JAMES DASHNER

Cu ochii minţii

JAMES DASHNER

Seria: Doctrina Mortală

Volumul 1

CU OCHII MINȚII

Original: *The eye of Minds*
[*The Mortality Doctrine Series*] (2007)

Traducere din limba engleză de:
MIHAELA DOAGĂ

virtual-project.eu

2016

1. Sicriul

1.

— Știu că dedesubt e apă, dar ar putea la fel de bine să fie beton. O să te faci chiseliță de îndată ce atingi suprafața, îi spuse Michael fetei pe nume Tanya, prin vântul care-i bătea drept în față.

Ce-i drept, nu cea mai fericită formulă când te adresezi cuiva care vrea să-și pună capăt zilelor, dar era adevărul adevărat. Tanya tocmai încălecase balustrada podului Golden Gate, pe care goneau în continuare mașini, și se lăsase pe spate, ținându-se cu mâinile tremurânde de un stâlp acoperit de condens. Chiar dacă Michael reușea cumva s-o convingă să nu sară de-acolo, exista riscul să-i alunece oricum mâna. Și apoi pa și pusi. Își închipui vreun amărât de pescar care o să creadă că a prins în sfârșit peștele cel mare, ca să aibă parte apoi de o surpriză foarte nasoală.

— Termină cu glumele, îi răspunse fata, tremurând. Nu e un joc… nu mai e.

Michael era în VirtNet – sau Somnul, cum îi spuneau vizitatorii frecvenți, ca el. Era obișnuit să vadă oameni speriați pe-acolo. O mulțime, chiar. Și totuși, dincolo de frică era, de obicei, *certitudinea.* Știai, în sinea ta, că orice s-ar fi întâmplat în Somn nu era de-adevăratelea.

Nu și în cazul Tanyei. Era ceva diferit la Tanya. Sau cel puțin la Aura ei, avatarul ei virtual. Pe chipul Aurei ei se citea o expresie dementă, îngrozită, și brusc pe Michael îl luă cu fiori – avea senzația că *el* era cel suspendat în gol, gata să facă un salt mortal. Și Michael nu era amator de experiențe care să se dovedească mortale, fie ele și virtuale.

— Ba *e* un joc și o știi și tu, îi spuse, mai tare decât ar fi vrut – nu voia s-o sperie.

Dar începuse să bată un vânt rece, care păru să-i ia cuvintele pe sus și să le poarte spre golf.

— Întoarce-te aici și hai să stăm de vorbă. O să acumulăm amândoi punctele la Experiență și putem merge să explorăm orașul, să ne cunoaștem mai bine. Să găsim niște țicniți pe care să-i urmărim. Poate să și deturnăm niște haleală pe gratis din magazine. O să ne distrăm pe cinste. Și, odată ce ne încheiem plimbarea, o să-ți găsesc un Portal și poți să ieși la suprafață, înapoi la tine acasă. Să faci o pauză de la joc pentru o vreme.

— Asta n-are nimic de-a face cu *Trup și Suflet*! țipă Tanya.

Hainele i se înfoiau în bătaia vântului și părul ei negru îi flutura în spate, răsfirat ca rufele pe frânghie.

— Pleacă și lasă-mă! Nu vreau ca mutra ta de frumușel să fie ultimul lucru pe care-l văd.

Michael se gândi la nivelul următor, *Trup și Suflet*: *În Adâncuri,* ținta supremă. Locul unde totul era de o mie de ori mai real, mai avansat, mai intens. În maximum trei ani va putea să ajungă acolo. Poate chiar în doi. Dar, deocamdată, trebuia s-o convingă pe fata asta năucă să nu ajungă hrană pentru pești, altfel risca să fie trimis înapoi în Suburbii pentru o săptămână, amânând fix cu-atât trecerea la următorul nivel.

— Bine, uite cum facem…

Încerca să-și aleagă cu grijă cuvintele, dar deja făcuse o greșeală majoră și era conștient de asta. O să piardă puncte la greu pentru că și-a ieșit din rol și s-a folosit de joc în sine ca un motiv s-o facă să se răzgândească. Și totul se reducea la puncte. Dar fata chiar începea să-l sperie, pe bune. Era din cauza figurii ei – era palidă, cu ochii înfundați în orbite, ca și cum murise deja.

— Pleacă odată! zbieră Tanya la el. Nu pricepi. Sunt prinsă aici. Cu sau fără Portaluri. Sunt prinsă în cursă! Nu mă lasă să ies la suprafață!

Michael era pe punctul de a zbiera și el la ea – n-avea nicio noimă ce spunea. O parte întunecată din el îl împingea să-i spună că n-are decât, că e o ratată, s-o lase să plonjeze de-acolo. Se încăpățâna aiurea – nu era ca și cum ce se întâmpla aici era pe bune. „*E doar un joc*”. El trebuia să-și reamintească asta tot timpul.

Dar nu putea s-o dea în bară. Avea nevoie de puncte.

— Bine. Uite.

Făcu un pas în spate, ridicând mâinile ca și cum încerca să liniștească un animal speriat.

— De-abia ne-am cunoscut – mai așteaptă un pic. Promit că n-o să fac nicio chestie dementă. Dacă vrei să sari, n-o să te opresc. Dar măcar vorbește cu mine. Spune-mi de ce faci asta.

Fata avea obrajii uzi de lacrimi și ochii roșii de plâns.

— Pleacă. Te rog.

Avea vocea moale a cuiva care s-a dat bătut.

— Eu nu mă joc. Mi s-a luat de chestia asta – de toate astea!

— Ți s-a luat? OK, ți s-a luat, e dreptul tău. Dar nu e cazul să-mi strici și mie ploile, nu?

Michael se gândi că putea să vorbească și despre joc, până la urmă, dacă ea îl invoca drept motivul pentru care voia să-și pună capăt zilelor – să plece definitiv din Hotelul Virtual Trup și Suflet.

— Pe bune. Vino cu mine înapoi la Portal, urcă la suprafață, fă-o ca la carte. Tu ai terminat cu jocul, ești în siguranță. Iar eu îmi obțin punctele. Ăsta da final fericit, este?

— Te urăsc, se stropși Tanya la el, împroșcându-l cu salivă. Nici măcar nu te cunosc și te urăsc. Treaba asta n-are nimic de-a face cu *Trup și Suflet*!

— Atunci zi-mi cu ce are de-a face.

Îi vorbi blând, încercând să-și păstreze calmul.

— Ai toată ziua la dispoziție să sari de-aici. Acordă-mi doar câteva minute. Stai de vorbă cu mine, Tanya.

Fata își lăsă capul pe brațul drept.

— Pur și simplu nu mai rezist, scânci, cu umerii scuturați de suspine, și Michael se temu din nou că o să-i alunece mâna. Nu mai pot.

Unii oameni sunt slabi, asta-i tot, își zise, deși nu era chiar atât de prost s-o spună cu voce tare.

Trup și Suflet era, de departe, cel mai popular joc din VirtNet. Da, sigur, puteai să iei parte la vreo bătălie sângeroasă din războiul de secesiune sau să te lupți cu dragonii, cu o sabie magică, să navighezi cu nave spațiale sau să explorezi cuibușoare bizare de nebunii. Dar de chestii din astea te plictisești rapid. Până la urmă, nu există nimic mai fascinant decât viața reală, viața dură, brutală, fără vrăjeli, din care scapă cine poate. Nimic. Și există persoane ca Tanya care, clar, nu pot face față experienței. Michael se descurca de minune. Avusese o ascensiune aproape la fel de rapidă ca legendarul jucător Gunner Skale.

— Haide, Tanya, îi zise. Ce se poate întâmpla dacă vorbești cu mine? Și, dacă ai de gând să te dai bătută, de ce-ai vrea să-ți închei ultimul joc printr-o sinucidere violentă?

Ea ridică brusc capul și-l privi atât de aspru, încât îl trecură din nou fiorii.

— E ultima dată când mă bântuie Kaine, îi spuse. Nu poate să mă țină pur și simplu aici și să mă folosească drept cobai – să asmuță Ucid-Simii[1] pe mine. O să-mi smulg Miezul.

Aceste ultime cuvinte schimbară totul. Michael o privi îngrozit prinzându-se mai bine cu o mână de stâlp și înfigându-și cealaltă mână în propriul trup.

2.

Michael uită de joc și de puncte. Situația trecuse de la ceva agasant la o problemă de viață și de moarte, la propriu. În toți anii în care jucase, nu văzuse niciodată pe nimeni care să-și dezactiveze Miezul, distrugând astfel dispozitivul-tampon din interiorul Sicriului care separa, în mintea lor, lumea virtuală de cea reală.

— Încetează! țipă la ea, punând deja piciorul pe balustradă. Încetează!

Sări pe fâșia îngustă de beton de pe marginea podului și rămase încremenit. Era la doar câțiva pași de ea acum și voia să evite orice mișcare bruscă, care ar fi putut s-o sperie. Întinzând mâinile în față, făcu un pas timid spre ea.

— Nu face asta, îi spuse, vorbind cât de încet putea, fără să fie acoperit de vântul tăios.

Tanya continua să-și zgândăre tâmpla dreaptă. Își jupuise fâșii de piele; în curând avea mâinile și o jumătate de față pline de sângele care-i curgea șuvoi din rană. Pe chipul ei apăruse o expresie de un calm sinistru, ca și cum nu era conștientă de ce face, deși Michael știa foarte bine că tasta de zor, încercând să spargă codul.

---

[1] *KillSims* în original, de la *Sim* – forma abreviată a termenului *Simulated Life,* numele generic al jocurilor pe calculator bazate pe simularea unor activități din viața de zi cu zi. (*N.t.*).

— Oprește-te din tastat o clipă! strigă Michael la ea. Hai să stăm de vorbă înainte să-ți smulgi naibii Miezul! Știi ce înseamnă asta?

— Ce-ți pasă ție? îl întrebă Tanya, atât de încet, încât o înțelese doar citindu-i pe buze.

Dar măcar se oprise din zgândărit rana.

Michael se uită interzis la ea. Pentru că se oprise din zgândărit și acum își înfipse degetul mare și arătătorul în rana devenită carne vie.

— Vrei doar să-ți acumulezi punctele de Experiență, îi zise fata.

Scoase încet din rană un cip metalic, plin de sânge.

— Renunț la puncte, spuse Michael, încercând să-și ascundă teama și dezgustul. Jur! Nu poți să te mai joci cu chestiile astea, Tanya. Reintrodu codul și hai să stăm de vorbă. Nu e prea târziu.

Ea ridică reprezentarea vizuală a Miezului, privind-o fascinată.

— Chiar nu vezi ironia aici? îl întrebă. Dacă nu m-aș fi priceput la scris coduri, probabil că nici măcar n-aș ști cine e Kaine. N-aș ști despre Ucid-Simi și ce planuri are pentru mine. Dar mă pricep și, din cauza… *monstrului* ăluia, tocmai am intrat în propriul meu creier și am dezactivat Miezul.

— Nu e creierul tău, nu de-adevăratelea. E doar o simulare, Tanya. Nu e prea târziu.

Michael nu-și amintea să se mai fi simțit vreodată așa rău.

Tanya îi aruncă o privire așa tăioasă, încât făcu un pas înapoi.

— Nu mai suport. Nu *îl* mai suport. Dacă mor, nu se mai poate folosi de mine. Mi-a ajuns.

Răsuci microcipul pe deget, apoi îl azvârli spre Michael. Zbură peste umărul lui – Michael văzu o străfulgerare de lumină când trecu pe lângă el, ca și cum i-ar fi făcut cu ochiul, zicându-i: *Auzi, amice, ești varză la a duce tratative cu un sinucigaș.* Căzu cu un sunet surd undeva în mijlocul șoselei aglomerate, unde urma să fie zdrobit în câteva secunde.

Nu-i venea să creadă că asista la așa ceva. Cineva care era atât de avansat în materie de manipulat coduri, încât își putea distruge propriul Miez – dispozitivul care, practic, proteja creierul unui jucător cât timp era cufundat în Somn. Fără acel Miez, creierul nu putea filtra cum trebuie produși stimulii de VirtNet. Dacă Miezul era distrus în timpul Somnului, odată revenit la

Starea de Veghe, mureai și tu. Nu știa pe *nimeni* care să mai fi văzut așa ceva până atunci. Cu două ore în urmă înfuleca lacom cartofi prăjiți albaștri, furați, la Dan the Man Deli, cu cei mai buni prieteni ai lui. Tot ce și-ar fi dorit acum era să fie din nou acolo, să mănânce un sandviș cu pâine de secară și curcan, să trebuiască să suporte bancurile lui Bryson despre babe în chiloți și s-o asculte pe Sarah plângându-se de cât de nasoală era ultima lui tunsoare din joc.

— Dacă vine și după *tine* Kaine, îi zise Tanya, spune-i că, până la urmă, eu am câștigat. Spune-i cât de curajoasă am fost. Poate să țină oamenii prizonieri aici și să fure câte trupuri vrea. Dar nu și pe-al meu.

Lui Michael i se luase de discuții. Nu mai voia să audă nicio vorbă din gura plină de sânge a fetei. Mișcându-se mai rapid ca oricând, mai agil decât orice personaj din vreun joc, țâșni spre stâlpul de care se ținea Tanya.

Fata țipă, șocată pe moment de mișcarea lui subită, dar apoi dădu drumul stâlpului, smulgându-se efectiv de pe pod. Michael dădu să se agațe cu stânga de balustradă și s-o prindă pe fată cu dreapta, dar rată ambele ținte. Simți ceva tare sub tălpi, apoi alunecă. Dând din mână, căzu în gol, aproape în același ritm cu ea.

Scoase un țipăt strașnic, de care s-ar fi rușinat dacă singura lui însoțitoare din această lume n-ar fi fost în pericol de moarte. Odată ce-și dezactivase Miezul, dacă murea, murea pe bune.

Michael și Tanya erau în cădere liberă și apa agitată, cenușie, a golfului era din ce în ce mai aproape. Hainele le fluturau în vânt și Michael își simți inima în gât. Țipă din nou. Știa, într-un colț al minții, că o să lovească apa și va simți durerea; apoi va fi ridicat la suprafață și se va trezi la el acasă, teafăr și nevătămat în Sicriu. Dar puterea VirtNetului consta în a imita realitatea și, în momentul de față, realitatea era una terifiantă.

Cumva Aurele lor se găsiră în timp ce cădeau, față în față, ca doi parașutiști în tandem. Apropiindu-se vertiginos de apele tulburi, se îmbrățișară, strângându-se unul în celălalt. Michael era gata să țipe din nou, dar își încleștă maxilarul când văzu expresia de calm desăvârșit de pe chipul ei.

Tanya îl privi drept în ochi, îl căută și îl găsi, iar Michael simți cum se rupe ceva în el.

Când atinseră suprafața apei, îi zdruncină tare, exact cum el bănuise. Era tare ca betonul. Tare și mortal.

3.

Momentul de durere a fost scurt, dar intens. Michael simți durerea iradiind deodată în tot corpul, în fiecare nerv. Nu apucă să scoată niciun sunet înainte să dispară; și nici Tanya, pentru că Michael nu auzi decât zgomotul cumplit a două corpuri izbind suprafața apei. Iar apoi văzu negru dinaintea ochilor și nu mai știu de el.

Când își reveni, era teafăr și se afla în Cabina Senzorială – sau Sicriul, cum îi spuneau cei mai mulți –, ieșit din starea de Somn.

Dar asta nu era valabil și în cazul fetei. Îl năpădi un val de tristețe și apoi uimirea. O văzuse cu ochii lui modificând codul, smulgându-și Miezul din trupul virtual, apoi aruncându-l ca și cum ar fi fost o nimica toată. Sfârșitul jocului fusese sfârșitul definitiv pentru ea, și Michael simți o gheară în stomac la gândul că jucase un rol în asta. Nu mai asistase niciodată la așa ceva.

Clipi de câteva ori, așteptând să se încheie procesul de deconectare. Niciodată nu fusese mai ușurat să iasă din VirtNet, să termine un joc, gata să iasă din cabină și să tragă în piept aerul poluat al lumii reale.

Se aprinse o lumină albastră, dezvăluind ușa Sicriului, la doar câțiva centimetri de fața lui. Lichi-gelurile și jeturile de aer se retrăseseră deja, mai rămânea doar partea pe care Michael o detesta sincer, indiferent de câte ori se supunea acestei experiențe – ceea ce se întâmpla mult mai des decât ar fi putut ține socoteala. Firele subțiri, reci ca gheața, de cablu senzorial, i se desprinseră din jurul gâtului, spatelui și brațelor, fojgăindu-i ca niște șerpi pe piele și dispărând în lăcașurile lor, unde urmau să fie dezinfectate și ținute la păstrare până la jocul următor. Părinții lui erau uimiți de faptul că lăsa de bunăvoie chestiile alea să i se înfigă atât de des în carne și îi înțelegea. Era ceva de-a dreptul sinistru în toată treaba asta.

Se auzi un clinchet strident, urmat de un zăngănit și de șuierul unui curent de aer. Ușa Sicriului începu să se ridice, răsucindu-se pe balamale, precum lăcașul de odihnă al lui

Dracula. Pe Michael aproape că-l bufni râsul la gândul ăsta. Să alegi să fii un vampir malefic, adorat de doamne, era doar unul din miliardele de lucruri pe care le puteai face în Somn. Doar unul între milioane de lucruri.

Se ridică precaut – întotdeauna se simțea un pic amețit după ce era ridicat la suprafață, mai ales după câteva ore de joc –, era dezbrăcat complet și ud de transpirație. Hainele interferau cu stimularea senzorială oferită de Sicriu.

Michael păși peste marginea cabinei, bucuros să simtă covorul moale sub tălpi – îi dădea senzația că e ancorat, că a revenit în lumea reală. Se aplecă să ia o pereche de boxeri lăsați pe jos și-i trase pe el. Se gândi că o persoană mai simțită probabil că ar fi optat și pentru o pereche de pantaloni și un tricou, dar el nu prea se regăsea în această categorie momentan. Tot ce-ar fi trebuit să facă în joc era să convingă o fată să nu se sinucidă, ca să acumuleze puncte la Experiență, și, nu numai că dăduse greș, dar contribuise la a o împinge să se sinucidă și în realitate. În *realitate,* în realitate.

Tanya – oriunde ar fi fost trupul ei fizic – murise. Înainte să moară își smulsese Miezul, o secvență de cod, protejată de parole, pe care doar ea ar fi putut să o modifice. Era imposibil să simulezi eliminarea Miezului în VirtNet. Era mult prea periculos. Altfel, nu ți-ai da seama niciodată când cineva *simulează* lucrul ăsta și lumea ar face-o la greu, doar ca să se distreze sau ca să obțină o reacție. Nu, își modificase codul, eliminase bariera de siguranță din propria minte, care separa realitatea de lumea virtuală, scurtcircuitând implantul fizic, concret, și o făcuse dinadins. Tanya, fata frumoasă cu ochii triști, care își închipuia că o bântuie cineva. Murise.

Michael știa că o să apară în curând la ȘtiriȘoc. O să se spună că el fusese de față când se întâmplase, iar cei de la VNS – Serviciul de Securitate VirtNet – o să vină probabil să-l ia la întrebări. Sigur vor veni.

Murise. Era moartă acum. Zăcea inertă, ca salteaua de pe patul lui.

Și-atunci îl izbi. Îl izbi ca o minge în figură.

De-abia apucă să ajungă la baie, înainte să-și verse mațele. Și-apoi se lăsă să cadă pe podea și se făcu ghem. Nu-i dădură lacrimile – nu era genul care să plângă, dar rămase mult timp așa.

2. Propunerea

1.

Michael știa că majoritatea oamenilor, atunci când simțeau că nici pământul nu-i mai înghite, când se simțeau copleșiți de cea mai cruntă disperare, mergeau la mama sau la tata să le ceară ajutorul. La un frate sau la o soră, poate. Cei care nu mai aveau părinți sau frați apelau, poate, la un unchi, un bunic, la un văr de-al treilea.

Dar nu și Michael. El le cerea ajutorul lui Bryson și Sarah, cei mai buni prieteni pe care și-i putea dori cineva. Îl cunoșteau mai bine ca oricine și nu-l judecau pentru ceea ce spunea sau făcea, pentru ce mânca sau cum se îmbrăca. Și el, la rândul lui, le era alături la nevoie. Dar exista un lucru foarte straniu în prietenia lor.

Michael nu-i întâlnise niciodată.

Nu fizic, cel puțin. Nu încă. În schimb erau prieteni la cataramă pe VirtNet. Îi întâlnise prima dată la primele niveluri din *Trup și Suflet* și, pe măsură ce avansau, deveniseră din ce în ce mai apropiați. Ei trei își uniseră forțele aproape din prima zi când se întâlniseră, spre a avansa în Jocul Suprem. Erau Trioul Teribil, Triada cu Sfada, Trilogia ce aduce Urgia. Din cauza poreclelor lor, nu-și făcuseră prea mulți prieteni – unii îi categorisiseră drept îngâmfați, alții drept imbecili –, dar ei se distrau de minune, așa că nu le păsa.

Podeaua din baie era tare și Michael nu putea rămâne la infinit acolo, așa că făcu un efort, se ridică și o porni glonț spre locul lui preferat.

Fotoliul.

Era un obiect banal de mobilier, dar era cel mai comod fotoliu în care se așezase vreodată; aveai senzația că te afunzi într-un nor artificial. Avea mai multe lucruri la care să reflecteze și trebuia să programeze o discuție cu cei mai buni prieteni ai lui. Se trânti în fotoliu și se uită pe geam, la fațada gri și dezolantă a

blocului de locuințe de vizavi. Îți evoca o ploaie deprimantă cristalizată în formă solidă.

Singurul lucru ce făcea notă discordantă era un panou uriaș cu o reclamă la *Trup și Suflet* – litere roșii ca sângele pe un fundal negru și-atât. Ca și cum creatorii jocului erau perfect conștienți că n-aveau nevoie de altceva în afara acelor cuvinte. Toată lumea le știa și toți voiau să fie părtași la joc, să-și câștige dreptul de a ajunge acolo într-o bună zi. Michael era ca toți ceilalți jucători – făcea parte din turmă.

Se gândi la Gunner Skale, cel mai mare jucător din *Trup și Suflet* din istoria VirtNetului. Dar tipul dispăruse recent în neant – umbla un zvon că fusese înghițit în Adâncuri, pierdut pe veci în jocul pe care-l iubise cu patimă. Skale era o legendă, și un lung șir de jucători porniseră în căutarea lui, în cele mai ascunse cotloane ale Somnului – zadarnic, după cum se dovedi. Deocamdată, cel puțin. Tot ce-și dorea Michael era să ajungă la nivelul ăla, să devină noul Gunner Skale. Trebuia doar s-o facă înaintea acestui nou-venit. Acest... *Kaine.*

Michael strânse între degete casca minusculă din metal, prinsă de ureche, și-i apărură dinainte NetScreen-ul și tastatura, suspendate în aer. Conform Buletinului, Bryson era deja online și în dreptul lui Sarah scria că revine imediat.

Începu să butoneze rapid tastele de un roșu-aprins.

Mikethespike: Hei, Bryson, nu mai căsca ochii la cuiburile de gorgozoni și treci să vorbim. Am văzut o chestie dură azi.

Prietenul lui îi răspunse aproape instantaneu; Bryson petrecea încă și mai mult timp decât el online sau în Sicriu – și tasta cu viteza unei secretare care a luat trei cafele la bord.

Brystones: Dură, zici? Te-a prins iar vreun polițai din *Trup și Suflet* la Dune? Ține minte: vin o dată la 13 minute!

Mikethespike: Ți-am spus ce făceam. Trebuia s-o conving pe gagica aia să nu sară de pe pod. N-a mers prea bine.

Brystones: De ce? S-a aruncat?

Mikethespike: Nu cred că e bine să vorbim aici. Trebuie să ne vedem în Somn.

Brystones: Frate, trebuie c-a fost nasol. Au trecut doar câteva ore de când ne-am văzut – o lăsăm pe mâine?

Mikethespike: Hai să ne vedem tot la Dan the Man. Într-o oră. Zi-i și lui Sarah. Eu tre' să fac un duș, put ca un câine jegos.

Brystones: Bine că nu ne vedem pe viu, atunci. Nu mă omor după indivizii care-ți mută nasul.

Mikethespike: Apropo – chiar ar trebui s-o facem. Să ne vedem pe viu. Nu stai CHIAR așa departe.

Brystones: Da' e așa o plictiseală în Starea de Veghe. De ce să te obosești?

Mikethespike: Pentru că asta fac oamenii. Se întâlnesc și dau mâna de-adevăratelea.

Brystones: Aș prefera să te îmbrățișez pe Marte.

Mikethespike: Fără îmbrățișări! Ne vedem într-o oră. Anunț-o tu pe Sarah!

Brystones: Bine. Du-te să te speli de jeg.

Mikethespike: Am zis că PUT, nu că... Mă rog. Pe curând.

Brystones: Recepționat.

Michael strânse casca între degete, iar tastatura și ecranul îi dispărură de dinainte, ca și cum ar fi fost suflate de vânt. Apoi, după ce mai aruncă o privire spre afișul cu *Trup și Suflet* – cu scrisul roșu pe fond negru, care parcă îi făcea în ciudă –, în timp ce în minte i se derulau nume precum Gunner Skale și Kaine, se urni să facă duș.

2.

VirtNetul era o chestie bizară. Era atât de real, încât uneori Michael și-ar fi dorit să nu fie așa de evoluat. De exemplu, când îi era cald și-l treceau toate apele, sau când se împiedica și se lovea la un deget, sau când o fată îi trăgea una în meclă. Sicriul îi oferea toate aceste senzații, din plin – singura alternativă ar fi fost să ajusteze parametrii, spre a reduce intensitatea experienței, dar ce rost mai avea să te joci dacă nu te implicai cu totul?

Însă același realism care inducea reacții de durere sau de disconfort în Somn avea și o dimensiune pozitivă. Și anume mâncarea. Mai ales când le ai cu programarea și poți să pui mâna pe ce vrei tu, când stai prost cu banii, închizi ochii,

accesezi datele neprelucrate, modifici câteva secvențe de cod și *voilà* – un festin pe gratis.

Michael se instalase cu Bryson și Sarah la masa lor obișnuită, în fața restaurantului Dan the Man, și tocmai atacau ditamai porția de Groucho Nachos, în timp ce, în lumea reală, li se administrau nutrienți puri, sănătoși, intravenos. Nu puteai trăi doar cu hrana furnizată de Sicriu, desigur – nu era o funcție menită să întrețină organismul uman luni în șir –, dar era ceva bine-venit în timpul reprizelor prelungite de joc. Și partea cea mai tare era că, în Somn, indiferent cât mâncai, te îngrășai doar dacă îți programai tu asta.

În ciuda mesei delicioase, conversația intră în curând pe un făgaș sumbru.

— Am citit știrea imediat după ce mi-a spus Bryson, zise Sarah.

Avatarul ei din VirtNet avea un aer discret – un chip agreabil, cu părul lung și șaten, ten bronzat, cu foarte puțin machiaj.

— S-au înregistrat mai multe rescrieri de cod la nivelul Miezului de vreo săptămână încoace. Mi se face pielea de găină. Umblă vorba că tipul ăsta, Kaine, reușește, nu se știe cum, să ia diverse persoane prizoniere în Somn și nu le mai lasă să se trezească. Așa că unele dintre victimele lui ajung să se sinucidă. Vă vine să credeți? Un terorist virtual.

Bryson încuviință din cap. Arăta ca un jucător de fotbal american rămas cu sechele – înalt, masiv și cumva mereu șui. Mereu spunea că e un tip așa de sexy în lumea reală, încât în VirtNet preferă să scape de admiratoare.

— Ți se face pielea de găină? repetă spusele lui Sarah. Prietenul nostru, aici de față, a văzut o fată băgându-și mâna în țeastă și scoțându-și Miezul, azvârlindu-l cât colo și-apoi sărind de pe un pod. Aș zice că e prea puțin spus că ți se face pielea de găină.

— Mă rog – poate că trebuia să folosesc o expresie mai dură, îi răspunse Sarah. Faza e că se întâmplă ceva și încearcă să-l scoată vinovat pe un jucător. Cine a mai auzit de oameni care-și sparg propriul cod ca să se sinucidă? Cei de la VirtNet Security n-au mai avut problema asta până acum.

— Dacă nu cumva au ținut-o secretă, comentă Bryson.

— Cine ar face ce-a făcut ea? murmură Michael, mai mult pentru sine.

Știa bine jocul, iar sinuciderile în Somn fuseseră întotdeauna un fenomen rar. Sinuciderile *reale,* cel puțin.

— Unora le place puseul de adrenalină pe care îl ai când îți faci felul în Somn, fără consecințe în realitate – dar n-am mai văzut niciodată așa ceva. Cunoștințele și îndemânarea care-ți trebuie pentru a face o fază ca asta... Nici eu nu cred c-aș fi în stare s-o fac. Și-acum să se întâmple mai multe incidente de genul ăsta într-o săptămână?

— Și care-i faza cu tipul ăsta – Kaine? întrebă Bryson. Am auzit că e un tip tare, dar cum ar putea cineva să-i țină pe alții prizonieri în Somn? Probabil că sunt doar zvonuri.

La mesele vecine se lăsase tăcerea și numele păru să reverbereze în jurul lor. Lumea se uita lung la Bryson și Michael înțelese motivul. Începuse să i se ducă buhul acestui Kaine și toți se albeau la față când auzeau de el. În ultimele câteva luni, se infiltrase în tot felul de locuri, de la jocuri la platforme pentru conferințe private, terorizându-și victimele cu viziuni și agresându-le fizic. Michael nu auzise de partea cu reținerea oamenilor ca ostatici în joc până s-o cunoască pe Tanya, dar numele de Kaine bântuia prin lumea virtuală, părea că te pândește mereu, nevăzut, de undeva, oriunde te-ai fi aflat. Bryson doar brava acum.

Michael încercă să nu-i bage în seamă pe restul clienților din cafenea și își concentră atenția asupra prietenilor lui.

— Tot spunea că e vina lui Kaine. Că el o ține prizonieră acolo și că nu mai poate să suporte. Ceva cum că fură trupuri? Și niște chestii numite Ucid-Simi. Vă zic eu, încă dinainte să înceapă să-și dezactiveze Miezul, am citit în ochii ei că vorbea foarte serios. Sigur s-a întâlnit undeva cu el.

— Totuși nu știm prea multe despre tipul care-și zice Kaine, interveni Sarah. Am citit toate poveștile care circulă despre el și doar asta sunt – povești. Nimeni n-are nicio informație despre jucător. Nicio poză. Nicio înregistrare, nimic. E ca și cum n-ar exista cu adevărat.

— Vorbim de *VirtNet,* i-o întoarse Bryson. Lucrurile nu trebuie să existe *cu adevărat* ca să existe. Tocmai ăsta-i șpilul.

— Nu.

Sarah clătină din cap.

— E un jucător. O persoană. Care e întinsă într-un Sicriu pe undeva. La atâta publicitate, ar trebui să știm mai multe despre

el. Presa ar trebui să se țină scai de el. Măcar VNS-ul ar trebui să-i poată da de urmă.

Michael își zise că în ritmul ăsta nu o să ajungă nicăieri.

— Hei, ca să revenim la problema mea, fraților. Teoretic, eu sunt ăla traumatizat. Și voi sunteți cei care ar trebui să mă înveseliți. Deocamdată, sunteți varză la chestia asta.

Pe chipul lui Bryson se citi o îngrijorare sinceră.

— Asta-i clar, amice. Fără supărare, dar mă bucur c-ai pățit-o tu, nu eu. Știu că toată faza negociatului cu un potențial sinucigaș face parte din experiențele necesare în *Trup și Suflet,* dar cine și-ar fi imaginat că tu o să ai parte de o sinucidere reală? Eu, unul, probabil că n-aș mai dormi o săptămână dacă aș asista la așa ceva.

— Tot varză, îi replică Michael, râzând mânzește.

Sincer vorbind, se simțea mai bine acum, pur și simplu pentru că era cu prietenii lui, dar îl rodea ceva nelămurit, ceva care parcă încerca să țâșnească la lumină. O creatură întunecată, cu dinți ascuțiți, care nu voia să fie ignorată.

Sarah se aplecă spre el și-l prinse de mână.

— Niciunul din noi nu-și poate închipui cum trebuie să fi fost, îi zise blând. Și am fi niște dobitoci dacă am pretinde că știm. Dar îmi pare rău că ți s-a întâmplat asta.

Michael roși și-și lăsă privirea în pământ. Din fericire, Bryson îi readuse la realitate.

— Trebuie să mă duc la baie, îi anunță, ridicându-se.

Făceai chiar și chestiile astea în Somn, în timp ce corpul tău real se ușura în Sicriu. Totul era menit să pară real. Totul.

— Fermecător, comentă Sarah, oftând, apoi îi dădu drumul la mână lui Michael și se rezemă de spătarul scaunului. Fermecător, nu alta.

3.

Au mai stat vreo oră de vorbă, încheind conversația cu promisiunea obișnuită de a se întâlni în curând în lumea reală. Bryson le zise că, dacă n-o puneau de o întâlnire până la sfârșitul lunii, o să înceapă să taie câte un deget în fiecare zi,

până ajungeau să se vadă. Să-i taie câte un deget lui Michael, nu sieși. Propunerea îl făcu să râdă și avea mare nevoie de asta.

Își luară rămas-bun în dreptul unui Portal și de-acolo Michael ieși la suprafață, parcurgând pașii obișnuiți în Sicriu, înainte de a putea ieși. Când se îndreptă spre Fotoliu, privirea îi poposi instinctiv pe reclama la *Trup și Suflet* care se vedea pe geam, după care urmară, ca de obicei, câteva secunde de jind și salivat metaforic. Se simți tentat să se așeze, dar se răzgândi, știind că, dacă se așeza, la cât de epuizat și varză era, n-o să se mai scoale de-acolo. Și nu-i plăcea de nicio culoare să doarmă în Fotoliu – mereu se trezea cu junghiuri pe unde nu e de dorit să ai junghiuri.

Oftă și o porni târâș-grăpiș spre pat, încercând să nu se gândească la fata pe nume Tanya care se sinucisese sub ochii lui. Apoi se trânti în pat și se cufundă într-un somn fără vise.

4.

În dimineața următoare trase de el să se scoale de parcă încerca să iasă dintr-un cocon. Jumătății inteligente din creierul lui îi luă douăzeci de minute să convingă jumătatea imbecilă că nu era o idee bună să se dea lovit și să chiulească de la ore. Deja chiulise de șapte ori semestrul ăla. Încă o absență sau două și o să fie luat la ochi.

Durerile cu care rămăsese după ce plonjase cu Tanya în golf se întețiseră în cursul nopții și avea în continuare o senzație bizară, de greață. Dar, cum-necum, se târî până în bucătărie, unde Helga, dădaca, tocmai îi pregătise o farfurie cu ouă și șuncă. Avea o mulțime de motive să le mulțumească părinților lui cu dare de mână – o femeie care avea grijă de el, echipament super pentru VirtNet, un apartament. Ei călătoreau mult și, în momentul ăsta, Michael nici nu-și amintea când plecaseră sau când urmau să se întoarcă. Dar compensau pentru absența lor prin tot ceea ce-i ofereau. Prins cu toate, cu școala, cu VirtNetul și cu Helga, nici nu apuca să le ducă dorul.

— Bună dimineața, Michael, îl salută Helga, cu accentul ei german, discret dar sesizabil. Sper c-ai dormit bine, da?

El mormăi ceva și Helga zâmbi. De-asta îi era dragă Helga. Nu se zburlea și nu se simțea ofensată când tu n-aveai chef decât să mormăi ca un animal de-abia ieșit din hibernare. De-aia nu mai putea ea.

Și gătea minunat. Mâncare aproape la fel de bună ca în VirtNet. Michael rase tot din farfurie, apoi o luă la picior ca să prindă trenul.

5.

Era mare aglomerație pe străzi – bărbați la costum și femei în fuste, plus pahare de cafea cât vedeai cu ochii. Era atâta lume, încât Michael mai că ar fi putut să jure că se înmulțeau sub ochii lui, prin diviziune, precum celulele. Toți aveau aceeași expresie absentă, plictisită, pe care Michael o știa bine. Ca și el, se pregăteau să îndure orele de școală sau serviciul plicticos până când puteau să se întoarcă acasă și să intre din nou în VirtNet.

Michael intră în marea de oameni, fentând navetiștii care veneau din toate părțile, și o porni pe stradă, tăind la dreapta pe scurtătura obișnuită – o alee cu sens unic, plină de tomberoane și mormane de gunoi. Nu reușea să priceapă de ce gunoiul aruncat acolo nu părea să ajungă niciodată în tomberoanele mari, metalice. Dar, într-o dimineață ca asta, să meargă pe lângă pungi goale de chipsuri și coji de banane era mult mai bine decât să înfrunte furnicarul de oameni.

Ajunsese pe la jumătatea aleii, când un scârțâit de cauciucuri îl făcu să se oprească în loc. Din spate reverberă un vâjâit de motor și Michael se întoarse. De cum văzu mașina care venea spre el – vopsită într-o nuanță de gri șters, ca și cerul înnorat –, știu. Știu că mașina asta avea ceva de-a face cu el și că povestea nu o să aibă un final fericit.

Se întoarse și o luă la fugă, realizând pe undeva că persoana care-l urmărea plănuise să-l prindă în cursă pe aleea asta. Capătul părea foarte departe acum; n-o să ajungă în veci. Mașina se auzea din ce în ce mai tare, pe măsură ce-l prindea din urmă, și, în ciuda tuturor experiențelor bizare, demente, pe care le avusese în Somn, Michael simți un val de groază. Groază

reală. Și își zise: *Fain mod de-a o sfârși – zdrobit ca un gândac pe o alee plină de gunoaie.*

Nu îndrăznea să se uite în urmă, dar simțea cum se apropie mașina. Era la doi pași de el și nu avea nicio șansă să scape de ea. Renunță la gândul de a mai fugi și plonjă după următorul morman de gunoi. Mașina se opri, cu scârțâit de frâne, când el făcu o tumbă și sări din nou în picioare, gata s-o ia la fugă în direcție opusă. Portiera din spate a limuzinei se deschise și coborî un bărbat îmbrăcat elegant, cu o mască neagră de schi pe față, prin care i se vedeau doar ochii, ațintiți acum asupra lui. Michael rămase țintuit locului, pentru o clipă doar, dar a fost de-ajuns. Bărbatul îl placă, trântindu-l la pământ.

Michael dădu să țipe, dar cineva îi puse mâna la gură. Simți un val de panică, străpungându-l ca o sabie de foc, și apoi o explozie de adrenalină, dându-i curajul să se întoarcă și să-l îmbrâncească pe agresor. Dar bărbatul era mult mai puternic și-l întoarse pe burtă, prinzându-i brațele la spate.

— Nu te mai zbate, îi zise necunoscutul. N-o să-ți facă nimeni nimic, dar n-avem vreme de prostii. Trebuie să te urci în mașină.

Michael era lipit cu fața de pavaj.

— Oh, serios? O să fiu în siguranță? Exact așa mă gândeam și eu.

— N-o mai face pe deșteptul, puștiule. Nu trebuie să afle nimeni cine ești. Acum urcă în mașină.

Bărbatul se ridică în picioare, târându-l pe Michael după el.

— Mișcă-ți fundul, îi zise, făcând o pauză pur retorică, în mașină.

Michael mai făcu o ultimă încercare, jalnică, de a-i scăpa, dar zadarnic. Bărbatul îl ținea ca într-o menghină. Michael se văzu obligat să se conformeze. Nu mai avea energia să se lupte, așa că îl lăsă pe individ să-l ducă pe bancheta din spate, unde se așeză lângă un alt bărbat mascat. Portiera se închise și mașina porni, cu scârțâit de pneuri, care reverbera pe alee ca într-un canion de beton.

6.

În timp ce mașina ieșea în bombă de pe alee, intrând pe strada principală, Michael era frământat de o mulțime de gânduri – cine erau oamenii ăștia și unde îl duceau? Îl izbi un nou val de panică, așa că acționă. Îl lovi cu cotul într-un loc sensibil pe tipul din stânga, apoi țâșni spre portieră, în timp ce bărbatul se îndoia de durere, slobozind niște înjurături care l-ar fi făcut până și pe Bryson să roșească. Michael era gata să deschidă portiera, când gorila care-l luase pe sus îl trase înapoi, prinzându-l de beregată. Îl strânse până când Michael simți că nu mai are aer.

— Încetează, puștiule, îi spuse, pe un ton mult prea calm.

Dintr-un motiv obscur, asta era ultima chestie pe care își dorea Michael s-o audă. Simți un puseu de furie și începu să se zbată.

— Încetează! repetă necunoscutul, țipând de data asta. Nu te mai purta ca un copil și potolește-te! *Nu* avem de gând să-ți facem niciun rău.

— Păi, îmi faci rău chiar acum, îi zise Michael gâjâit.

Bărbatul slăbi strânsoarea.

— Fii cuminte și n-o să pățești nimic! Ne-am înțeles, puștiule?

Bine, mârâi Michael, pentru că ce altceva ar fi putut face?

Să ceară un răgaz să se gândească?

Individul păru să se relaxeze la auzul răspunsului.

— Bun. Acum treci la locul tău și ține-ți gura, îi porunci. Stai așa, nu, mai întâi cere-i scuze prietenului meu – n-aveai niciun motiv să te porți așa.

Michael se uită la tipul din stânga lui și ridică din umeri.

— Scuze. Sper că mai poți face copii.

Bărbatul nu-i răspunse, dar îi aruncă o privire tare fioroasă de sub masca de schi. Stânjenit de furia tipului, Michael se uită în altă parte. Adrenalina se risipise, se simțea epuizat și se lăsă dus la o plimbare cu mașina prin oraș de către cei patru indivizi cu măști negre.

Situația nu părea prea încurajatoare.

7.

Parcurseră restul drumului în tăcere. Lui Michael însă inima îi bătea în continuare mai să-i spargă pieptul, ca tobele la un concert *heavy metal.* Își închipuise că trăise momente de teamă până atunci. Fusese pus în nenumărate situații terifiante în VirtNet, care i se păruseră absolut reale. Dar de data asta chiar *era* real. Și teama nu se compara cu nimic din ce trăise până atunci. Se întrebă dacă avea să facă atac de cord, la frageda vârstă de șaisprezece ani.

Ca și cum își râdea cineva de el, de fiecare dată când se uita pe geam, dădea cu ochii de o reclamă la *Trup și Suflet,* un panou din cele cu scris roșu pe fond negru. Deși o parte minusculă, optimistă, din creierul lui tot încerca să-l convingă că va scăpa, cumva, teafăr și nevătămat din asta, știa că de obicei, când ești răpit de niște indivizi mascați, nu o s-o sfârșești prea bine. Panourile nu făceau decât să-i amintească de faptul că era puțin probabil să-și îndeplinească vreodată visul de a ajunge în Adâncuri.

Într-un final, ajunseră la periferie și intrară în parcarea enormă a stadionului pe care jucau cei de la Falcons. Era complet pustie și șoferul trase chiar în primul rând, oprind și trăgând frâna de mână, la umbra construcției impunătoare, cu un aer amenințător. În fața locului de parcare era o plăcuță pe care scria: REZERVAT. VEHICULELE PARCATE ILEGAL VOR FI RIDICATE.

Se auzi un țiuit de undeva din mașină, urmat de un scârțâit de afară, apoi zumzetul unei mașinării. Imediat după aceea mașina începu să se scufunde în pământ și Michael simți că-i sare inima din piept. În timp ce coborau, lumina naturală era înlocuită rapid de o lumină artificială, fluorescentă.

Într-un final, mașina se opri, cu un bocănit înfundat, și Michael se uită în jur, descoperind că erau într-un garaj subteran, uriaș, în care se mai aflau cel puțin douăsprezece mașini, parcate de-a lungul unui perete. Șoferul trase frâna de mână și parcă pe un loc liber, apoi opri motorul.

— Am ajuns, spuse el.

Nu era nevoie să mai anunțe asta, după părerea lui Michael.

8.

Îi propuseră lui Michael două variante: fie urmau să-l târască de picioare, cu fața în jos, oferindu-i un prim-plan cu cimentul din parcare, fie alegea să meargă cu ei de bunăvoie, fără să încerce vreo figură. Optă pentru a doua variantă. Porni, cu bărbații tropăind pe lângă el și cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Cei patru îl conduseră pe o ușă, apoi de-a lungul unui hol, din care intrară pe o altă ușă într-o sală mare de ședințe. Cel puțin asta presupuse Michael că era, luându-se după masa lungă din lemn de cireș, fotoliile de piele și barul luminat dintr-un colț. Era surprins să vadă că înăuntru îi aștepta o singură persoană: o femeie. Era înaltă, cu părul lung și negru și ochi puțin cam depărtați, cu un aer exotic – cumva, reușea să fie deopotrivă superbă și înspăimântătoare.

— Lăsați-ne singuri, spuse femeia.

Doar trei cuvinte, rostite cu o voce blândă, iar bărbații o tuliră imediat, trăgând ușa după ei, ca și cum o știau de frică.

Ochii aceia stranii se ațintiră asupra lui Michael.

— Mă numesc Diane Weber, dar tu îmi poți spune Agenta Weber. Te rog, ia loc.

Îi indică fotoliul din dreptul lui și a fost un efort aproape supraomenesc pentru Michael să-și impună să nu se așeze imediat. Se sili să numere până la cinci, uitându-se țintă la ea, încercând să nu-și ferească privirea. Și apoi se conformă.

Femeia veni și se așeză lângă el, picior peste picior, expunându-și gambele lungi și grațioase.

— Îmi cer scuze că ai fost luat pe sus așa de brutal. Subiectul pe care-l avem de discutat este extrem de urgent și confidențial, așa că n-am vrut să mai pierd vremea cu... *întrebări.*

— M-ai făcut să chiulesc de la școală. Nu strica să mă întrebi înainte.

Cumva, îl făcuse să se simtă în largul lui, lucru care-l înfurie. Era limpede că era genul de persoană care știa să te manipuleze, că se folosea de frumusețea ei spre a învârti bărbații pe degete.

— Ce-ai putea dori de la mine, de fapt?

Ea zâmbi, dezvelindu-și dinții impecabili.

— Ești un jucător pasionat, Michael. Te pricepi foarte bine la programare.

— E o întrebare?

— Nu, e o afirmație. Îți spun de ce te-am adus aici pentru că m-ai întrebat. Știu mai multe despre tine decât știi *tu însuți.* M-ai înțeles?

Michael tuși – oare o să și-o ia în sfârșit pentru toate codurile pe care le-a spart?

— M-ați adus aici din cauză că sunt un jucător pasionat? întrebă, încercând să-și ascundă tremurul din glas. Pentru că îmi place să-mi fac veacul în Somn și îmi fac de lucru cu codurile? Ce ți-am făcut, te-am făcut să pierzi locul întâi la vreun joc? Am furat de la restaurantul tău virtual?

— Te-am adus aici pentru că avem nevoie de tine.

Răspunsul îi dădu o scânteie de curaj.

— Uite ce e, nu cred că mama ar fi de acord să am o relație cu o femeie mai în vârstă. Ai dat o raită prin cuibușoarele de nebunii? Sunt sigur că o fată mișto ca tine ar găsi...

Pe chipul ei străfulgeră o expresie de furie așa de intensă, încât Michael tăcu imediat, apoi își ceru instinctiv scuze.

— Lucrez pentru VNS, îi spuse femeia, revenind la tonul calm și măsurat. A apărut o problemă gravă de securitate în interiorul VirtNetului și avem nevoie de ajutor. De asemenea, suntem la curent cu talentul tău de hacker, pe care-l împărtășesc și prietenii tăi. Dar, dacă n-o să fii în stare să te abții de la comentarii demne de un puștan, o să trec la următorul candidat de pe listă.

Cumva, din doar trei propoziții, îl făcuse pe Michael să se simtă ca un dobitoc de prima mână. Și acum tot ce-și dorea era să afle la ce se referea ea.

— Bine, îmi cer scuze. Să fii răpit te cam dă peste cap. De-acum înainte o să mă port ca la carte.

— Așa da.

Femeia făcu o pauză, punând un picior lângă celălalt și apoi așezându-se din nou picior peste picior.

— Urmează să-ți spun două cuvinte și, dacă repeți vreodată aceste cuvinte față de altcineva, fără instrucțiunile noastre explicite în acest sens, cel mai fericit scenariu pentru tine va fi

închisoarea pe viață, într-un loc care, din câte știe publicul larg, nici măcar nu există.

Michael era măcinat de curiozitate, dar reacționă involuntar la cuvintele ei.

— Așadar n-o să mă omorâți?

— Există și lucruri mai nasoale decât moartea, Michael, îi răspunse ea.

Michael se uită lung la ea, în timp ce o parte din el își dorea să se roage de femeie să-l lase să plece de-acolo fără să-i mai spună nimic altceva. Dar curiozitatea triumfă.

— Bine. Nu mai spun altcuiva... Să auzim.

Ei îi tremură un pic buza de jos când rosti cuvintele, ca și cum expresia stârnea un ecou în adâncul ființei ei.

— Doctrina Mortală.

9.

În încăpere se lăsă tăcerea – o tăcere desăvârșită –, iar Agenta Weber se uita lung la el.

Oare ce puteau să însemne acele cuvinte, încât să poată duce la închiderea cuiva?

— Doctrina Mortală? Ce mai e și asta?

Agenta Weber se aplecă spre el, cu o expresie și mai tensionată pe chip:

— Simplul fapt că ai auzit aceste cuvinte e un angajament că ni te vei alătura.

Michael ridică din umeri – i se părea singura reacție sigură.

— Dar trebuie să te aud c-o spui, continuă ea. Trebuie să *aud* că-ți iei angajamentul. Avem nevoie de cineva cu talentele tale în VirtNet.

Străfulgerarea de mândrie îl făcu pe Michael să-și vină un pic în fire.

— Vreau să știu ce înseamnă.

— Bun.

Femeia se rezemă de spătarul fotoliului și tensiunea păru să se risipească.

— Doctrina Mortală. Deocamdată știm foarte puține lucruri. E ceva ascuns în VirtNet – operează undeva în subteran. Un fel de

fișier sau program care ar putea să aibă efecte grave nu numai asupra VirtNetului, ci și asupra lumii reale.

— Sună promițător, mormăi Michael, regretându-și imediat comentariul.

Din fericire, ea nu zise nimic. Adevărul era că se entuziasmase când auzise de o parte secretă din VirtNet. Voia să afle unde era situată.

— Această… *doctrină* ar putea să distrugă omenirea și lumea pe care o știm noi. Spune-mi, Michael, ai auzit de jucătorul care își zice Kaine?

La auzul numelui, Michael simți că-i stă inima în loc. Își aminti de fata aceea, Tanya. O văzu cu ochii minții și rememoră ce-i spusese ea. Cum că acel Kaine o tortura. Michael se prinse de brațele fotoliului, pentru că deodată avea senzația că se prăbușește din nou de pe podul acela. Care era legătura dintre toate lucrurile astea?

— Am auzit de Kaine, spuse. Am văzut o fată care s-a sinucis… Mi-a pomenit de el…

— Da, știm, veni răspunsul. În parte, și de-asta te-am adus aici. Ai văzut cu ochii tăi cât de gravă e situația. Avem dovezi că există o legătură între Kaine și această Doctrină Mortală și totul se leagă de cazuri ca acela la care ai asistat. Oameni care sunt prinși în VirtNet și împinși la a-și dezactiva Miezul. E cea mai gravă formă de terorism cibernetic cu care ne-am confruntat până acum.

— Ce caut eu aici? întrebă Michael, cu o voce gâtuită, simțindu-se stânjenit și lipsit de încredere în forțele proprii. Cum vă pot ajuta eu?

Femeia rămase tăcută o bucată de vreme.

— Am găsit persoane în comă în Sicriu. Tomografiile indică leziuni cerebrale – ca și cum au fost victimele vreunui experiment pervers. Sunt ca niște legume.

O nouă pauză.

— Avem dovezi că acest Kaine e amestecat în povestea asta. Și, cumva, totul are legătură cu acest program, Doctrina Mortală, ascuns undeva în VirtNet. Trebuie să-l găsim pe individ, precum și programul. Vrei să ne dai o mână de ajutor?

Îl întrebă degajat, de parcă îl întreba dacă nu vrea să dea o raită pe la magazin să ia pâine și lapte. Michael ar fi vrut să fugă mâncând pământul. De fapt, ar fi vrut să facă o mulțime de

lucruri – ar fi fost grozav să poată călători în timp, își zise –, dar, realist vorbind, își dorea să se întoarcă în camera lui, în patul lui, în Sicriu, să poată evada în vreun joc cu sport, în care nu trebuia să gândești prea mult, la nivel de începător, sau la Dan the Man Deli, să mănânce cartofi albaștri, să piardă vremea cu Bryson și Sarah, să vadă un film, să citească o carte, să se întoarcă ai lui din călătorie, iar el să nu mai audă de povestea asta.

Dar pe buze îi țâșni un cuvânt și nu realiză că vorbea serios până ce nu se auzi rostindu-l.

— Da.

3. Un loc întunecat

1.

De-abia apucă Michael să rostească răspunsul, că Agenta Weber se ridică abrupt, răsturnând fotoliul.

Michael tresări, surprins de reacția ei.

— Ar fi trebuit să spun nu?

Dar femeia nu se uita la el. Se uita înspre ușă, ținând mâna la ureche, ca și cum asculta la un dispozitiv implantat acolo.

— Ceva nu e în regulă, zise. Ai fost urmărit.

Michael se ridică în picioare, tulburat de cât de rapid trecuse femeia de la a fi înspăimântătoare la a fi înspăimântată.

— Urmărit? De cine? întrebă.

— *Nu vrei să știi,* Michael. Haide!

Nu așteptă niciun răspuns din partea lui. Fără să mai zică altceva, se îndreptă glonț spre ușă. Michael o luă după ea și în curând erau în hol, înconjurați de mai mulți agenți înarmați. De data asta fără măștile acelea ridicole pe față.

— Conduceți-l înapoi acasă, le ordonă Agenta Weber, din nou de pe o poziție de autoritate. Și asigurați-vă că nu vă vede nimeni.

Un bărbat și o femeie se iviră, îl prinseră pe Michael de braț și începură să-l conducă spre ieșire.

— Stai așa! zbieră el, chinuindu-se să înțeleagă răsturnarea subită de situație. Stai așa! Nu mi-ai zis mai nimic!

Agenta Weber se apropie de el, tocurile răsunându-i.

— Spune-le prietenilor tăi ce ți-am spus. Lui Bryson și lui Sarah. Nimănui altcuiva. Nimănui. M-ai înțeles? Dacă îi spui oricui altcuiva – chiar și părinților tăi –, o să-i ștergem.

La auzul amenințării, îl năpădi un val de furie.

— O să-i *ștergeți*?

— Am nevoie ca voi trei să începeți să faceți săpături, Michael, îi zise femeia, ignorându-i vorbele. Vă sugerez să începeți cu locurile cele mai obscure și dubioase din VirtNet. Trageți oamenii de limbă, aflați tot ce se zvonește. Trebuie să

dați de ascunzătoarea lui Kaine – doar așa putem afla tot adevărul legat de Doctrina Mortală și cum plănuiește să se folosească de ea. Faceți tot e nevoie să faceți. Aveți abilitățile necesare. O să punem oameni pe urmele voastre și, de îndată ce descoperiți unde se ascunde, o să venim după voi. Ajutați-ne, rezolvați problema asta și v-ați scos, ne puteți cere orice. I-am pus și pe alții să-l caute. Dacă îi dați de urmă înaintea lor, veți fi răsplătiți.

Michael deschise gura – habar n-avea *ce* voia să spună –, dar ea îi întorsese deja spatele și pornise spre capătul holului.

— Să mergem, zise unul din agenți.

Îl traseră pe Michael în direcția opusă.

2.

Nu se întoarseră la mașină. Agenții – care nu-i adresară niciun cuvânt tot drumul – îl conduseră printr-un labirint de holuri, până când ieșiră dintr-o clădire veche, părăsită, aflată în apropierea unei stații de metrou, și îl lăsară acolo. În jurul lui mișunau oameni, soarele strălucea printre nori, iar în aer plutea o foiță de staniol de la o bomboană, dusă de vântul slab. Lumea își urmase cursul, exact ca înainte, în timp ce viața lui se schimbase pe veci.

Nici nu-i trecu prin minte să se mai ducă la școală. Confuz și speriat, Michael intră într-o cafenea și comandă cea mai mare cafea din meniu. Apoi se duse la gară și de-acolo acasă. Primul lucru pe care l-a făcut, odată ajuns acasă, a fost să programeze o întâlnire cu Bryson și Sarah pentru a doua zi. Le spuse doar atât cât să le stârnească interesul – știa că, dacă le spunea prea multe, n-o să mai închidă un ochi niciunul dintre ei și avea o bănuială că aveau nevoie de odihnă, acum, cât mai puteau.

3.

În acea seară, Michael a făcut greșeala să se uite la ȘtiriȘoc.

Era singur, cuibărit în fotoliu – părinții lui erau plecați iar el continua să nu-și amintească data la care trebuiau să se

întoarcă. De obicei, Helga se culca odată cu găinile. NetScreen-ul țâșni din cască, plutindu-i în față, lăsând să i se deruleze dinainte toate știrile sumbre ale zilei. Omoruri, bănci care dăduseră faliment, dezastre naturale. *Nimic nu se compară cu o doză de optimism înainte de culcare,* își zise abătut. De regulă, astfel de evenimente i se păreau departe de el – erau lucruri care li se întâmplau altora. Dar, dintr-un motiv obscur, totul părea că-l privește mult mai îndeaproape după discuția lui cu Agenta Weber.

Era gata să închidă când apăru o știre care-l făcu să se oprească. O prezentatoare mai în vârstă vorbea despre ultimul subiect care făcea vâlvă în VirtNet: teroristul cibernetic cunoscut drept Kaine.

Cu un gest rapid, Michael dădu mai tare volumul și se aplecă în față, concentrându-se ca și cum următoarele minute erau cele mai importante din viața lui.

— … cauza mai multor sinucideri, după spusele unor martori și conform mesajelor trimise de victime înainte de a muri, spuse femeia. S-a constatat că acest Kaine s-a infiltrat în aproape toate jocurile și toate rețelele de socializare populare din VirtNet, pe lângă nenumăratele cazuri individuale de hărțuire semnalate. Niciun alt personaj individual nu a mai făcut atâta vâlvă în VirtNet de la dispariția legendarului Gunner Skale. Nimeni nu știe ce scop urmărește Kaine. Într-o declarație oficială, VNS și-a luat angajamentul să-și folosească vastele resurse pentru a-l localiza și a-i interzice definitiv accesul.

Femeia continuă, în timp ce Michael o urmărea, pe jumătate fascinat, pe jumătate îngrozit. Răpiri virtuale care se încheiau cu torturi și încarcerări virtuale, care-i împiedicau pe oameni să revină la Starea de Veghe. Jocuri sau rețele întregi închise sau șterse, din care nu mai rămânea decât un rând de cod cu mesajul „Kaine a fost aici”. Jucători găsiți în Cabinele Senzoriale, în moarte cerebrală.

Michael auzise deja prea multe despre ororile comise de Kaine. Ce scop putea să urmărească acest individ? O făcea doar ca să se distreze?

Kaine.

Doctrina Mortală.

Oameni ținuți prizonieri în Somn. Care sfârșeau în stare de moarte cerebrală. Alții care se sinucideau doar ca să scape de tipul ăsta.

Michael oftă. *Numai gânduri optimiste.*

Pe această notă veselă, se băgă în pat și adormi. Dintr-un motiv straniu, îi visă pe părinții lui și o vacanță la mare, în care fuseseră cu mult timp în urmă.

4.

Michael se simțea fericit că a doua zi era sâmbătă. Helga îi pregăti niște gofre demențiale, peste care turnă toate chestiile care îngrașă – unt, frișcă, sirop. Puse și niște căpșuni deasupra, ca să atenueze sentimentul de vinovăție. Niciunul din ei nu spuse nimic și Michael se întrebă dacă se uitase și ea la același buletin de știri. Chestii optimiste. Măcar avea să se vadă cu prietenii lui mai târziu.

La câteva ore după micul dejun, trupul lui fizic era instalat comod în Sicriu, în timp ce trupul virtual, eliberat, cel din VirtNet, stătea pe o bancă mai retrasă, în Central Park, încă unul din locurile lui preferate de întâlnire. Singura chestie aproape la fel de faină ca mâncarea virtuală era să te afli în mijlocul naturii. O priveliște pe care n-o vedea prea des în jungla de asfalt în care trăia.

Când ajunse, Bryson și Sarah îl așteptau nerăbdători.

— Ar fi cazul să fie ceva important, declară Bryson. Atât de important, încât să fac pe mine.

— De ce ai fost așa criptic, mă rog? adăugă Sarah.

Michael nu mai era atât de speriat, cât entuziasmat să le povestească tot ce se întâmplase de când fusese săltat de pe alee. Temându-se un pic ca nu cumva să tragă cineva cu urechea, își începu povestea în șoaptă, dar în curând turuia așa de repede detaliile, încât era aproape incoerent.

Sarah și Bryson se uitau nedumeriți la el.

— Hm, poate c-ar fi cazul s-o iei de la capăt, zise Bryson.

Sarah încuviință.

— De la început. Și vorbește ca o persoană normală.

— Bine, bine.

Michael inspiră cu nesaț aerul curat – dar artificial – și o luă de la capăt.

— Deci, tocmai mergeam să iau trenul spre școală ieri, când apare o mașină și, practic, mă dărâmă. Apoi niște maniaci cu măști negre țâșnesc din mașină și mă târăsc pe bancheta din spate.

Bryson îl întrerupse.

— Stai așa. Michael, ai mâncat vreo chestie bizară azi?

Michael își dădu ochii peste cap.

— Nu… ascultă-mă.

Nu-i putea învinovăți pentru că nu le venea să-l creadă, dar începea să-l frustreze că nu-l lăsau să-și spună povestea.

Trase din nou aer în piept și-i dădu înainte, iar când ajunse la partea când Agenta Weber descoperise că fusese urmărit și le ordonase oamenilor ei să-l ia pe sus de-acolo, citi pe fețele lor că se prinseseră că vorbea foarte serios. Încheie prin a le relata ororile pe care le auzise la știri – multe le auziseră și ei.

Mai bine de un minut niciunul dintre ei nu zise nimic, uitându-se pe furiș la copacii și tufișurile din jur ca să vadă dacă nu cumva îi spiona cineva.

Bryson rupse tăcerea.

— Uau! De ce ar apela la trei adolescenți să le rezolve problemele?

— M-am gândit și eu la asta, zise Michael. Agenta Weber a zis că i-a pus și pe alții pe urmele lui. Poate că recrutează cei mai buni jucători și programatori și le dau o șansă să spargă codul care conduce la ascunzătoarea creată de Kaine. Știa că ne pricepem la spart coduri. Vă zic eu, nu glumea deloc.

— Dar cum putem noi să facem ceva ce nu pot face cei din VNS? întrebă Sarah. Doar asta e treaba lor și, sincer, mă sperie că încearcă să-și delege responsabilitățile unor copii.

Bryson râse disprețuitor.

— Boșorogii știu întotdeauna că noua generație se pricepe mult mai bine decât ei la chestiile astea. Vreau să zic, noi ne facem veacul aici. Chiar *știm* locul ăsta mai bine ca oricine. Suntem în stare s-o facem fiindcă pentru noi *nu* e un job. E un hobby.

— Și n-are de-a face doar cu programarea, adăugă Michael, bucuros că Bryson îi confirma spusele. Au nevoie de utilizatori, nu doar de programatori. Și cine se pricepe mai bine decât noi?

— Ești sigur că de-asta e vorba? întrebă Sarah. Sau doar vrei un pretext ca să joci?

— Tu, nu? o întrebă Michael.

— Păi, da.

Fata dădu din umeri și zâmbi.

— Și cum era cu faza aia cum că ne-am scos pe viață dacă îl găsim? interveni Bryson. Sper că tanti se referea la toți trei, nu doar la tine.

— Sunt sigur, îi răspunse Michael, deși nu era. O să ne îmbogățim, o să lucrăm pentru VNS, orice. Dar e musai să nu spunem nimănui despre asta.

Cumva, nu se simți în stare să le pomenească de amenințările deloc subtile pe care le lansase Agenta Weber. Dar, pe de altă parte, poate că nu erau valabile și pentru prietenii lui.

— Recunosc, sună bine – ar fi o provocare pe cinste, zise Sarah.

Michael încuviință. Un joc care nu mai era joc – era ceva mai important decât un joc. În clipa aceea simți așa un elan să se apuce de treabă, încât dădu să sară în picioare, gata să se urnească.

Bryson trebuie să-i fi citit expresia de pe față.

— Stai așa, frățioare, nu te pripi. Trebuie să fim siguri de chestia asta.

— Știu, răspunse Michael. Eu sunt sigur.

Și chiar era.

În acel moment se întâmplă ceva. O senzație stranie, stingheritoare, se răspândi pretutindeni și Michael a fost năpădit de teamă. Totul în parc se mișca deodată cu încetinitorul, ca o gâză prinsă în miere.

Sarah tocmai își dădea părul după ureche. Bryson schița un zâmbet – zâmbetul lui poznaș, modul lui de a declara că e de acord și se bagă. Ramurile copacilor de deasupra lor se legănau leneș în bătaia vântului. O pasăre zbură pe lângă ei și Michael o văzu dând din aripi, în sus și apoi în jos. Atmosfera era încărcată, în aer plutea o umezeală sufocantă.

Și apoi totul dispăru într-o străfulgerare de lumină, lăsând loc unui caleidoscop de stele, peste care se auzea un râs dement.

5.

Trupul lui Michael fusese supus la tot ce-ți puteai închipui în termeni de mișcare în VirtNet, iar Sicriul reușea întotdeauna să facă experiența cât se poate de realistă. Plimbări în montagne russe, avioane în picaj, rachete lansate spre alte lumi cu viteza luminii, mai multe căderi libere decât le-ar fi putut ține socoteala. Dar, orice li se întâmpla mai exact în momentul acela, avu senzația că urma să-i sfârtece trupul într-o puzderie de părticele. I se întoarse stomacul pe dos și creierul i-a fost străbătut de zece feluri de durere. În tot timpul ăsta galaxiile se roteau cu el și n-ar fi știut să spună dacă avea ochii închiși sau deschiși. Nu mai vedea nimic în jurul lui și se întrebă brusc dacă Sicriul avea să reziste la o asemenea presiune.

Deodată, vârtejul se opri. Michael simți un spasm și dădu să vomite, dar nu reuși să verse nimic. Încet, își recăpătă răsuflarea și se uită în jur. Pretutindeni domnea întunericul, tulburat doar de câteva luminițe care licăreau în zare. Erau încă două trupuri lângă el. Le vedea încețoșat – erau doar umbre nelămurite –, dar realiză că erau Bryson și Sarah. Ei trebuiau să fie.

Luminile începură să se rotească, apoi se adunară laolaltă, mișcându-se din ce în ce mai rapid, de la o clipă la alta – închegându-se pe dată dinaintea lor într-o sferă care se lărgi și se făcu din ce în ce mai luminoasă, până când nu se mai putea uita la ea. Gravita ca un corp ceresc, pulsând, învăluită în lumină.

Michael și prietenii lui – care pluteau ca în transă – rămaseră în așteptare. Michael ar fi vrut să spună ceva, dar nu reuși. Încercă să se miște, dar era ca paralizat. Îl copleși teama, până în străfundurile ființei lui. Și apoi se auzi un glas din sfera de lumină orbitoare, care zvâcnea la fiecare cuvânt. Și era un glas care te băga în sperieți.

— Mă numesc Kaine, zise. Și eu văd totul.

6.

Orice îl țintuia locului pe Michael nu-i dădu drumul.

Glasul lugubru continuă:

— Chiar credeți că nu știu de mișcările VNS-ului, de manevrele lor să mă oprească? Vă închipuiți că las să se întâmple ceva contra intereselor *mele* în VirtNet? Ăsta e domeniul *meu* acum și doar celor mai puternici, mai inteligenți și mai curajoși li se va îngădui să mă slujească până la urmă. VNS-ul și jucătorii ca voi nu vor mai conta deloc.

Michael se chinui să scape din ghearele forței care-l ținea prizonier.

— Nici nu bănuiți câtă putere am, continuă Kaine. Ăsta e un avertisment pentru toți cei care încearcă să mă oprească. E primul și ultimul avertisment.

Făcu o pauză.

— Iată ce vă așteaptă dacă nu mă ascultați.

Sfera de lumină dispăru, lăsând loc unui dreptunghi care semăna cu un ecran ca acelea pe care se proiectau filme cu decenii bune în urmă. Mai multe imagini se derulară pe ecran pe măsură ce acesta se lățea și creștea în înălțime, până ce îi umplu aproape complet câmpul vizual.

Michael avu impresia că fusese aruncat în mintea unui nebun. Un oraș din care rămăseseră doar ruine, lipsit de culoare, în care oamenii stăteau ghemuiți prin șanțuri.

Mai mulți bărbați cu un aer letargic, aflați într-o cameră plină de fum, părând că așteaptă să fie mistuiți de flăcările care se ițeau în cadrul ușii.

O bătrână într-un balansoar, care ridica încet un pistol.

Doi adolescenți care împingeau copii mici peste buza unei prăpăstii, râzând în hohote, și-i priveau cum cad în gol.

Un spital plin de pacienți slăbiți, vădit bolnavi, cu ușile ferecate și legate cu lanțuri pe dinafară. Mai mulți indivizi trași la față care stropeau pereții cu benzină, în timp ce unul scotea bricheta.

Scenele de coșmar se derulau în continuare, din ce în ce mai cumplite. Michael tremura de încordare, chinuindu-se să scape. Era mai rău ca în orice coșmar pe care-l avusese vreodată.

Vocea lui Kaine se făcu auzită din nou, părând să vină de pretutindeni în același timp.

— Știți atât de puțin despre ce se întâmplă *de fapt*! Sunteți niște copii, în toate sensurile cuvântului. Tot ce-ați văzut și mai mult decât atât – asta va fi soarta minții voastre dacă nu vă dați bătuți.

Și apoi se sfârși. Totul dispăru și Michael se trezi în Sicriu. Dar îl durea gâtul și realiză că țipase, probabil, o bună bucată de vreme.

4. Nu e alegerea ta

1.

Lui Michael i se păruse oribil momentul când asistase la sinuciderea Tanyei, dar, de data asta, de-abia mai avu energia să iasă din Sicriu. Nici măcar nu se mai obosi să-și tragă pantalonii scurți pe el. Tremurând, ud de transpirație, se îndreptă poticnit spre pat. O parte a ființei lui rămăsese suspendată în cinematograful galactic creat de Kaine, înconjurată de ororile pe care i le prevestise acesta. Așa-zisa soartă a *minții* lui, ce-o mai fi însemnând și asta.

I se făcu pielea de găină. După o viață în care alergase după experiențe din ce în ce mai incitante, avusese parte de două confruntări în VirtNet, care-l făcuseră să ducă dorul vremurilor când totul era doar o distracție – și nu chiar așa de incitant. Nu-i păsa de promisiunile celor din VNS, de amenințările lor în cazul în care refuza să-i ajute. Odată ce văzuse cu ochii lui pe cineva smulgându-și Miezul și scenele de coșmar cu care-i amenințase Kaine, Michael luase o decizie. Dacă individul putea cumva să ajungă la Michael chiar și când era în Starea de Veghe? Michael nu mai avusese niciodată așa un sentiment de neputință, în VirtNet sau în lumea reală.

Nu știa cum putea face față provocării în fața căreia îl puseseră cei din VNS. Să elimini extratereștri, să salvezi prințese din ghearele unor monștri, să faci față dramelor cotidiene din *Trup și Suflet,* și-apoi să revii la suprafață și să te apuci de teme, toate astea i se păruseră floare la ureche – și Bryson, și Sarah îi erau mereu alături, în Somn, gata să-i dea o mână de ajutor. O să se întoarcă pur și simplu la viața lui obișnuită, plicticoasă. Nu voia să mai aibă vreodată de-a face cu Kaine.

Ferm convins de asta, Michael reuși în sfârșit să adoarmă.

2.

A doua zi, o duminică ternă și mohorâtă, în ton cu starea lui de spirit, Helga îl obligă să mănânce cereale la micul dejun, susținând că o durea capul. Michael se simți tentat să-i spună că nu știa ce era aia să te doară capul. Să-i povestească, în cele mai mici detalii, ce bine se distrase cu Kaine în ajun și s-o întrebe dacă o experiență ca asta suna, poate, un picuț mai nasol ca un program de câteva ore de dat cu mătura, șters praful și spălat rufe.

Dar ținea prea mult la Helga și i-a fost rușine de astfel de gânduri.

Ca urmare, își exprimă compătimirea și mâncă trei boluri din cerealele lăsate pe bufet. Apoi făcu un duș prelungit, cu apă foarte fierbinte. Se simți un pic mai bine după aceea: amintirea întâlnirii cu teroristul cibernetic începu să pălească, aproape că părea că fusese doar un vis urât.

Își petrecu restul zilei încercând să uite de toate. Alergă câțiva kilometri, își făcu siesta, luă un prânz delicios: sandvișuri cu cartofi prăjiți și castraveciori acri. Într-un final se instală în Fotoliu, pregătindu-se pentru inevitabila discuție cu Bryson și Sarah legată de spectacolul dement oferit de Kaine. Când îi apăru dinainte ecranul, avea deja mesaje de la amândoi prietenii lui.

Se părea că erau cu toții de acord. Jocurile erau una, dar să ai de-a face cu un psihopat care teroriza lumea și căruia nu-i putea ține piept o organizație atât de puternică precum VNS-ul... ei bine, conchise Michael, asta era cu totul altceva. Prietenii lui i-au dat dreptate: fusese o ofertă faină, dar... pas! Kaine era prea periculos și, prin comparație cu el, amenințările VNS-ului păreau chiar gingașe. Manevra de programare prin care îi prinsese în capcană era ceva de neînchipuit.

Când se puse problema dacă ar trebui să-i anunțe pe cei din VNS despre decizia luată de el și prietenii lui, Michael hotărî că mai bine *nu.* Nu voia să stea de vorbă cu oamenii ăia. Spera că fusese doar un bluf. Poate că într-adevăr le lansaseră provocarea mai multor jucători, convinși că unii dintre ei vor merge mai departe. Michael nu-și propunea să afle – îi era un pic teamă să intre din nou în Somn, dar se gândi că, atâta timp

cât nu-și băgau nasul unde nu le fierbea oala, Kaine o să-i lase în pace. Atâta timp cât țineau cont de avertismentul lui.

Conversația dintre el și prietenii lui se încheie cu promisiunea de a se vedea mai târziu în *Trup și Suflet,* ca să joace și să lase în urmă toată povestea asta.

Dar, când Michael se conectă la Sicriu mai târziu după-amiază, se alese praful de planul lor. În loc să se cufunde în VirtNet, îi apăru dinainte un mesaj scris cu litere de-o șchioapă:

ACCES BLOCAT DE VNS

3.

Îl deconectaseră.

Michael ieși din Sicriu și porni glonț spre Fotoliu, încercând casca. Nu funcționa. Dădu fuga la canapeaua din fața Ecranului de Perete, apăsând pe butoanele de la televizor. Degeaba. O auzea pe Helga învârtindu-se prin apartament, pufnind, încercând să dea telefoane. Dar fuseseră deconectați și de la serviciul de telefonie. Michael se întoarse în Fotoliu și încercă o oră întreagă să spargă bariera de securitate și să intre pe NetScreen, zadarnic.

Era deconectat. Complet.

Nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să se bage în pat și să rămână întins acolo, cu ochii în tavan, simțind că i se face din ce în ce mai greață. Cum naiba se băgase într-o belea ca asta? În decurs de o zi, două, viața lui fusese deturnată de VNS și devenise ținta amenințărilor unui dement. Îi era dor de vremurile când singurele lui motive să se lamenteze erau școala și câte o durere de stomac.

Dar oricine interacționase mai mult de cinci minute cu el ar fi putut ghici pe ce făgaș intrară gândurile lui. Da, i se înfățișase o viziune mai cumplită decât tot ce văzuse vreodată, în lumea reală sau în cea virtuală, și i se promisese că asta îl aștepta dacă făcea ce îi ceruse VNS-ul. Nu se îndoia de faptul că VirtNetul putea fi programat astfel pentru el. Kaine avea perfectă dreptate: când aveai puterea de a face pe cineva să

vadă și să simtă *orice,* existau cu siguranță chestii mai nasoale ca moartea. Și o groapă fără fund se deschisese sub ochii lui.

Apoi cineva îi răpise accesul și nici nu se punea problema ca el să se resemneze cu *chestia asta.*

Și mai important, îi reveniră în minte cuvintele Agentei Weber, mai pregnante ca oricând. Îl amenințase și îi amenințase familia, iar deconectarea era clar doar începutul. Michael trebuia să ia taurul de coarne. Poate că se dăduse bătut prea repede.

Se ridică din pat și decise să nu-și mai plângă de milă. Știa că VNS-ul o să-i mai acorde o șansă – văzuse cu ochii lui cu cine aveau ei de-a face. Și, dacă apelaseră la ajutorul lui, însemna că aveau nevoie disperată de el. Ororile pe care i le arătase Kaine se estompaseră un pic. Partea mai calmă, mai rațională a minții lui începuse să-și spună că asta nu se deosebea de celelalte experiențe din VirtNet. Nimic din toate astea nu era real și, atâta timp cât era prevăzător, avea șanse să câștige confruntarea. În toți anii în care mișunase prin VirtNet, nu întâlnise niciodată pe cineva mai priceput la programare sau la spart coduri, nici pe cineva care să se apropie atât de rapid de nivelul suprem. Kaine se pricepea, dar, la urma urmelor, era doar un jucător ca oricare altul.

Michael era gata să facă față provocării și se simțea oarecum rușinat că dăduse înapoi. Cum putea să ignore amenințările la adresa familiei lui?

Doamna Perkins, vecina de alături, a fost cât pe-aci să facă un atac de cord când Michael îi bătu la ușă. Femeia îi deschise – avea jumătate de față acoperită cu un soi de cremă unsuroasă – și făcu ochii cât cepele, ducându-și mâna la inimă.

— Vai de mine, Michael, îi zise, răsuflând ușurată. Doamne sfinte! Ce s-a întâmplat? Cât pe-aci să…

— … să faceți atac de cord, știu. Uitați ce e, am nevoie să mă ajutați cu ceva.

Femeia își puse mâinile în șolduri.

— Păi, în cazul ăsta n-ar strica să fii un pic mai politicos.

Lui Michael îi era dragă doamna Perkins. Sincer. Mirosea a pudră pentru bebeluși și a alifie mentolată și era cea mai drăguță doamnă din lume. Dar în momentul ăsta se abținu cu greu să nu-i dea un brânci din ușă ca să poată ajunge la telefon.

Făcând un efort să nu-și iasă din fire, îi spuse:

— Îmi cer mii de scuze. E o urgență.

— E-n regulă, dragule. Cu ce te pot ajuta?

Michael se trezi zâmbind involuntar.

— Ați putea să sunați dumneavoastră la VNS, la biroul local? Spuneți-le că vecinul dumneavoastră, Michael, vrea să le transmită că se bagă. Spuneți-le c-o să găsesc ce caută.

4.

Imediat i se dădu din nou acces în rețea. Verificându-și mesajele, află că Bryson și Sarah trecuseră prin aceeași experiență și că o luaseră la fel de în serios ca el. Orele de luni au fost un chin groaznic pentru Michael, dar până seara luase deja legătura cu prietenii lui și conveniră ca începând din după-amiaza următoare să demareze investigația.

Se hotărâră să acționeze mai discret și mai cu băgare de seamă de data asta. O să-și folosească talentele în materie de programare și de spart coduri mai abitir ca oricând. Nu degeaba îi alesese VNS-ul pe ei trei, își zise Michael, și chiar îi părea bine că li se reamintise până unde vor trebui să meargă.

Îi dăm noi de cap, își tot spunea. Iar și iar.

5. Bătrânul

1.

— În vreme ce vouă vă țâțâia fundul, zise Bryson, eu lucram la un program de urmărire, care să se activeze când simte Aura lui Kaine. Data viitoare când se apropie, n-o să ne mai ia prin surprindere.

Michael stătea cu el și Sarah într-o căsuță în copac, la periferia jocului, într-un loc pe care-l programaseră – sau *creaseră* – în secret. Se afla într-o pădurice de care Michael era aproape sigur că nu știau nici programatorii jocului.

— Ne-ai încărcat și nouă programul? îl întrebă Sarah.

Știa cum să-i împiedice s-o ia pe câmpii.

— Dap.

— Bun. Și cred că, dacă folosim programul meu *De-a v-ați ascunselea* și programul lui Michael, *Capă-și-spadă,* ar trebui să reușim să-l fentăm o vreme pe nemernicul de Kaine.

— Sau măcar să fim cu câțiva pași înaintea lui, comentă Michael.

El și Sarah colaboraseră la cele două programe de camuflaj, care le fuseseră de ajutor nu o dată.

Tăcură toți un răstimp, închizând ochii și concentrându-se să acceseze datele brute ce alcătuiau lumea din jurul lor. Michael deschise mai multe ferestre și se conectă cu prietenii lui, apoi își transmiseră codurile și instalară programele, asigurându-se că totul era ca la carte și că erau gata să se apuce de treabă. Nu era nevoie să le spună cineva că ar fi trebuit să fie mai deștepți prima dată, dar, la momentul acela, li se păruse mai curând un joc nevinovat. Ceea ce, își spuse Michael, fusese o mare prostie.

Odată ce termină de rescris codul, deschise ochii și își frecă pleoapele – întotdeauna se simțea un pic somnoros după ce se conecta la interfața de programare. Se ridică în genunchi și se uită pe fereastra cu vedere spre pădurea care ducea înapoi în secțiunile principale din joc. În zare era ceață, semn că programarea începea să lase de dorit, dar lui Michael îi plăcea.

Căsuța din copac, pe care o construiseră folosind propriile lor stratageme de programare, era bine ascunsă, așa că te simțeai relaxat și în siguranță acolo. Îi mai lipseau ciorapii tricotați și scufia de noapte ca să fie o bunicuță, nu altceva, își zise. Dar o parte din el se temea în continuare de ce urmau să înfrunte. O bună parte.

— Deci? începu Bryson.

Era evident la ce se referea.

— Boșorogii, răspunse Sarah. Începem cu ei.

Michael se smulse din transă și lăsă iarăși partea dornică de aventură să preia controlul.

— Categoric, zise, întorcându-se și așezându-se lângă ei. Dacă e cineva care să știe ceva, sigur sunt moșnegii din apropierea zonei comerciale din Old Towne. Punem la bătaie niște jetoane pentru Cazinou și n-o să le mai tacă gura.

Sarah încuviința din cap, dar se zgâia la aceeași fereastră pe care se uitase Michael. Niciodată nu se uita la tine când era cufundată în gânduri.

— Încerc să-mi amintesc cum îl cheamă pe frizerul ăla. Cred că are o mie de ani.

— Îl știu pe dinozaurul ăla, zise Bryson. La el ne-am dus când aveam nevoie de parolele pentru misiunea de pe Pluto. Te-ai aștepta să-și cumpere și el un program pentru respirație proaspătă. Îi puțea gura în așa hal c-a trebuit să respir pe gură.

Michael pufni în râs.

— Dacă ar veni toți jucătorii din oraș la tine să-ți ceară sfatul, nici tu n-ai vrea să le ușurezi sarcina. Și-l cheamă Cutter, apropo.

— Acolo mergem, anunță Sarah. O să ne ținem respirația.

2.

Old Towne era cea mai vizitată zonă din VirtNet, un echivalent al New York-ului în lumea virtuală. Iar în zona comercială era întotdeauna aglomerație. La început Michael se temu că o să fie prea la vedere, dar, odată ajunși acolo, realiză că avea să le fie și mai ușor să se piardă în mulțime și să se sustragă privirilor

indiscrete. Mai ales acum că programele lor de camuflaj mergeau în paralel și la capacitate maximă.

Două malluri, fiecare cu mii de magazine, săli de jocuri, restaurante, cabine de încărcare, saloane de agrement și tot ce-ți poftea inima, mărgineau o piață uriașă, care se întindea pe kilometri întregi. De-a lungul pieței erau fântâni arteziene și figurine gonflabile și montagne-russe-uri, iar Michael fusese întotdeauna la fel de încântat de așa ceva, ca toată lumea. Locul urmărea două scopuri: să-i delecteze pe vizitatori și să-i scuture de toți banii. Chestiile costau adesea la fel de mult în Somn ca și în Starea de Veghe; doar că posibilitățile erau mult mai vaste. Mai ales dacă te pricepeai la programare.

Sarah trebui să-l tragă pe Bryson – de ureche – de-acolo de vreo cinci ori înainte să ajungă în dreptul aleii lungi și înguste pe care o căutau. Se deschidea din piața mare și dădea într-o zonă numită Shady Towne, unde erau chestii mai dubioase, cum ar fi saloane de tatuaj digital și case de amanet, înșirate de-a lungul unei străduțe pietruite, care-i dădea impresia că se întorsese cu sute de ani în timp.

— Frizeria lui e acolo, zise Sarah, arătându-le cu degetul.

Niciunul nu zisese mare lucru de când ieșiseră din piață și Michael știa foarte bine motivul. Era mult mai puțină lume pe-aici, ceea ce însemna că, dacă îi căuta cineva, el și prietenii lui erau ușor de localizat. Michael își punea nădejdea în programul de urmărire al lui Bryson, sperând că o să le dea de veste dacă nu cumva Kaine trecea de programele lor de camuflaj și se apropia din nou de ei. Atunci puteau să găsească un Portal și să revină la Starea de Veghe, până să fie aruncați în bezna abisală.

Prăvălia lui Cutter se numea Frizeria Bătrânului, un nume foarte potrivit. Nu trebuia să fii mare geniu ca să te prinzi că lumea nu are nevoie să se tundă într-o lume virtuală, dar cei mai mulți oameni nu erau de aceeași părere. Cu cât toată treaba era mai realistă, cu atât mai bine. Și optzeci la sută dintre cei aflați în Somn își activaseră opțiunea de a le crește părul. Dacă le aveai cu programarea și țineai morțiș să ai o coadă de cal, puteai să accesezi pur și simplu codul și o programai imediat.

— Cum procedăm? întrebă Bryson când se opriră la câțiva pași de ușa frizeriei. Intrăm pur și simplu și începem să-l bombardăm cu întrebări?

Michael ridică din umeri.

— Pariez că nu scapă nicio ocazie să se bage la jocuri de noroc. Îi programăm un loc la următorul turneu de poker și, cum ziceam, n-o să-i mai tacă gura.

— Și pe cine rade în cap?

Sarah își dădu părul pe spate, vrând parcă să se apere.

— Pe mine, nu. Mă gândesc că, oricum, nu e genul care să tundă fete.

— Zburlește-ți părul, îi zise Michael lui Bryson. Ne pierdem vremea.

3.

Trecuse cel puțin un an de când Michael scosese ultima dată informații de la Cutter – ceva despre cum să fenteze la un joc de arte marțiale –, așa că uitase cât de bizar arăta individul. Dacă exista cineva care să-și fi creat Aura din VirtNet inspirat de un trol din basme, îl aveau dinaintea ochilor; tocmai tundea repezit un necunoscut. Michael și prietenii lui așteptară răbdători până ce îi veni rândul lui Bryson la tuns.

Podoaba capilară a lui Cutter era doar un ciuf cărunt pieptănat peste scalpul roșiatic, plin de pete. Din urechi i se ițeau mai multe fire de păr decât avea în cap. Era scund și îndesat, foarte bătrân, iar la fiecare cuvânt pe care-l rostea îți dădea impresia că stă să crape. Surprinzător, majoritatea oamenilor preferau ca avatarul lor din VirtNet să fie o oglindire a aspectului lor real, așa că Michael nu putea decât să-și închipuie cum ar fi fost să-l întâlnească pe Cutter în realitate. Era o reală plăcere să trăiești în preajma lui, era sigur de asta.

— Ce stați și vă zgâiți la mine ca niște vulturi la un șobolan pe moarte, draci împielițați ce sunteți?

Degetele i se mișcau mult mai repede decât s-ar fi așteptat Michael de la cineva de vârsta lui, tăind într-o veselie. Clar nu era obișnuit să fie urmărit așa de atent.

— Pentru că n-am venit doar ca să vă umplem podeaua de păr, îi răspunse Sarah, pe un ton mai ferm ca oricând.

— Oh, serios? o întrebă omul, gâjâit.

Michael își zise că individul avea mai multă flegmă în gâtlej decât un broscoi cu sinuzită.

— Păi, de ce nu mă luminați, domniță?

Sarah se uită la Michael, ca și cum îi dădea semnalul. Aplecându-se spre Cutter, Michael îi șopti:

— Vrem informații despre un jucător pe nume Kaine. Umblă vorba că pune la cale o chestie de proporții.

Făcu o pauză, gândindu-se, prea târziu, că ar fi trebuit să dovedească un pic mai mult respect.

— Ăăă… vă rugăm, domnule.

— Păstrează-ți vrăjelile pentru altcineva, i-o tăie Cutter.

De data asta răsuflarea lui îl izbi în plin pe Michael și trebui să facă un pas înapoi, ca să nu dea la boboci.

Se așteptase, pe undeva, ca frizerul să continue, să înceapă să le spună ce știe, dar bătrânul nu mai scoase o vorbă. Nu se oprise nicio clipă din tuns și, ca urmare, Bryson începea să arate foarte bine.

Sarah făcu și ea o încercare.

— Haideți. Știm că toate zvonurile din Somn circulă pe-aici la un moment dat. Spuneți-ne ce știți despre Kaine și unde-și ține secretele.

— Sau unde putem să-l găsim, adăugă Bryson.

Cutter râse disprețuitor.

— Dacă sunteți așa deștepți, atunci știți cât costă informațiile pe-aici. Deocamdată m-am ales doar cu o durere de cap și cu o mână de păr virtual pe podea.

Fără să știe de ce, ultima parte zgândări ceva în Michael și, până să apuce să se abțină, îi scăpă un hohot de râs înfundat.

Cutter se uită chiorâș la el.

— Râzi cât vrei. Nu eu sunt ăla care are nevoie de ceva. Din câte îmi amintesc, ultima dată voi aveați nevoie de ceva de la mine.

Sarah îi aruncă o privire dojenitoare lui Michael – genul de privire de care doar fetele sunt în stare.

— Ne cerem scuze, domnule. Sincer. Evident, nu avem idee cum să procedăm. N-am mai făcut așa ceva până acum.

Michael se strâmbă când o auzi – o fi fost Cutter bătrân, dar sigur îi ținea minte. Sări imediat, încercând să dreagă busuiocul.

— Putem să vă oferim ceva în schimbul informației. Un abonament complet la turneul de poker, weekendul ăsta.

Nu putea decât să spere că ai lui nu vor observa suma lipsă din cont.

Cutter îl privi în ochi; avea o privire mai lucidă ca oricând și Michael știu că-l convinseseră.

— Cu băutura inclusă, zise bătrânul. Și băutură la discreție, ca să știi.

— Da, răspunse Michael. Acum, spuneți-ne.

— S-ar putea să nu vă placă ce vă zic, dar mai mult nu știu. Și trebuie să mă credeți pe cuvânt că vă îndrum pe calea potrivită ca să găsiți ce căutați.

— Bine, interveni Sarah. Să auzim.

Cutter se oprise din tuns, deși Michael nu-și mai amintea când se întâmplase asta. Șterse dosul pelerinei pe care o purta Bryson și i-o scoase. Bryson îi mulțumi rapid și se ridică, alăturându-se prietenilor lui, la fel de entuziasmat ca Michael să audă ce avea de zis frizerul.

— Am auzit tot felul de bârfe în spelunca asta de-a lungul anilor, zise bătrânul. Dar voi mă întrebați despre cele mai înspăimântătoare chestii pe care le-am auzit în optzeci de ani de viață.

Asta nu făcu decât să-i sporească interesul lui Michael.

— Și?

— Umblă o mulțime de povești despre flăcăul ăsta, Kaine, asta-i clar. E pus pe rele. Răpește oameni, face operații de lobotomie… Umblă vorba c-ar avea și-un loc unde ascunde ceva. Nu știu ce ascunde sau unde. Doar că e lucru mare.

— Deja știm chestiile astea, comentă Sarah. Cum putem să-l găsim pe el sau locul în care se ascunde? De unde începem?

Cutter schiță ceva ce voia, poate, să fie un zâmbet, dar Michael nu era foarte sigur. Părea mai curând un rictus.

— Ar fi cazul să mă aleg cu ceva după jocul ăla de poker, copilași, pen’ că le-am zis la mai puțini oameni despre locul de care o să vă zic acum decât câte degete am la piciorul drept. Și am rămas fără un deget după ce m-a mușcat o jigodie turbată în Des Moines.

— Unde trebuie să mergem? insistă Michael, ajuns deja la capătul răbdării.

Cutter se apleacă spre ei, răspândindu-și duhoarea încă dinainte de a deschide gura.

— Tre’ să mergeți la clubul Black and Blue. Căutați-o pe Ronika. Cotoroanța e singura care poate să vă spună cum să găsiți *treaba aia.*

— *Ce* să găsim? întrebară toți trei într-un glas.

— Chestia care o să vă conducă la Kaine.

Cutter schiță din nou un zâmbet-rictus, apoi continuă pe un ton aspru, șoptind:

— *Calea.*

Michael se încruntă. Un cuvânt banal – dar felul cum îl rostise bătrânul făcu să-i înghețe sângele în vine.

6. Prin podea

1.

Michael auzise de club. *Toată lumea* din VirtNet auzise de clubul Black and Blue. Dar nu întâlnise niciodată pe cineva care chiar să fi fost acolo, pentru că era imposibil să intri – dacă nu erai putred de bogat, o celebritate sau cineva sus-pus în lumea interlopă. Sau, desigur, politician, ceea ce însemna că le bifai pe toate.

Michael și prietenii lui nu intrau în niciuna dintre categoriile astea și, ca să fie tacâmul complet, mai erau și adolescenți pe deasupra. Erau îndeajuns de avansați în materie de programare, încât să-și poată da un aer mai matur și să-și facă acte false mai repede decât apuca Helga să facă gofre. Dar toată lumea încerca să tragă pe sfoară personalul de la Black and Blue, așa că cei de la club se pricepeau foarte bine la depistat impostorii.

Michael, Bryson și Sarah stăteau peste drum de intrare, zgâindu-se la lumea care aștepta la coadă ca să intre. Michael se gândi că bijuteriile și țoalele lor de firmă costau mai mult decât câștiga majoritatea populației într-un an. *Trup și Suflet* era singurul loc din VirtNet unde nu chiar oricine putea să arate cum își dorea. Ca să ai chestii de fițe, trebuia să fii îndeajuns de bogat ca să-ți *permiți* chestii de fițe în lumea reală sau să știi să obții ce-ți dorești prin lingușeală, arta seducției sau escrocherii. Sau să te pricepi foarte bine la programare și la spart coduri.

— Care-i planul? întrebă Bryson. Eu unul de-abia reușesc să mă strecor la Jackie Suede’s Shake-Your-Booty Bar, cu atât mai puțin la Black and Blue.

Michael își muncea creierii.

— E imposibil ca tipa asta, Ronika, să rămână tot timpul aici. Dacă așteptăm pur și simplu să iasă și-o urmărim până acasă?

Sarah scoase un geamăt înfundat.

— Sună un picuț cam pervers – ca să nu mai zic că nu știm cum arată. Pe deasupra, uiți că nu suntem în lumea reală. Se prea poate ca ăsta să fie singurul loc în care vine în Somn – din

ce știm noi, poate că intră aici și iese la suprafață printr-un Portal aflat în cămăruța din spate. Mai ales dacă e așa renumită cum ne-a prezentat-o Cutter. Și mă îndoiesc că e o Tangentă, dacă deține o poziție ca asta. Cei aflați în poziții de conducere sunt întotdeauna ființe umane.

Bryson scoase un oftat.

— Oh, dacă am avea doar cinci minute cu ea. Am vrăji-o așa tare cu farmecul nostru, că ne-ar da toate informațiile înainte să apuce să se dezmeticească.

— Ăăă... prefer să nu comentez, zise Michael.

Sarah gemu de-a binelea de data asta.

— Mai ziceți-mi o dată, cum m-am împrietenit eu cu voi doi?

Michael schimbă repede subiectul.

— Uite ce e, îmi pare rău s-o spun, dar avem o singură opțiune.

Bryson și Sarah îl priviră intrigați, dar el știa foarte bine că se gândeau și ei la același lucru. Să comiți ceva flagrant ilegal e întotdeauna o măsură disperată.

Cu un zâmbet răutăcios, Michael zise:

— Trebuie să pătrundem cu forța.

2.

În mintea lui, Michael echivalase întotdeauna pătrunderea cu forța într-un loc virtual din VirtNet cu intrarea prin efracție într-o clădire din Starea de Veghe. Era o acțiune care presupunea o planificare inteligentă. Și, ca și în lumea reală, dacă făceai o mișcare greșită, riscai să ajungi la pușcărie dacă te prindea VNS-ul.

— Luați-vă amândoi cea mai nevinovată figură posibilă, le zise. Și urmați-mă.

— Frate, de ce mi-ai zis chestia asta? se plânse Bryson. Acum o să am un aer mai vinovat ca oricând.

Luaseră pe o cale ocolitoare ca să ajungă în spatele clubului. Făcură un ocol de câteva străzi, sperând că, dacă îi urmărea cineva, n-o să ghicească ce pun la cale. Cum mergeau, niciunul nu mai zise nimic și Michael încercă să rupă tăcerea: ideea era să pară un grup normal de prieteni ieșiți la plimbare.

— Fără supărare, da mie mi s-a cam luat să vorbim despre ce-ți mai gătește dădaca, zise Bryson într-un final, chiar când dădeau ultimul colț și clubul era doar la vreo treizeci de metri distanță. Mai ales că n-o cunosc și, cel mai probabil, n-o s-o cunosc niciodată.

Cum mergeau, Sarah o luase înainte și Michael spera că ăsta era un semn că se simțea încrezătoare în ceea ce urmau să facă.

— Poate c-ar trebui să ne întâlnim afară, la Michael acasă, comentă Sarah. Și-atunci Helga poate să ne pregătească una dintre chestiile cu care te tot lauzi.

— Cum arată Helga, e mișto? întrebă Bryson.

Lui Michael i se făcu pielea de găină când îl auzi.

— Are pe puțin șaizeci de ani, frate. Poate chiar șaptezeci.

— Și? Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Sarah se opri și Michael aproape că se izbi de ea. Erau doar la câteva clădiri distanță de-acum. Intrarea în club era marcată de o ușă neagră. Chiar dacă nu exista o firmă, Michael nu avea nicio îndoială că acolo era Black and Blue: doi tipi masivi, cu ditamai căpățâna și piepturi late – și fără gât –, erau postați în fața ușii, studiind fiecare trecător ca și cum nu mai mâncaseră de câteva zile bune și le plăcea mirosul de carne de om. Toate cluburile aveau gorile, dar tipii ăștia păreau niște monștri.

— N-ar trebui să fie așa greu, murmură Bryson.

Sarah se întoarse spre ei și le șopti că n-ar trebui să se holbeze atâta în direcția clubului.

Ceva din expresia ei îl făcu pe Michael să ciulească urechea.

— Ce plănuiești?

— Nu pot să-mi imaginez ce fel de firewall-uri are locul ăsta. Am putea să le spargem? Clar. Dar m-a izbit o chestie când am intrat pe străduța asta.

Trase cu coada ochiului la paznici.

— Cred că putem să intrăm fără să fentăm sistemul de securitate.

Expresia lui Bryson trăda ceea ce simțea și Michael: consternare totală.

— Pe bune? o întrebă. Și cum propui să trecem de băieții ăia drăguți, cu mutră de criminali în serie?

Sarah își dădu ochii peste cap.

— Vorbesc serios. Nu e nevoie să spargem codul de acces în club, trebuie doar să spargem codurile *gorilelor.* Să pătrundem în dosarele lor personale. Și apoi putem să intrăm ca la noi acasă.

Le explică apoi în detaliu procedura și Michael începu să-și amintească de ce-i era așa simpatică. Era, probabil, cea mai inteligentă fată din istoria omenirii.

3.

Le luă patruzeci și trei de minute.

Se postară toți trei cu spatele lipit de perete și se conectară, ca să analizeze datele. Lui Michael îi plăcea la nebunie partea asta: închidea ochii și se concentra din nou pe Sicriu și pe accesarea datelor brute care alcătuiau VirtNetul, codul de bază pentru tot ce vedea în jurul lui. Îți trebuia instinct, precum și multă experiență, ca să poți face treaba asta în colaborare cu alții, dar el și prietenii lui se descurcau de minune. Era încă unul din motivele pentru care se înțelegeau așa bine.

Odată ce identificaseră șirurile de cod pentru cei doi agenți de pază, trecură de zidul de securitate și transferară câteva din fișierele personale ale celor doi în sistemele lor personale, apoi se cufundară din nou în Aurele lor din VirtNet. Ce plănuiau să facă era un bluf de proporții – dar asta părea o opțiune mai rapidă decât să încerce să spargă toate firewall-urile clubului, și probabil că erau multe. Când Michael deschise din nou ochii, simți broboane de sudoare pe chipul lui virtual. Trecuseră cu mult peste limitele legale ale modificării codului și erau pe punctul de a merge și mai departe. Dat fiind că nu apucaseră să-și facă planul din timp, știa că riscul de a fi prinși era mult mai mare decât și-ar fi dorit.

Sarah sări în picioare.

— Hai să ne grăbim, înainte să observe ce-am făcut.

Michael și Bryson se ridicară greoi, pornind după ea, și, când se apropiară de matahalele care păzeau intrarea din spate a clubului, lui Michael îi trecu prin minte un lucru mărunt, dar menit să-l liniștească: VNS-ul le *ceruse* să facă asta. Poate că o

să aibă parte de puțină înțelegere cu privire la chestii care, „tehnic”, erau ilegale.

Gorila din stânga îi observă primul și se uită cu o expresie de pur amuzament la cei trei adolescenți care veneau spre ușă. Se prinse că se uitau la el și probabil că de-abia aștepta să dejoace încă o încercare jalnică de a pătrunde în club. Își trosni degetele și începu să râdă ca un țărănoi, dându-i un cot amicului său.

— Fă-o tu, îi șopti Michael lui Sarah, pierzându-și brusc curajul. A fost ideea ta.

— De acord, comentă Bryson.

Se opriră la câțiva pași de gorile. Bărbatul din dreapta îi urmă exemplul primului, privindu-i la fel de disprețuitor.

— Nu-mi spuneți… făcu cel din stânga.

Michael realiză că cei doi semănau ca două picături de apă.

— Vreți să ne dați o acadea ca să vă lăsăm să intrați? Niște iepurași de zahăr, poate?

Partenerul lui râse înfundat, un râs răsunător, ca o rafală de tunet.

— Nu vă pierdeți vremea, copilași. Duceți-vă la sala de jocuri să vânați extratereștri. Sau la clubul ăla pentru puștoaice de peste drum. Numai tăiați-o de-aici.

Lui Michael nu-i venea să creadă că era atât de speriat. Făcuseră o mulțime de nebunii, dar acum, când miza era așa de mare, îi cam țâțâia fundul. Sarah, în schimb, părea în elementul ei.

— V-am furat datele personale, le zise, pe un ton așa de calm că-l cam băgă în sperieți pe Michael. Vă trimit dovezi acum.

Închise ochii pentru o fracțiune de secundă, trimițându-le cele câteva fișiere furate, apoi se uită încruntată la gorile. Lansaseră bluful.

Bărbatul din stânga rămase încremenit, cu ochii cât cepele; amicul lui se clătina de parcă l-ar fi pocnit cineva în plex.

— O să faceți pușcărie pentru asta, mârâi. Pariez că în momentul ăsta cineva vă sparge ușa deja.

— Asta e problema noastră, mă gândesc, zise Sarah. Acum o să încep să număr. Când ajung la cinci, o să trimit câteva… mărunțișuri găsite în memoria voastră, plină de jeguri, tuturor persoanelor din lista voastră de contact. Dacă ajung la zece, o să începem să… ștergem chestii pe care n-ați vrea să le ștergem.

— Minți, ripostă tipul din dreapta. Și cred că s-ar putea să încep și eu o numărătoare. Când ajung la doi, o să m-apuc să vă bat de vă sună apa în cap. Sau poate c-o să mă pun și eu să sparg niște coduri.

— Unu, zise Sarah încet. Doi.

Tipul din stânga era din ce în ce mai neliniștit.

— N-ai tupeu-ăsta. Nu poți să-ți faci de cap cu datele noastre personale.

— Trei. Patru.

Se întoarse spre Michael – el nu zicea nimic, chiar începea să-i placă spectacolul.

— Pregătește lista de adrese.

— Gata, zise, chinuindu-se să-și rețină un zâmbet.

Sarah se întoarse iar spre matahale.

— Cin…

— Stați! strigă tipul din dreapta. Opriți-vă!

— Vă lăsăm să intrați, zise tovarășul lui. Cui îi pasă? Numai faceți-vă și voi că sunteți mai mari, ca să n-avem belele.

— Bun așa, răspunse Sarah. Haideți, băieți.

— Amice, îi zise Bryson unuia dintre bărbați în timp ce treceau pe lângă el. După ce am văzut în fișierele tale, sper sincer că n-o să ai vreodată copii.

4.

Clubul Black and Blue era, în mare, exact cum și-l imaginase Michael, doar că un pic mai zgomotos, cu o duhoare ceva mai pronunțată de transpirație și plin de atâția oameni frumoși, încât era sigur că n-o să mai vadă niciodată așa ceva în lumea reală. O muzică de-ți zdruncina creierii duduia în boxele uriașe atârnate de tavan și luminile stroboscopice scăpărau, într-un spectacol orbitor. Totul era scăldat într-o lumină roșiatică, învăluind oamenii care dansau, făceau piruete și țopăiau pe podeaua clubului. Era o atmosferă sufocantă, de la atâtea trupuri strânse laolaltă.

Oriunde se uita Michael, erau numai siluete perfecte. Coafuri perfecte, ținute perfecte, mușchi perfecți, picioare perfecte.

Nu sunt genul meu, își zise, zâmbind. El prefera fetele stângace, genul tocilar, cu părul zburlit și resturi de chipsuri pe tricou.

— Hai să ne învârtim pe-aici, s-o căutăm pe femeia aia! zbieră la amicii lui.

Se întrebă dacă aplicația pentru citit pe buze era una populară în rândul celor care veneau aici – el nu se auzea nici pe el.

Bryson și Sarah dădură din cap. Începură să-și croiască drum prin mulțimea de oameni frumoși.

Ritmul de bas îi reverbera în țeastă ca un ciocan care izbea întruna o nicovală. Nu-și mai amintea dacă îl durea capul până să treacă de gorile, sau migrena îl pălise acum. Era imposibil să te miști fără să te izbești de oameni, fără să te atingi de brațe asudate. Se trezi că începe să danseze din mers și Sarah părea rușinată la culme de cât de anti-talent era.

Îi spuse, din vârful buzelor, *Ești adorabil,* dar i-o spuse dându-și ochii peste cap.

O mare de oameni. Un zgomot constant. Lumini care te zăpăceau. Și ritmul obsesiv. Lui Michael i se luase deja. Dar trebuiau s-o găsească pe acea Ronika, care, pare-se, știa totul despre tot ce mișcă. Dar cum puteai să găsești pe cineva într-un loc ca ăsta?

Michael se uită în jur și realiză că Bryson și Sarah nu mai erau lângă el. Cuprins de panică, se învârti în loc, căutându-i, strigându-i zadarnic. Era agitat – intraseră aici ilegal și asta îi dădea emoții –, dar nu părea lucru curat că prietenii lui dispăruseră cât ai clipi. Se opri și cineva îl împinse din spate; cineva îl izbi cu cotul în gât. În ciuda muzicii asurzitoare, auzi un râs de femeie.

Apoi căzu prin podea.

5.

Nu căzu printr-un fel de trapă. Nici nu se nărui podeaua. În schimb, în timp ce în jurul lui totul continua netulburat, trupul lui deveni imaterial și transparent și căzu, iar oamenii din jurul lui păreau să se înalțe spre cer. Michael se uită imediat în jos și își

văzu picioarele și jumătatea de sus a corpului alunecând prin pardoseala de gresie neagră, lucioasă, ca și cum ar fi fost o fantomă.

Închise instinctiv ochii când podeaua îi ajunse în dreptul feței și, când îi redeschise, se afla într-o cameră luminată difuz, cu mobilier elegant. Era înconjurat de canapele cu ciucuri, lambriuri din lemn de mahon și veioze bogat sculptate, iar sub tălpi simți un covor moale, persan. Bryson și Sarah erau ceva mai încolo și se uitau la Michael ca și cum întârziase la petrecere. Dar în încăpere nu mai era nimeni altcineva.

— Ăăă… ce s-a întâmplat? întrebă Michael.

Se simți mai bine când își văzu prietenii, în ciuda faptului că tocmai trecuse prin podea.

— Ne-a tras ceva aici, asta s-a întâmplat, îi răspunse Bryson. Ceea ce înseamnă că nu ne-am furișat în club atât de discret cum crezuserăm noi.

— Alo? strigă Sarah. Cine ne-a adus aici?

O ușă se deschise în celălalt capăt, aruncând un con de lumină. O femeie intră pe ușă și singurul fel în care ar fi putut s-o descrie Michael era *uau*! Nu era frumoasă, nici sexy, nici tânără, nici bătrână, nici alt fel. Îi era imposibil să-i dea o vârstă, ba chiar să spună dacă era frumoasă sau urâtă. Dar rochia ei neagră, elegantă, părul cărunt, chipul înțelept, totul la ea îți inspira autoritate.

Michael se rugă ca Bryson să nu spună vreo tâmpenie.

— Luați loc, le zise femeia, apropiindu-se. Trebuie să vă spun că m-a impresionat mica voastră stratagemă de la intrare; să știți că cei doi imbecili care s-au lăsat păcăliți au fost concediați deja.

Se așeză într-un fotoliu moale, de piele, picior peste picior.

— V-am zis să luați loc.

Michael realiză că toți trei rămăseseră zgâindu-se la ea, cu gurile întredeschise. Stânjenit, se îndreptă grăbit spre canapeaua din dreapta ei și se așeză, în timp ce Bryson și Sarah se instalară pe canapeaua din stânga.

— Presupun că știți cine sunt, zise femeia.

Michael nu-și dădea seama dacă era furioasă sau enervată. Nu auzise niciodată pe cineva vorbind pe un ton mai indiferent.

— Ronika, șopti Sarah, ca în transă.

— Da, mă numesc Ronika.

Se uită, pe rând, la fiecare dintre ei cu privirea ei impasibilă și Michael era fascinat.

— Vă aflați în camera asta dintr-un singur motiv: m-ați făcut curioasă. Vârsta și mediul din care proveniți nu-mi oferă niciun indiciu privind motivul pentru care ați venit aici. Dacă mă iau după timpul pe care l-ați petrecut bâjbâind pe sus, n-ați venit să dansați.

— Cum...

Michael se opri înainte de a pune cea mai stupidă întrebare din viața lui. Evident că femeia știa cum să descopere datele lor personale. Probabil că era un hacker de zece ori mai bun ca el. Nu ajungeai proprietară de club – cu atât mai puțin proprietara unui club ca Black and Blue – fără să ai talent și o căruță de bani.

Ea doar ridică din sprâncene, ceea ce-i oferi în sine un răspuns. Continuă:

— Vreau să vă fie clar: Black and Blue nu-și datorează reputația din VirtNet unei întâmplări fericite. Toți cei care au încercat figura pe care ați făcut-o voi azi au ajuns în tot soiul de locuri nasoale, de la spitale la azile de nebuni. Răspundeți-mi la întrebări. Fiți deschiși cu mine și o să vă fie bine. Dar vă avertizez – nu înghit sarcasmul.

Michael schimbă o privire cu Sarah. Ea fusese cea care le asigurase intrarea în club; știa că acum era rândul lui. Se părea că Bryson scăpa întotdeauna cel mai ușor.

— Ce căutați aici? îi întrebă Ronika.

Michael își drese glasul și își jură că nu o s-o lase să vadă cât de tare îl intimida.

— Ni s-a spus să venim aici să luăm niște informații de care avem nevoie.

— Cine v-a trimis aici?

— Un frizer din Shady Towne.

— Cutter.

— Da, chiar el.

Michael era cât pe-aci să facă o glumă despre cum îi puțea gura moșului, dar se abținu.

Ronika făcu o pauză de o clipă.

— Cred că deja știu răspunsul la întrebarea asta, dar ce căutați?

— Îl căutăm pe Kaine. Jucătorul.

Presupuse că asta ar fi trebuit să fie de-ajuns, totuși continuă.

— Cutter ne-a spus ceva despre „Cale”.

Bryson se ridică brusc, ducându-și mâinile la tâmple, închizând strâns ochii.

— Oh, la naiba, la naiba!

Michael simți o strângere de inimă. Asta nu era bună.

— Ce e? întrebă Sarah.

Bryson își lăsă brațele pe lângă corp și deschise ochii. Se uită la Ronika.

— Mi s-a activat programul de urmărire. Kaine știe că suntem aici. E pe-aproape.

Ronika părea complet impasibilă.

— Păi, evident că e, zise.

7. Black And Blue

1.

Se uitau cu toții la ea, așteptând o explicație. Michael ar fi vrut să se ridice și s-o ia la fugă, dar știa că, dacă făcea asta, riscau să rateze ultima șansă de a afla ceva.

— A mai fost pe-aici, spuse Ronika. Vă asigur că am firewall-uri solide. Individul ăla n-ar îndrăzni să se pună rău cu mine după ce i l-am salvat pe… unul dintre cei mai prețioși… Tangenți de la Degradare.

Pauzele ciudate aproape că-i distraseră atenția lui Michael de la pericolul în care se aflau. Știa că toți Tangenții treceau, în cele din urmă, prin procesul de Degradare – un program de inteligență artificială *atât de* complex și *atât de* verosimil nu putea dăinui la infinit, altfel propria sa existență ar fi început să-i contrazică instinctele. Studiile arătau că procesul începea întotdeauna cu dispariția nemotivată a unor elemente esențiale din viața Tangentului – memoria lui artificială își pierdea capacitatea de „a umple golurile”. Apoi începeau să se întâmple lucruri ciudate cu corpul lui „fizic”. Se părea că manifestările variau de la un Tangent la altul. Dar, odată ce semnele deveneau prea pronunțate, evidente pentru jucători, programatorii îi dezactivau. Îi eliminau.

Glasul Ronikăi îl readuse la momentul prezent.

—… n-ar fi rezistat atâta timp dacă nu aș fi rearanjat codul, reînviindu-l practic pe cel mai important Tangent al lui Kaine. Nu e ușor să faci asta fără să-i ștergi memoria, ca să nu mai zic că toată treaba e ilegală. Kaine îmi e dator. Se spune că i-a luat ani întregi să dezvolte programul respectiv. Pe-atunci nu știam ce știu acum despre el, dar vă zic atât: probabil c-aș fi făcut-o oricum. Întotdeauna e bine ca prietenii – și dușmanii – să-ți rămână îndatorați.

— Nu pare genul căruia să-i pese dacă își trădează un prieten, remarcă Michael. De asemenea, a început să ia oameni ostatici

în Somn. N-are pic de milă și nu cred c-ar trebui să stăm prea mult pe-aici, să vedem cum reacționează.

Ronika îl măsură din priviri pe Michael.

— Atunci sunteți liberi să plecați.

— Oricum n-o să ne ajute dacă e prietenă cu el, comentă Bryson.

— *Prietenă*? repetă Ronika, pronunțând cuvântul ca și cum ideea îi era străină. Mi-a plătit o sumă astronomică. Nu sunt prietenă cu niciun jucător. Doar partener de afaceri. Tot ce vreau să zic e că în ceea ce am făcut pentru el a fost nevoie de unul dintre talentele mele speciale, or n-ar îndrăzni să riște pierderea lui, ca nu cumva să aibă nevoie de el și pe viitor.

Michael nu se simțea cu mult mai în siguranță, dar trebuiau să înceapă s-o tragă de limbă. Sarah părea să fi ajuns la aceeași concluzie.

— Uite ce e, îi zise. Noi n-avem asemenea sume de bani. Există vreo cale să obținem informații de la tine?

Pe chipul Ronikăi apăru un zâmbet viclean.

— Există multe alte lucruri mai valoroase decât banii. Faptul că ați ajuns aici îmi spune multe despre voi. Nu vreau altceva în schimbul răspunsurilor pe care o să vi le dau decât un simplu serviciu.

— Ce serviciu? o întrebă Michael, șovăind.

Ea continua să zâmbească.

— Oh, n-aș putea să vă spun acum. O să vă spun când o să am nevoie.

Michael habar n-avea cum reușea femeia să spună lucruri atât de nevinovate și să le dea o tentă atât de amenințătoare. Și totuși, în același timp, se trezi că-i era simpatică.

— De acord, declară Bryson, fără să se obosească să se consulte cu prietenii lui mai întâi.

Dar Michael nu se îndură să se plângă; nu aveau alternativă, de fapt.

— Și voi doi? întrebă Ronika, uitându-se la Sarah și apoi la Michael.

Încuviințară amândoi.

— Dar trebuie să ne grăbim, spuse Bryson. Programul meu de urmărire e turat la maximum și vreau s-o tai de-aici.

Michael nu avu nevoie să pună lucrurile în balanță.

— Bine, spuse Ronika, aparent mulțumită de înțelegere. Întrebați-mă ce vreți.

2.

Michael își băgase prietenii în beleaua asta, așa că el puse întrebările, deși instinctul îi șoptea să fugă. Nu se putea să fi ajuns până aici fără să se aleagă cu nimic. Se hotărî să intre direct în miezul problemei. Și, deși veniseră anume ca s-o întrebe despre Cale, avea de gând să afle cât de multe putea.

— Kaine..., începu el, ai auzit de ceva legat de tipul ăsta, ceva secret, ascuns în străfundurile VirtNetului?

— Da.

Michael își reținu entuziasmul.

— Știi și detalii?

Ronika nu schiță niciun zâmbet.

— Mai nimic. Dar, după mine, categoric e vorba de ceva major.

Calmul ei îl scotea din fire pe Michael – nu-și dădea seama dacă ea știa mai multe decât voia să le spună.

— Cutter a zis ceva despre o cale.

Ronika încuviință.

— Da. Calea. Cu „C” mare. Habar n-am de unde află omul ăsta asemenea lucruri.

— Ce e Calea? întrebă Sarah.

Ronika răspunse fără să șovăie, ceea ce Michael luă drept un semn că spunea adevărul.

— E singura metodă de a ajunge la Râpa Sacră, un loc ascuns în străfundurile Somnului – ca și Kaine și Calea în sine. Din nou, cu „R” și „S” mari. Umblă vorba că acolo și-a făcut sălașul Kaine. E aproape imposibil să ajungi acolo – și se spune că locul e înconjurat de mai multe rânduri de mecanisme de securitate infailibile. Dar, după cum păreți să știți, există întotdeauna o cale de a pătrunde undeva. Întotdeauna.

— Calea, repetă Michael.

Ronika dădu din cap.

— Calea.

Michael observă că Bryson începuse să bată involuntar din picior.

— Se apropie?

— Practic e la doi pași, frate.

Bryson își ridică ochii spre tavan, cu o expresie îngrijorată.

— Trebuie să plecăm.

— N-o să pățiți nimic, zise Ronika.

Dar, pentru prima dată de când ajunseseră aici, Michael sesiză o undă de îndoială în glasul ei.

— Pot să vă spun doar de unde să începeți. Eu n-am fost niciodată pe Cale și nici n-am de gând s-o fac.

Michael se aplecă spre ea, entuziasmat că li se ofereau în sfârșit informații concrete.

— Bun, încotro o luăm?

— Ați jucat vreodată *Demonii Distrugerii*?

Michael clătină din cap. Era un joc de război de toată jena pe care-l jucau doar boșorogii.

— N-am fost niciodată tentat.

— Pentru că e un joc de rahat, se băgă Bryson. Nu-i de mirare că acolo începe… nimeni n-ar observa. Ar trebui să fii disperat și plictisit la culme ca să joci așa ceva.

Expresia Ronikăi păru să se încordeze un pic. Era agitată și i se citea în glas.

— Există o tranșee, undeva în zona unde se dau luptele cele mai intense, unde codul este vulnerabil. Dacă reușiți să spargeți codul în acel punct, o să dați de un Portal spre Cale. Asta e tot ce știu.

Se ridică.

— Și cu asta discuția noastră s-a încheiat și vă rog să nu uitați că aveți o datorie la mine. O *voi* revendica la un moment dat.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Michael, ridicându-se și el.

Femeia îl privi cu ochii mijiți.

— Poate c-am fost un pic prea sigură pe mine când am zis că nu suntem în pericol.

Chiar în clipa în care spunea asta, Michael auzi unul dintre cele mai cumplite sunete pe care le auzise în viața lui.

3.

Era un sunet nepământean, o combinație între un țipăt ascuțit și un urlet. Un zbierăt strident, care te zgâria pe creier în ultimul hal. Michael își astupă urechile și închise ochii. Tot ce-și dorea era ca sunetul să înceteze.

Îi simți vibrația în tot corpul preț de un minut întreg. Apoi, sunetul se opri.

Michael deschise ochii și își luă șovăind mâinile de la urechi. Sarah și Bryson erau palizi amândoi, gata să vomite. Nici măcar Ronika nu mai părea calmul întruchipat, ca mai devreme.

— Ce-a fost chestia *asta*? murmură Bryson.

— Nu Kaine a declanșat programul de urmărire, îi răspunse Ronika. A trimis… altceva în locul lui.

Începu să se audă un vuiet înfundat, care părea, cumva, să vină de pretutindeni în același timp, zgâlțâind încăperea, urmat de o tăcere prelungită. Toți patru rămăseseră țintuiți locului. Lui Michael îi era rușine să recunoască, dar aștepta ca Ronika să le spună ce să facă.

Zbierătul reverberă din nou, strident și brutal. Michael se lăsă să cadă pe canapea, astupându-și urechile. Zgomotul se opri mai repede ca înainte și el se ridică greoi în picioare, nevrând să-și mai pună nădejdea în gazda lor.

— Haideți, zise, arătând spre ușa pe care intrase Ronika mai devreme. Hai să ieșim din…

Dar îl întrerupse încă o repriză de zbierăt, totuși Bryson și Sarah înțeleseseră ideea. O luară spre ieșire, însă un zgomot ca trosnetul unei crengi care se frânge îl făcu pe Michael să se poticnească. Se întoarse și dădu cu ochii de o mână fantomatică, cam de două ori mai mare decât o mână de om, care tocmai străpungea peretele, împrăștiind o ploaie de așchii. Michael se feri din calea lor, neapucând să vadă mai bine creatura. Degetele uriașe erau luminate pe dinăuntru, răspândind o scânteiere gălbuie.

Michael se lăsă în genunchi pe covor, acoperindu-și capul cu brațele. Auzi un zgrepțănat de unghii sau de gheare, care zgâriau lemnul de cealaltă parte a peretelui, și zgomotul unei respirații nefirești.

Ronika își veni în fire și se mișcă rapid.

— Repede, urmați-mă!

Michael nu irosi nicio clipă. Ronika o luă la fugă spre ieșire, dar ceva se izbi de ușă pe dinafară, o dată și încă o dată. Ușa se zgâlțâia din țâțâni. Ronika o coti și căzu deodată pe podea, într-un colț. Michael dădu să o ajute să se ridice, până să-și dea seama că desprindea o ușă secretă din perete. Ea se strecură în firida alungită care se ivi și Michael se lăsă în patru labe, luând-o pe urmele ei prin beznă. Bryson și Sarah se strecurară prin deschizătura minusculă după el, împingându-l în Ronika.

— Închideți-o, le șopti ea. Repede.

Bryson se conformă, trăgând ușa secretă după el.

Spațiul era înghesuit, doar cât să stea toți patru ghemuiți, aliniați, cu spatele lipit de perete. Michael atingea tavanul cu creștetul capului. Până să apuce vreunul să spună ceva, Ronika închise ochii și apăru un ecran, plutind la ea în poală, după care se fixă pe peretele din fața lor. Pe ecran se vedea încăperea din care tocmai fugiseră.

Sub ochii lui Michael, ceva dădu buzna prin gaura pe care o făcuse în perete mâna aceea stranie. O siluetă întunecată, aducând a lup, cu trăsături nelămurite, țâșni prin lemnul făcut bucăți, aterizând pe gresie. Avea capul cenușiu și niște ochi galbeni, scăpărători. Încă trei creaturi fantomatice săriră prin perete după el, țâșnind fiecare spre un alt colț al camerei. Marginile încăperii erau ascunse în penumbră și Michael privi îngrozit la creaturile care păreau să dispară în beznă, contopindu-se cu întunericul până ce nu se mai zăriră decât două luminițe galbene, fosforescente, în fiecare colț.

Dat fiind că nu aveau un Portal prin care să se ridice la suprafață, Michael habar n-avea ce să facă. Ce erau creaturile alea? Nu mai văzuse niciodată așa ceva în Somn. Și de ce rămăseseră la pândă?

Ronika se întoarse spre Michael și prietenii lui, iar ei așteptară să vadă ce avea femeia de zis. Spusese despre Kaine că trimisese „altceva” la Black and Blue, iar Michael spera că ea știa ce era acel altceva.

— Deci? o întrebă Bryson într-un final, în șoaptă.

Ronika îi aruncă o privire tăioasă, apoi răspunse la întrebarea evidentă, chiar dacă rămăsese nerostită.

— Ăștia sunt Ucid-Simi. Și am cam încurcat-o.

4.

Michael nu auzise niciodată de Ucid-Simi până să pomenească Tanya de ei, cu ani-lumină în urmă, i se părea acum – dar știa îndeajuns de multe pentru ca aceste două cuvinte combinate să-i dea fiori pe șira spinării.

— Ce sunt?

— Creația lui Kaine – au început să circule povești în ultimul timp.

Ronika se uită pe ecran. În continuare nu se vedea nicio mișcare în cameră, doar umbre întunecate și ochi gălbui.

— Sunt un echivalent al antimateriei pentru VirtNet. Un termen mai potrivit ar fi *Antiprogramare.* Dacă reușesc să te muște și să se agațe de tine, efectiv sorb viața virtuală din tine într-un soi de abis digital, aflat cine știe pe unde. Apoi când te întorci în Sicriu, în Starea de Veghe, ești terminat, trebuie s-o iei de la capăt. Ar putea chiar să-ți afecteze creierul în lumea reală, ceea ce e posibil să fi pățit câțiva dintre oamenii de care ai pomenit mai devreme.

Pe Michael îl luă din nou cu fiori. Tresări când auzi un mârâit înfundat de cealaltă parte a ușii secrete, dar pe ecran nu se vedea nicio mișcare. Zgomotul nu semăna cu sunetul niciunui animal din lumea reală. Avea o rezonanță metalică, digitală. Michael se pregăti sufletește, întrebându-se dacă avea să urmeze zbierătul acela groaznic, dar nu se întâmplă asta.

— De ce nu ne atacă? întrebă Sarah în șoaptă. Sigur știu că ne-am băgat aici.

— Eu nu mă plâng, murmură Bryson.

Ronika le răspunse atât de încet, încât Michael trebui să se tragă spre ea ca s-o audă.

— Bănuiala mea e că, de fapt, Kaine a vrut să ne prindă în cursă. Și acum suntem încolțiți, chiar mai eficient decât și-a închipuit. Poate c-o să vină și el, poate acum încearcă să-mi străpungă zidurile de securitate.

— Cum putem să luptăm cu chestiile alea? întrebă Bryson. Știi ceva despre ele?

De-abia terminase propoziția, că se și auzi din nou urletul care-ți spărgea timpanul.

De îndată ce încetă, Ronika îi răspunse.

— Habar n-am, îi spuse, pe un ton complet resemnat.

Lui Michael nu-i rămăsese nicio alternativă, nu mai avea decât să preia controlul.

— Uite ce e, Ronika, e evident că au venit după noi. Dar nu putem să stăm aici toată ziua – practic, îl așteptăm pe Kaine să intre pe ușă și până la urmă o să ne găsească. Tu rămâi aici și noi o să încercăm să țâșnim pe ușă.

— Nu, zise ea. Nu vă las până ce nu suntem cu toții în siguranță.

Dorința ei de a-i proteja îl luă prin surprindere.

— Bine, dar știi la fel de bine ca noi că situația nu poate decât să se înrăutățească. Mai ales dacă apare și Kaine.

— Și cum îți propui să luptăm cu creaturile alea când o să sară pe noi? îl întrebă Bryson.

— Nu le lăsa să te muște, răspunse Sarah.

Ronika arătă spre ecran.

— Trebuie doar să urcăm pe scările alea din dreptul ușii. Kaine a reușit cumva să mă împiedice să-mi contactez echipa de securitate. Dar, odată ce-am ajuns sus, în secțiunea principală a clubului, o să fie plin de agenți de securitate și nici măcar Ucid-Simii n-o să le facă față.

— Bine. Hai s-o luăm spre ușă, atunci, zise Michael. Și de-acolo, pe scări. Nicio problemă.

Dar adevărul e că era îngrozit la culme, era aproape sufocat de teamă.

— Trebuie să rămânem toți laolaltă, adăugă Sarah. Rămâneți în haită.

Michael se puse în patru labe, gata să iasă târâș pe ușița secretă.

— Bryson, tu ești cel mai aproape, așa că va trebui să ieși primul.

— Tipic, veni replica.

Michael știa că Bryson glumește, dar avea dreptate. N-ar fi trebuit să fie el în frunte. Michael își croi drum pe lângă Sarah și Bryson, ca să ajungă în dreptul ieșirii.

— Nu... eu v-am băgat în beleaua asta, zise. O iau eu înainte.

— Dar acum, dacă mori *tu,* o să mă simt vinovat, se lamentă Bryson.

Michael aprecia faptul că prietenul lui încerca măcar să-și păstreze simțul umorului.

— Asta e, va trebui să te resemnezi.

5.

De îndată ce se alinie toată lumea după el, Michael împinse încet panoul mic de lemn. O văpaie ca de lumânare umplea camera întunecată, învăluind totul într-o lumină caldă, eterică, dar Michael știa care era adevărul: fiecare umbră ascundea o creatură fioroasă.

Studie peretele din fața lor. Nu reușea să deslușească nicio formă distinctă; cu excepția acelor ochi galbeni, totul era o îngrămădire de umbre. Michael încercă să se concentreze, ca să poată număra câte creaturi erau, dar se întâmpla un lucru bizar: ochii galbeni dispăreau când se uita direct la ei. Întoarse capul și, cu coada ochiului, văzu creaturile reapărând. Deocamdată niciuna nu se mișcase. Poate că într-adevăr așteptau instrucțiuni de la Kaine.

Michael înaintă atent și, fără să se uite spre creaturi, ieși din ascunzătoare, mergând lipit de perete, îndreptându-se spre ușă. Covorul de sub mobilă era înlocuit de gresie, care-i zgâria genunchii lui Michael în timp ce mergea târâș pe ea. Se auzi din nou mârâitul digital și văzu o străfulgerare galbenă în gaura căscată pe care o lăsaseră creaturile în perete – la numai vreo șase metri distanță. Michael se opri.

Bryson se ciocni de el.

— Mergi înainte! îi șopti, așa de tare că ar fi putut la fel de bine s-o spună cu voce tare.

Michael se uită pe furiș la el.

— S-ar putea să ne atace, dacă ne mișcăm prea repede.

— Dacă ne mișcăm prea încet, s-ar putea să ne omoare!

Timp de câteva secunde se lăsă liniște; apoi începu din nou mârâitul. Michael simți iar vibrațiile. Era imposibil să-ți dai seama de unde veneau. Trase adânc aer în piept și o luă înainte.

Când mai erau doar vreo trei metri până la ușă, Michael se ridică pe vine, gata s-o ia la fugă. Surprinse o mișcare în dreapta lui. Se întoarse să se uite și imediat păru că întunericul se topise și se revărsase pe podea. Apoi realcătui silueta ca de lup pe care o văzuse mai devreme, cu ochii galbeni scânteind ca două

flăcărui minuscule. Michael se uită direct în ochii ca văpaia și pe dată părură să dispară; apoi creatura scoase un zbierăt cumplit. De-abia apucase Michael să-și astupe urechile că zgomotul se stinse, înlocuit de mârâitul straniu, ca bâzâitul unui computer antic și de demult, pe cale să-și dea obștescul sfârșit.

Acum nu mai avea nicio îndoială că ipoteza lor fusese corectă. Creaturile astea voiau doar să-i păzească, să se asigure că nu plecau de-acolo înainte de sosirea lui Kaine.

Iar Michael nu avea de gând să mai fie prin zonă când Kaine avea să-și facă apariția.

6.

Michael își feri privirea, și ochii creaturii apărură din nou deslușit; apoi se ridică încet de pe vine, alunecând înainte, lipit de perete.

— O să deschid ușa, le șopti celorlalți. Și atunci o rupeți la fugă.

Cuvintele îi țâșniră de pe buze până să-și dea seama că acest plan presupunea că el avea să iasă ultimul pe ușă. Și urma să fie atacat primul, probabil.

— Haide, îi răspunse Bryson.

Michael încuviință.

— Acum!

O luă la fugă spre ușă, întinzând mâna spre clanță și observând în același moment cum creatura își smucește capul spre spate. Ceva îi spunea că, în clipa aia, Kaine îi urmărea prin ochii aceia galbeni și era șocat să vadă că Michael și prietenii lui nu rămăseseră cu mâinile în sân, paralizați de teamă. Strânse între degete clanța rece de metal și apăsă pe ea, deschizându-i ușa la țanc lui Bryson, care țâșni pe lângă el. Se auziră iarăși zbierăte groaznice, care-ți spărgeau timpanul, și Michael surprinse cu coada ochiului mișcări nelămurite, în timp ce Sarah ieșea în fugă, urmată de Ronika.

O luă și el imediat după ea. Întinse mâna în spate și prinse clanța, dând să tragă ușa după el. Când mai avea doar câțiva centimetri până ca ușa să se închidă, ceva i-o smuci din mână, zburând-o cu totul din balamale.

Țâșni ca din pușcă chiar când Bryson ajunsese pe la jumătatea scărilor.

— Fugiți! Fugiți! Fugiți! le strigă.

Apoi simți ceva pe umărul drept. Ceva greu și ascuțit. Îl doborî la podea, lăsându-l fără suflu. Gâfâind, se întoarse pe spate, lovind cu picioarele și cu pumnii matahala care-l țintuia locului. Văzu două luminițe galbene, în rest totul era întuneric și umbră, părând să alterneze între forme solide și un fel de vapori. Michael auzi pași pe scări, și pe Sarah strigându-l. Alte umbre întunecate săriră peste cea care-l atacase pe Michael, urlând la fel de fioros. Aproape imediat se auziră țipete omenești. Era o ambuscadă.

Creatura începu să-l lovească, cu patru pumni uriași, ca și cum se transformase dintr-o canidă în om. Pentru o clipă, Michael își imagină propriul lui trup real, rămas în Sicriu, zvârcolindu-se în timp ce diversele elemente – lichi-gelurile și jeturile de aer și cablurile senzoriale – îi induceau fiecare senzație, reconstituiau fiecare lovitură a creaturii. El era de vină pentru că își alesese cel mai realist model de Sicriu de pe piață.

Simți un val de adrenalină. Adunându-și forțele, lovi cu amândouă picioarele, nimerind creatura undeva în dreptul șalelor. Animalul zbură de pe el și se izbi de peretele holului minuscul dintre ușă și scări.

În timp ce creatura se pregătea să atace din nou, Michael se trăgea înapoi. Se lovi de peretele opus, apoi se ridică în picioare. Făptura țâșni spre el, trădată doar de străfulgerarea ochilor galbeni. Michael plonjă spre stânga ca s-o fenteze, sărind înapoi pe culoarul dinspre scări, și auzi trupul greoi căzând în spatele lui. Ridicându-se rapid, se întoarse și văzu că fiara părea amețită, se clătina pe picioarele fantomatice și încerca, încet-încet, să-și recapete echilibrul.

În jurul lui era o nebunie totală. Ceilalți Ucid-Simi îi atacaseră pe prietenii lui și pe Ronika, iar acum se luptau cu toții să scape. O văzu pe Sarah scăpând din ghearele monstrului, lovindu-l cu piciorul în față și împingându-l în jos pe scări. Bryson aproape că ajunsese la ușa din capul scărilor, apărându-se cu pumnii și cu unghiile. Ronika, aflată la doar câțiva pași de Michael, stătea cel mai prost. Creatura care o atacase îi pironise și mâinile, și picioarele. Tocmai căsca gura deasupra ei, cu fălcile deschise

nefiresc de larg, de parcă se pregătea să-i înghită capul dintr-o îmbucătură.

Michael făcu un pas spre ea, încercând s-o ajute, dar, chiar atunci, o creatură îl atacă din spate. Îl aruncă în dreapta, lăsându-i o tăietură pe umărul stâng. Se lovi cu capul de perete și căzu la pământ, amețit. Nici nu apucă să se dezmeticească bine că se trezi cu fiara deasupra lui. Creatura îl trânti pe spate, imobilizându-i brațele. Michael tot nu reușea să se concentreze să distingă aspectul real al creaturii, totuși desluși un cap întunecat, ca de lup, care se apropia de fața lui, și creatura scoase încă un mârâit metalic.

Michael nu se mai putea mișca. Părea că i se înmuiaseră mușchii și, în mintea lui, era un vârtej, în timp ce încerca să se concentreze la un cod, întrebându-se dacă putea apela la vreun fel de armă sau abilitate dintr-un alt joc. Dar îi era imposibil să gândească limpede. Creatura căsca gura din ce în ce mai mare și Michael văzu că nu avea dinți, nici limbă – nu se vedea nimic altceva decât o beznă fără sfârșit, plutind deasupra lui. Părea o gaură neagră, care apăruse din senin, gata să-l înghită pe Michael și să-l arunce în cosmos. O auzi pe Ronika țipând în spatele lui, îi auzi pe Bryson și pe Sarah icnind, prinși în lupta cu Ucid-Simii, auzi bufniturile corpurilor care se izbeau de podea și de pereți. Încercă să-și elibereze brațele, să lovească din nou creatura cu piciorul, dar corpul lui nu-l mai asculta. Creatura căscă gura și mai mare, apropiindu-se din ce în ce mai mult, umplându-i câmpul vizual.

Auzi un zgomot violent în spatele lor, ca și cum s-ar fi făcut țăndări un geam. Sunetul se repetă imediat, distingându-se limpede chiar și peste țipetele Ronikăi. Michael nu mai vedea decât beznă înaintea ochilor.

Apoi Bryson strigă cu o voce gâtuită:

— Ochii! Apasă-i ochii, la naiba!

Durerea pe care o simțea Michael în tâmple se transformă în altceva. Era mai curând un zumzet surd, de parcă în cap avea un roi de albine. Nu mai știa dacă are ochii deschiși, nu mai simțea labele creaturii, care-i apăsau mâinile și picioarele. Nu mai simțea podeaua tare sub el. Plutea. Plutea într-un spațiu întunecat, pustiu, un hău adânc, unde nu exista nimic în afară de durere. Zumzetul se intensifică până când acoperi aproape toate celelalte sunete. O auzi pe Ronika scoțând un ultim țipăt,

care părea să vină foarte de departe. Sarah striga ceva, dar Michael auzi doar un zgomot nelămurit, fără noimă.

Gândurile îi rătăceau aiurea. Dintr-un motiv bizar, își imagină reclama la *Trup și Suflet* de lângă casa lui, și și-i închipui pe-ai lui, care, i se părea, erau plecați de nu știu când în excursia lor idioată. Își aminti scene din copilărie – meciuri de baseball, înghețată, terenuri de joacă.

Michael realiză că era complet dezorientat. Înconjurat de întuneric, închise ochii și se concentră, mobilizându-și toate forțele și încercând să-și adune gândurile. Bryson îi spusese ce să facă – era ceva legat de ochii creaturii. Sarah era pe-aproape, poate că încerca să-l ajute.

Ei se prinseseră de o chestie.

Trebuia să lupte.

Creatura asta era gata să-l ucidă.

Michael își adună forțele și țipă, apoi își smuci brațele de sub labele care-l țineau pironit locului. Se eliberă și căută pe bâjbâite deasupra lui, găsind capul creaturii, căutând cu degetele până ce găsi locul în care luceau luminile galbene. Michael simțea că făptura încerca să-l imobilizeze din nou, dar se întoarse și-i scăpă din gheare. Găsi cu mâinile două găvane calde, aproape fierbinți. Le prinse imediat, încleștând pumnii în jurul a ceea ce trebuiau să fie ochii creaturii.

Michael strânse cât de tare putea, cu toată vlaga rămasă. Ochii păreau tari și netezi ca sticla la atingere, dar se lăsau modelați, ca un gel. Odată ce i se limpezi vederea, descoperi că i se scurgeau printre degete. Creatura scoase un zbierăt crunt și se zvârcoli în mâinile lui, chinuindu-se să-i scape.

Apoi ochii îi explodară.

7.

Michael avu senzația că în mână îi făcuseră implozie două ouă. În clipa în care se întâmplă, simți un curent electric care-i pârli palmele și-i străbătu brațele și pieptul. Țipă de durere și împinse creatura până ce o dădu jos de pe el. Îl izbi un val de lumină și îl lovi o greață cruntă.

Camera părea să aibă o altă culoare, mai ștearsă acum, și pe Michael îl cuprinse o durere de cap cumplită. Gândurile lui erau în continuare vraiște și ceața de pe creier nu i se risipise. Creatura zăcea moale la picioarele lui, având din nou o formă concretă. Părea să se fi micșorat; cum zăcea acolo, arăta ca un câine negru, fără ochi, atât și nimic mai mult.

— Măcar dacă știam asta de la început, zise Bryson.

Michael își luă ochii de la creatură, uitându-se la prietenul lui. Simți un junghi de durere în țeastă când se mișcă.

Bryson și Sarah îngenunchează lângă Ronika. La doar câțiva centimetri zăcea încă un Ucid-Simi mort. Încă două creaturi fuseseră ucise – una zăcea la baza scărilor, cealaltă undeva pe la jumătate. Amândoi prietenii lui gâfâiau și, dintr-o privire, văzu că aveau mâinile arse. Se uită la mâinile lui și văzu același lucru. Abia când le văzu, simți durerea.

Ronika. De ce nu mișca?

Michael făcu un pas în față, era gata să-i întrebe ce s-a întâmplat, când o lumină albastră țâșni din fruntea Ronikăi, întrerupându-l. În aer scăpără ceva și, sub ochii lui, trupul femeii se transformă radical.

Lumini albastre îi scăpărară pe frunte, din ce în ce mai multe și mai strălucitoare, până ce pielea nu i se mai vedea. Apoi luminile începură să se întindă și să se răspândească, urcând până în dreptul părului, coborând spre sprâncene, peste ochi, de-a lungul nasului și obrajilor. Fluturi verzi-albăstrui – scântei în formă de aripi – îi înlocuiră trăsăturile, pe măsură ce luminile scânteietoare se întindeau. Fâlfâiau din aripi, scoțând un sunet ca un zbârnâit electric.

Ca și cum ar fi fost infectată de o boală de piele cumplită, îi dispăru toată fața, înghițită de valul de transformări, și în curând, în locul chipului ei, nu se mai vedea decât o sferă de lumini albastre și verzi. Treptat, sfera coborî de-a lungul gâtului, se întinse până la umeri, coborî pe piept, lăsând în urmă roiul de fluturi stranii. Michael rămase încremenit, interzis, neștiind ce să facă.

Într-un târziu, Sarah rupse tăcerea, cu o voce care suna bizar în atmosfera încărcată, în care energia emanată de trupul aproape devorat al Ronikăi scăpăra ca un curent electric.

— Trebuie că am ajuns prea târziu. Chestia aia a supt toată viața digitală din ea. Exact cum ne-a avertizat.

— Dacă mai întârziai un minut, așa ajungeai și tu, adăugă Bryson, aruncându-i o privire ce sugera că probabil nu aveau să uite niciodată că fusese cât pe-aci.

Michael își întoarse din nou privirea spre Ronika, fără să-i răspundă. Jumătate din corpul ei fusese deja devorat și fluturii care-i acoperiseră fața începură să-și ia zborul, plutind la câțiva centimetri deasupra ei înainte de a dispărea fără urmă, într-o străfulgerare de lumină. În curând îi dispăru cu totul fața, pierdută pe veci.

Oricât de hipnotic ar fi fost spectacolul și oricât de tare îl durea capul pe Michael, el realiză într-un final că nu mai puteau irosi nicio clipă. Se uită la prietenii lui și, fără un cuvânt, se ridicară cu toții și o luară la fugă pe scări, urcând câte două trepte deodată.

Ieșiră din club înainte ca să apuce cineva să-i ia la întrebări, găsiră un Portal și reveniră în Starea de Veghe. Când ieși în sfârșit din Sicriu, Michael se simțea de parcă avea un cuib de viespi în cap.

8. Un tip foarte scund

1.

Michael zăcea în pat, nefericit la culme. Helga se purta mai frumos ca oricând cu el, aducându-i ceai fierbinte și supă, și banane – altceva nu se simțea în stare să înghită –, oricând suna din clopoțelul pe care i-l lăsase pe noptieră. Părinții lui trebuiseră să-și prelungească din nou călătoria, așa că, fiind doar el și Helga acasă, în apartament domnea liniștea. Ținea storurile trase, nu asculta muzică, nu se uita la niciun serial. Dar dovada supremă că se întâmplase ceva foarte aiurea cu el era faptul că nici măcar nu mai deschidea NetScreen-ul.

Avea o durere *cruntă* de cap. Și, pe lângă asta, îi era greață. O greață constantă, care nu-i trecea și pace. Cel puțin o dată sau de două ori pe oră era convins că o să vomite. De-aici și solicitările culinare ciudate pe care i le făcea Helgăi. Zăcând la pat, în agonie, avea destul timp la dispoziție să reflecteze la ce se întâmplase în subsolul clubului Black and Blue.

La Ucid-Simi. La ce-i făcuseră Ronikăi. Oare cât de departe mersese creatura cu el? Reușise să-i absoarbă o parte din energia Aurei? Cât mai lipsise să ajungă și el o victimă a lui Kaine, adusă în stare de legumă? Oare suferise leziuni fizice permanente? Cum stătea cu ochii închiși, simțind că-i zvâcnesc tâmplele, părea foarte posibil. Se temea că se prostea cu fiecare minut care trecea – că o să uite tot ce învățase și trăise în VirtNet.

Știa că astfel de gânduri erau absurde și încerca să gândească optimist. Spera că opriseră creatura la timp și că, treptat, o să-i treacă durerea de cap. Nu-și putea închipui că era posibil să se simtă așa pentru tot restul vieții.

Dar, surprinzător, durerea de cap nu-i trezi dorința să se lase bătut. Nu făcu decât să-i stârnească o ură și mai înverșunată față de Kaine și convingerea că făceau ceea ce trebuia făcut. Nu o să se dea bătut până ce nu găsesc locul pe care-l căutau cei din VNS. Cu sau fără amenințări, era foarte simplu. Ca în multe

alte jocuri pe care le jucase Michael, regula era „ucide sau vei fi ucis”.

Numai că de data asta era real. Și durerea lui de cap îi reamintea lucrul ăsta.

O zi și jumătate nu se ridică din pat.

2.

La două zile după întâlnirea cu Ronika, pe Michael aproape că îl lăsase durerea de cap. Se simțea în stare să se ridice din pat și să umble prin casă, să facă duș, ba chiar să înfrunte lumina zilei fără să-i vină să se facă ghem de durere. Revigorat, mult mai bine dispus, se așeză în Fotoliu și le trimise o invitație la chat lui Bryson și Sarah. În zece minute intrară și ei.

•

Brystones: Era și timpul. Ți-a trecut durerea aia nasoală de cap? Te-a pupat Helga și ți-a trecut? Câh, nu contează, nu vreau să-mi imaginez așa ceva.

Sarahbobara: Bryson, ai dezlegare să spui ce vrei, pentru că ne-ai salvat. Te las cam o săptămână înainte să încep iar să mă port de parcă-s maică-ta.

Brystones: Hopa, asta chiar nu vreau să-mi imaginez.

Mikethespike: M-am temut sincer că animalul ăla m-a lăsat cu sechele pe viață. Mă tem și-acum, dar măcar mi-a mai trecut. Și pot să vorbesc și să tastez fără să-mi curgă balele.

Sarahbobara: Bun așa.

Brystones: Așadar, când ne apucăm de chestia asta? Să găsim Calea?

Sarahbobara: Cu cât mai curând, cu-atât mai bine.

Michael răsuflă ușurat – nu voiau să se dea bătuți. Erau speriați, poate – ca și el –, dar nu cât să se dea bătuți. Din contră, Kaine și javrele lui îi întărâtaseră și mai tare.

Vorbiră apoi despre școală și despre cum urmau să-și organizeze programul. În scurt timp căzură de acord că nu o să sufere nimeni dacă se dau loviți și își iau câteva zile libere de la școală – cel puțin, nu cât riscau să sufere de pe urma VNS-ului sau a lui Kaine. La gândul ăsta, Michael își aminti de Ronika și

simți o împunsătură de vinovăție. Poate că zăcea pe undeva în Starea de Veghe, în moarte cerebrală, ca și celelalte victime descoperite. Poate că ăsta și era rolul Ucid-Similor. Dar care era legătura?

Sarah propuse să-și petreacă restul zilei studiind relatările jucătorilor despre *Demonii Distrugerii,* jocul în care, după spusele Ronikăi, aveau să găsească Portalul spre Cale. Poate că aveau să descopere vreun indiciu privind punctul slab din cod. Apoi o să se odihnească bine în noaptea care venea.

Iar dimineața urmau să o ia din loc.

3.

Pe la jumătatea după-amiezii sună cineva la ușa casei lui Michael. El era absorbit de căutarea informațiilor despre *Demonii Distrugerii.* Știa că era un joc de război bazat pe evenimente istorice – în parte, de-asta le și plăcea celor mai în vârstă. Niciunei persoane de vârsta lui nu-i păsa de o chestie care se întâmplase cu un car de ani în urmă, dar Michael se gândi că, pentru a putea parcurge jocul, trebuia să se pună la punct cu detaliile despre război. De o oră citea despre Războiul pentru Groenlanda din 2022, în decursul căruia mai multe țări purtaseră lupte sângeroase pentru a pune mâna pe un filon masiv de aur descoperit acolo cu un an mai devreme. Toată lumea îl voia, desigur, și toți aveau motive să revendice teritoriul. Detaliile îl interesau pe Michael mai mult decât s-ar fi așteptat.

Facțiunile implicate în război apelaseră la tactici de gherilă și la arme oarecum primitive, pentru că, fiind atâtea tabere implicate, era prea riscant să folosească armament nuclear sau bombe masive. Armele cu o rază largă de acțiune ar fi ras de pe fața pământului o parte dintre inamici, dar exista riscul să lovești și câțiva dintre aliați. Fusese o luptă crâncenă care durase doi ani de zile, perioadă în care muriseră destui oameni, aiurea, cât să convingă toate taberele să se retragă. Un exemplu de cum acționează liderii mondiali de geniu.

Demonii Distrugerii fuseseră un grup real de mercenari care luptaseră în acest război, recrutați – uneori de mai multe dintre

tabere – să găsească ținte specifice și să le elimine. Asta trebuia să facă în joc și Michael, împreună cu prietenii lui. Să plonjeze în plin câmp de luptă, înarmați doar cu mitraliere, sperând să găsească tranșeea de care le pomenise Ronika înainte să fie ucisă. Și apoi să spere că talentele lor de hackeri vor fi la înălțime.

Prima dată ignoră soneria – informațiile pe care le studia erau mult mai fascinante decât se așteptase să fie și se întrebă de ce până atunci nu dăduse o șansă acestui joc. Se aștepta să răspundă Helga la ușă, dar, când auzi din nou soneria, își aminti că femeia plecase să-și viziteze sora.

Bombănind din mers, Michael apăsă pe cască, închizând ecranul, și se duse la ușă. Când o deschise, a fost surprins să descopere că nu era nimeni. Simți un fior pe șira spinării – nimic nu mai părea o simplă întâmplare acum că era implicat într-o chestie așa gravă. Se uită dintr-un capăt în altul al culoarului, dar nu văzu pe nimeni. Era gata să închidă ușa și s-o încuie bine când observă că cineva lăsase un bilet lipit de ușă.

Pe foaia de hârtie era un mesaj scurt, scris de mână:

Vino pe aleea de unde te-am luat. Acum.

4.

Nu ezită deloc să se conformeze. Știa că era posibil să fie o cursă, dar părea puțin probabil. Kaine nu dădea impresia că era la fel de periculos în lumea reală – n-ar fi știut să spună de ce –, și cum putea să știe altcineva de unde îl culesese VNS-ul în ziua aia? Și-apoi mai era și Agenta Weber. Nu-și permitea s-o înfurie.

Îi luă doar douăzeci de minute să ajungă acolo. Coti de pe strada principală și porni pe aleea lungă, pustie. Nu se vedea nici țipenie de om, și nici măcar vreo mașină, dar mai multe tomberoane erau înșirate în mijlocul drumului și ceva îi spuse că acolo va da de persoana cu care trebuia să se întâlnească. Era foarte cald afară, dar adia o briză plăcută, care îi mai răcori ceafa transpirată. Gunoaie stinghere pluteau luate de vânt, zburând pe lângă el. Aleea de un gri monoton nu arăta prea îmbietor.

Când se apropie de primul tomberon, inima începu să-i bată mai repede și șovăi înainte de a se uita atent după el. Se relaxă când văzu un tip foarte scund, chelios, îmbrăcat într-un costum cu vestă. Necunoscutul nu părea amenințător. Avea o barbă deasă, care-i scotea și mai mult în evidență chelia, și-și ținea mâinile în buzunar.

— Sunteți..., începu Michael, dar bărbatul îl întrerupse.

— Da, Michael. Acum treci încoace, ca să nu te vadă cineva din stradă.

Dădu din cap, arătându-i încotro s-o ia, apoi făcu câțiva pași înapoi, cu o expresie sumbră, ca de antreprenor de pompe funebre.

Michael veni lângă el, încercând să nu se hlizească. Individul chiar era scund. Scund ca un personaj de desene animate.

— De ce m-ați chemat?

— Dă-mi raportul.

Îi evita privirea lui Michael. Se tot uita în stânga și în dreapta, ca și cum se aștepta în orice clipă la o ambuscadă. Ceea ce nu i se păru prea încurajator lui Michael.

— Ce s-a întâmplat, ce ați aflat, ce planuri aveți, chestii de-astea.

— Păi, ne-am...

Necunoscutul îl întrerupse din nou.

— Și repejor. N-ar trebui să fim văzuți împreună. Am o mulțime de treburi de rezolvat.

— Oh... OK, răspunse Michael.

Ciudat individ, își zise.

— Cred că suntem pe calea cea bună, dar Kaine ne-a atacat deja de două ori.

— Kaine? întrebă omulețul, făcând un pas în față și uitându-se pentru prima dată direct la Michael. Ești absolut sigur că a fost... el în persoană?

Michael își căută cuvintele, simțind deodată o undă de îndoială.

— Păi, da, cred că da. Presupun că a doua oară n-am putut fi complet siguri. Au apărut Ucid-Simi, iar Ronika a presupus că erau trimiși de Kaine.

— Ronika? Cine e Ronika?

— Chiar nu știi?

— Cum am zis, vrem să auzim ce ai tu de spus. Spune-mi tot.

— De unde știu că ești cine zici că ești? De fapt – Michael ezită înainte să continue –, nici măcar nu mi-ai zis cine ești.

Năpârstocul era vădit iritat.

— Sunt Agentul Scott și lucrez pentru Agenta Weber. Asta e tot ce trebuie să știi. Nu mai avem mult timp.

Când Michael nu-i răspunse, necunoscutul își dădu ochii peste cap și apăsă pe cască. O insignă cu emblema VNS-ului se materializă între ei și, stingherit un pic pentru că trebuia să se aplece să se uite la ea, Michael se prefăcu mai întâi că o studiază atent, ca și cum știa ce să caute. Sperând că bărbatul nu-l prinsese cu mâța în sac, dădu din cap.

— Bun, zise Scott. Acum spune-mi tot.

Și Michael se conformă. Îi povesti despre cum fusese prins într-un vid și auzise – *văzuse* – amenințările sinistre ale lui Kaine, despre Cutter, despre Ronika și Black and Blue, despre Ucid-Simi, despre Cale, despre Râpa Sacră la care se spunea că duce și despre planul de a se infiltra în *Demonii Distrugerii* dimineața – îi spuse tot.

Odată ce termină Michael de povestit, Agentul Scott se scărpină în barbă, sprijinindu-și cotul în cealaltă mână, cu privirea în pământ. Părea cel mai scund Sherlock Holmes din lume. Michael așteptă răbdător, străduindu-se din nou să nu pufnească în râs.

Într-un târziu, agentul deveni din nou atent la Michael.

— Acționați, atunci. Dar să nu vă închipuiți că doar Kaine vă urmărește sau încearcă să vă oprească. M-ai înțeles? Porniți de la presupunerea că toți cei pe care-i întâlniți vă sunt inamici.

— Sună promițător, mormăi Michael, simțind o gheară în stomac.

— M-ai înțeles? repetă bărbatul, rar și răspicat.

Michael era tentat să-i amintească de faptul că el era cel mai înalt dintre ei, dar încuviință doar din cap.

— Michael… am nevoie să-mi confirmi prin viu grai.

— Am înțeles.

— Bun.

Agentul Scott părea mulțumit. După ce se mai uită o dată într-un capăt și altul al aleii pustii, se aplecă spre Michael.

— Urmărim în continuare Aurele voastre. Chiar și cu programele de camuflaj activate, vă putem găsi, așa că nu-ți face griji. O să știm unde sunteți și o să putem să trimitem

întăriri când pătrundeți în sfârșit în această Râpă Sacră de care ai auzit. Dacă Doctrina Mortală e ascunsă pe undeva, probabil că acela e locul. Așa că fiți pe fază. Și cu ochii în patru.

— Da, să trăiți!

Deodată, individul nu mai părea chiar așa de scund.

— Bun. Foarte bine. Mă retrag, atunci.

— Ăăă... domnule? îl întrebă Michael șovăind. Dacă intrăm în bucluc înainte să ajungem la Râpa Sacră, o să ne ajutați? Dacă tot ne urmăriți...

Agentul Scott clătină din cap, ca și cum nu mai auzise niciodată o întrebare atât de ridicolă.

— Nu așa merg lucrurile. Nu putem acționa ca și cum am fi la curent cu ce se întâmplă. Avem o mulțime de echipe implicate în asta și nu putem decât să sperăm că una dintre ele va pătrunde acolo. Până atunci, nu vă putem ajuta.

— Și dacă suntem uciși? întrebă Michael. Sau ni se șterge Aura, cum a pățit Ronika?

Omulețul zâmbi pentru prima dată de când se întâlniseră.

— Fiți cu băgare de seamă. E ceva... dubios cu Kaine. Asta e tot ce pot să vă spun.

Și, spunând asta, făcu stânga-mprejur și o luă la pas pe alee.

5.

Michael rămase lângă tomberon până ce agentul luă colțul. *Ce omuleț ciudat,* își zise din nou, și, într-un final, slobozi hohotul de râs pe care și-l înăbușise până acum, un râs de nervi mai curând decât din alte motive. Dar nu-și mai amintea când râsese ultima dată sau când se simțise bine. Ziua i se păru infinitezimal mai veselă.

Se întoarse, luând-o spre casă, dar de-abia ajunsese pe la jumătatea aleii când simți o durere subită în țeastă. Era așa intensă, încât își cuprinse capul în mâini și căzu în genunchi. De-abia dacă realiză că gemetele lui reverberau între zidurile ca pereții unui canion, cu ecou.

Durerea era mult mai intensă decât durerea pe care o simțise când zăcea în pat, după ce fusese atacat de Ucid-Simi. Capul îi zvâcnea întruna. Cu ochii închiși, se târî pe bâjbâite pe marginea

aleii, până când găsi cu degetele peretele unei clădiri, rezemându-se cu spatele de ea și masându-și tâmplele. Încet, încercă să deschidă ochii, dar, când îl izbi lumina zilei, simți un nou val de durere cruntă. Și era ceva aiurea la spațiul în care se afla. Miji ochii, încercând să-și dea seama despre ce era vorba.

Aleea care se întindea dinaintea lui tremura, valuri-valuri, de parcă s-ar fi prefăcut într-un râu de petrol. Tomberoanele aflate în dreapta lui pluteau în aer și gravitau în cerc. Frânturi de corpuri apăreau și dispăreau în jurul lui. Clădirile aflate de-a lungul aleii erau șui, înclinate în direcții imposibile, sfidând legile fizicii. Cerul se făcuse deodată vinețiu, o nuanță sinistră, presărat cu nori roșietici. Speriat, Michael închise ochii și se făcu covrig pe trotuar, rugându-se să treacă odată criza.

Și, după câteva secunde, îi trecu. Durerea de cap se evaporă pur și simplu. Nu mai simțea nicio undă de durere. Pur și simplu… dispăruse, ca și cum n-ar fi fost.

Ușurat dar precaut, deschise ochii și văzu că totul revenise la normal. Se ridică, tremurând încă, și se uită într-un capăt și-n celălalt. Nu văzu nimic ieșit din comun.

Tot ce putea să facă era să reia ce făcea cu câteva minute mai devreme. O porni din nou pe alee spre casă, de data asta cu un gând înspăimântător în minte: creatura aia îi făcuse ceva. Ceva groaznic.

6.

Când ajunse acasă, Michael se duse glonț în camera lui și dădu drumul la NetScreen. Pe drum îi venise o idee – înainte chiar de a vorbi cu prietenii lui despre ce se întâmplase puțin mai devreme, trebuia să afle ce pățise Ronika în viața reală după atacul Ucid-Similor.

Îi luă aproape două ore să reconstituie cele petrecute. Și nu era o poveste prea frumoasă.

Evident că Ronika nu era numele ei adevărat. Și, la poziția pe care o deținea, ca manager al unui club cum era Black and Blue în VirtNet, probabil că făcuse tot ce-i stătea în puteri ca să se asigure că nu o să afle nimeni cine era în lumea reală. Dar, după ce parcurse fiecare buletin de ȘtiriȘoc, verificând datele și orele

și comparându-le cu intervalul când fuseseră el și prietenii lui la club, Michael reuși să construiască o poveste plauzibilă.

În Connecticut exista o femeie pe nume Wilhelma Harris care administra partea de securitate în cadrul unei firme de software și game-design din New York, de care Michael nu auzise până atunci. Fișa postului și informațiile despre stilul ei de viață sugerau că era aproape mereu în starea de Somn și nu avea prea mulți prieteni și nici familie în lumea reală. Femeia fusese găsită de poliție umblând fără țintă pe străzi, în zona în care locuia – imediat după ce Michael o văzuse pe Ronika distrusă de Ucid-Simi la club –, având, conform raportului autorităților, o „expresie confuză pe chip”, și adoptase o atitudine ostilă când o abordaseră. Apoi intrase în comă, și nu-și revenise nici până în momentul de față.

Poliția le solicita rudelor și prietenilor ei să furnizeze orice informații, pentru că Sicriul ei făcuse scurtcircuit și nu mai exista absolut nicio dovadă a existenței ei în VirtNet – era ca și cum nu intrase niciodată în Somn. Se spunea de asemenea că semnele ei vitale nu erau prea încurajatoare și că era posibil să nu mai aibă mult de trăit.

Și apoi lovitura de grație: avea un câine și numele scris pe zgardă era RONIKA.

Ea era, cu siguranță.

Michael închise totul și se întinse în pat. Cu privirea în tavan, se gândi la ce i se întâmplase proprietarei clubului, sub ochii lor. La felul în care pielea, părul și hainele ei se făcuseră scrum virtual, luându-și zborul și dispărând într-o clipită. Fusese ștearsă fără urmă de un Ucid-Simi. Și Michael se gândi la efectul pe care îl avusese asupra corpului ei real.

În comă. Semnele ei vitale nu sunt prea încurajatoare. E posibil să nu mai aibă mult de trăit.

Și, indiferent ce i se întâmplase ei, același proces fusese demarat, cel puțin, și în cazul lui Michael. Era posibil ca el să fi rămas cu sechele parțiale.

Amintindu-și de durerea intensă care-l lovise pe alee și de viziunile care îl îngroziseră în acele câteva momente, hotărî să nu le povestească prietenilor lui despre asta. A doua zi era foarte importantă, aveau planuri de anvergură. Poate că o să le vorbească despre asta pe drum.

Lui Michael îi luă mult timp până ce vârtejul de gânduri i se potoli. Chiar înainte să adoarmă, realiză absent, ca prin ceață, că Helga hotărâse probabil să rămână peste noapte la sora ei. Nu mai ajunsese acasă.

9. Pe-aici nu se trece

1.

Michael se trezi cu zece minute înainte să sune ceasul deșteptător. Deși de-acum îl bântuia constant teama – o neliniște legată de ce îl aștepta în starea de Somn –, simțea și un val de entuziasm. Jocurile video fuseseră dintotdeauna pasiunea lui și iată-l acum, gata să pornească într-o misiune în care miza era una majoră. Avea să fie, fără îndoială, jocul suprem – ceva pentru care l-ar fi invidiat chiar și marele jucător Skale. O parte din el se întrebă dacă, într-o zi, avea să privească în urmă spunându-și că fusese naiv să se entuziasmeze așa tare. Dar această parte din el era mititică, ușor de redus la tăcere.

Se simțea singur în apartament fără părinții lui și fără Helga și-și dorea să plece de-acolo. După un duș-fulger și două boluri mare de cereale, se întoarse în camera lui, gata să intre în Sicriu. Lumina zorilor se revărsa pe fereastră și, într-un moment aproape solemn, de omagiu, privi îndelung reclama uriașă la *Trup și Suflet*: *În Adâncuri.* Se opri chiar înainte de a i se adresa cu voce tare panoului. Voia să-i spună că nu se dăduse bătut, că să ajungă în Adâncuri rămăsese ținta lui supremă.

Și, dacă reușea să-l găsească pe Kaine, cu Doctrina Mortală cu tot, avea drumul asigurat.

2.

Michael se cufundă în Somn și-i întâlni pe Bryson și Sarah la Depoul de Jocuri, un loc unde-și făceau veacul jucătorii pasionați. Erau mai multe locuri în care puteai sta, lua masa și îți puteai cheltui creditul upgradând orice, de la arme la nave spațiale. Partea cea mai importantă – era un loc unde aveai

posibilitatea să împărtășești secrete și strategii de a fenta sistemul și unde se formau alianțe.

Toți trei cunoșteau o mulțime de lume pe-acolo, așa că se întâlniră la un Portal puțin cunoscut, mai adăpostit, ascuns după un aranjament cu arbuști și fântâni arteziene. Sarah le transferă un program simplu de camuflaj pentru a putea face drumul până la *Demonii Distrugerii.* Nu-i puteau lăsa pe ceilalți să afle că puneau la cale ceva neobișnuit – ar fi fost ciudat dacă-i vedea cineva intrând în joc. Nimeni de vârsta lor nu juca așa ceva. Fusese dintotdeauna un joc pentru moșnegi.

Când porniră, Michael își făcu în sfârșit curaj și le povesti despre întâlnirea cu piticul la costum și despre durerea strașnică de cap care-l pălise imediat după. Pe măsură ce le spunea toată povestea, se simți ușurat. Fusese cât pe-aci să decidă să nu le spună – cel puțin nu partea despre viziunile stranii. Dar erau cei mai buni prieteni ai lui și pur și simplu nu i se părea corect, mai ales dacă se gândea la ce le cerea să facă.

Încheie prin a le spune că acum se simțea bine și că spera că îi trecuse.

— Minți de îngheață apele, zise Bryson. Îmi dau seama că mai curând crezi că eu și Sarah suntem căsătoriți în lumea reală, decât ce spui.

— Și nu suntem, veni replica lui Sarah. Ca să fie clar.

Michael ridică din umeri în timp ce treceau pe lângă un grup de bărbați îmbrăcați în armuri.

— Încerc doar să fiu optimist.

— Ei bine, îl dojeni Sarah, dacă se întâmplă din nou chestia asta, ar fi mai bine să nu aștepți până a doua zi să ne spui, altminteri o să te trezești cu dureri în alte părți, ca să-ți iei gândul de la căpățână.

Îi zâmbi și-i atinse blând brațul.

— Trebuie să ai încredere în noi, Michael.

Nu se simți în stare decât să dea din cap.

Bryson clătină din cap:

— Nu-mi vine să cred treaba cu Ronika. Pe bune. Ești sigur că ea e?

— Foarte sigur, răspunse Michael. Creatura aia n-a apucat decât să înceapă cu mine și uite ce s-a întâmplat. După spusele Ronikăi, rolul primordial al acestor creaturi e să-ți șteargă mintea, mai știți? Nu doar Aura, ci mintea ta din viața reală.

Bryson se opri și se uită la ei.

— Și totuși ne aruncăm din nou cu capul înainte. Dacă Ucid-Simii sunt doar începutul?

Sarah și Michael ridicară din umeri amândoi în același timp. Bryson îi urmă, dar clătina în continuare din cap, ca și cum știa că iau decizia greșită, dar trebuia s-o facă spre a le face pe plac.

— Vrei să te întorci? îl întrebă Michael, apoi încercă s-o dea pe glumă. Trebuie doar să spui, frate. Îți cumpăr o suzetă și poți să te întorci acasă.

Bryson îi dădu replica imediat.

— Neah, lasă, împrumut una de la tine.

Și imediat dădură colțul și văzură firma de la intrarea în *Demonii Distrugerii.*

3.

Lui Michael îi plăcea la nebunie că VirtNetul era un soi de ghiveci vizual de imagerie străveche, combinată cu cea mai avansată tehnologie folosită de omenire până atunci. Această secțiune din Depoul de Jocuri arăta ca o promenadă de modă veche, pe malul oceanului, făcută din scânduri de lemn de-a lungul cărora erau înșirate saloane de jocuri, restaurante și cluburi de agrement care păreau la fel de vechi. Majoritatea prăvăliilor de-aici, însă, erau jocuri de fapt – fațade care ascundeau intrarea într-o cu totul altă lume.

Firma *Demonii Distrugerii* era enormă și mărginită de un șir de luminițe care licăreau și bâzâiau. Numele era scris în verde-închis – o referire la Groenlanda, presupunea Michael –, iar cuvântul „Demonii” răspândea o lumină roșiatică. În dreapta firmei era un desen cu un soldat complet echipat, cu un coif pe cap, cu o mitralieră îndreptată spre cer într-o mână și în cealaltă cu un cap retezat, din care picurau stropi de sânge. Părea un pic exagerat.

Se opriră chiar sub marchiza de la intrare, sucindu-și gâtul ca să vadă mai bine.

— Groenlanda, zise Bryson. Am aproape șapteșpe ani și n-am mai jucat un joc care să se petreacă acolo. Tre’ să fie un loc beton.

Sarah se întoarse spre prietenii ei.

— Aproape toată suprafața Groenlandei e acoperită de zăpadă și gheață, ditamai ghețarii. O să ne înghețe fundu'.

— Sau alte chestii, mormăi Bryson.

Apoi zâmbi poznaș, ca și cum spusese cel mai tare banc.

— Atunci ține-le la căldură, îi zise Sarah, dându-și ochii peste cap.

El arătă spre ușa de la intrare, o ușă șubredă de lemn, care părea că nu mai fusese vopsită de nu știu când. Mai exact, o ușă *programată* să arate ca și cum fusese lăsată de izbeliște. Totul făcea parte din atmosferă.

— Păi, am studiat hărțile, ne-am făcut planul de atac. Haidem!

— Când mori, ești trimis înapoi la primul nivel, le spuse Sarah. Așadar, dacă o pățește unul din noi, ceilalți trebuie să se lase uciși dinadins. Dacă e să trecem cu toții prin Portal, nu putem să fim despărțiți.

Michael nu era neapărat de acord.

— Nu știu ce să zic. Tot ce contează e să ne lămurim unde e Portalul care duce spre Cale – nu putem să irosim o ocazie dacă ajungem în mijlocul câmpului de luptă. Pur și simplu n-o să trecem *prin* Portal decât după ce ne adunăm cu toții. Dacă vreunul dintre noi moare, ceilalți o să-l aștepte.

— Mda, spuse Bryson, cu un aer prefăcut îngâmfat. Eu o să vă aștept până mă prindeți din urmă. Acum haideți.

Fără să mai aștepte un răspuns, o porni spre ușă, deschizând-o și intrând.

4.

Intrară într-un hol de modă veche, cu o mochetă roșie și postere – reclame la alte jocuri – încadrate de luminițe care licăreau pe rând, în sensul acelor de ceasornic. În mijlocul holului era un stand de unde puteai cumpăra mâncare, iar în aer plutea miros de floricele. Michael observă o adolescentă brunetă, dată la ochi cu creion roșu strălucitor, care stătea la casă, plescăind gumă de parcă spera s-o pulverizeze.

În dreapta era casa de bilete, la care stătea o femeie, cu brațele încrucișate la pieptul generos, uitându-se chiorâș la nou-

veniți. De fapt, toate formele ei erau generoase. Avea umeri lați, un gât gros și ditamai căpățâna. Nu era machiată și părul ei cărunt era rar și nearanjat. O *zână, nu alta,* își zise Michael.

— Ăă, mie mi-e frică, șopti Bryson. Vrea vreunul dintre voi să cumpere bilete? Am impresia că tanti a măcelărit jumătate din satul meu când eram mic.

Sarah pufni în râs, mai tare decât își propusese.

— Iau eu, ursuleț fricos ce ești!

— Vin și eu cu tine, îi șopti Michael. Cred că m-am îndrăgostit.

— Ce vreți? îi întrebă femeia pe un ton arțăgos când se apropiară de ghișeu. Floricelele se iau de-acolo.

Arătă din cap spre standul cu mâncare, fără să miște niciun alt mușchi.

— N-am venit pentru floricele, îi zise Sarah, imperturbabilă.

— Atunci de ce-ați venit, isteațo?

Femeia avea un stil nesuferit de a vorbi doar din colțul gurii.

Sarah se uită la Michael, pe jumătate amuzată, pe jumătate intrigată.

— Alo! se rățoi femeia la ea. Te-am întrebat pe tine, nu pe drăguțul tău.

Sarah își întoarse privirea spre ea.

— Păi, evident, vrem să jucăm *Demonii Distrugerii.* Nu aveți ditamai firma afară? Poate c-ai auzit de joc.

Michael tresări. Sarah mergea prea departe.

Femeia de la bilete începu să râdă, un râs de bas, care părea mai potrivit pentru un bărbat.

— Lăsați-o baltă, copilași. N-am chef de glume.

Michael încercă s-o ia cu frumosul.

— Doamnă, chiar vrem să jucăm. Avem liber de la școală. Și eu am studiat despre Groenlanda.

Femeia își desfăcu brațele de la piept și-și lăsă palmele pe tejghea, apoi se aplecă în față. Michael simți un iz care aducea a pipi de pisică.

— Vorbești serios, așa-i?

Știa și el că i se citea consternarea pe față.

— Păi... da. De ce reacționați așa? Vrem doar trei bilete să intrăm în joc.

Expresia ei se îmblânzi un pic.

— Chiar nu pricepi, așa-i? N-o faci pe șmecherul cu mine?

Michael clătină din cap.

— Puștiule, nu poți juca jocul ăsta dacă ai sub douăzeci și cinci de ani. Acum, valea de-aici!

5.

Stăteau toți trei în fața clădirii, foarte nedumeriți și oarecum în stare de șoc.

— Ce mama naibii? întrebă Bryson, uitându-se chiorâș la ușa paradită. Aud întruna că jocul ăsta e de rahat. Ce-ar putea să aibă să-l facă E.P.A?

E.P.A. însemna Exclusiv pentru Adulți, iar Michael era la fel de nedumerit.

— Poate că, atunci când lumea spune că e un joc doar pentru boșorogi, efectiv la asta se referă. La faptul că doar boșorogii au voie să-l joace.

— Nici gând, răspunse Sarah. Dacă ar exista cu adevărat chestii care să-l facă E.P.A., am fi auzit de asta, pentru că toată puștimea din lume ar încerca să găsească metode să pătrundă în joc. Probabil că încearcă să stârnească interesul jucătorilor. Probabil că au schimbat recent treaba asta.

Din nou, ca și în cazul accesului bizar de pe alee, Michael nu era dispus să creadă în coincidențe.

— Sau, mai probabil, o anumită persoană nu *vrea* ca noi să-l jucăm. Asta ar fi o metodă ușoară de a ne pune bețe în roate.

Sarah pufni disprețuitor.

— Tot ce-au reușit să facă e să ne lungească drumul cu o oră sau două. Interdicțiile nu ne-au oprit nici până acum.

— Asta așa e, comentă Bryson.

Apoi pufni într-un râs sinistru.

— Cine ar putea uita de aventurile noastre în *Vegas*: *Cuva Blestemată*?

— Oh, Doamne, veni răspunsul lui Sarah.

— Hai să ne punem pe treabă, zise Michael.

Se refugiară pe o plajă la ocean, închiseră ochii ca să se concentreze pe cod și începură manevrele.

6.

Două ore mai târziu, nu ajunseseră nicăieri.

Încercaseră toate figurile, bazându-se pe experiența comună, acumulată în ani de jucat jocuri video, de programare și spart coduri și alte activități ilicite. Dar nimic nu dădea roade. Nu era vorba că zidurile și sistemele de securitate care protejau *Demonii Distrugerii* ar fi fost impenetrabile, erau doar alunecoase. Era aproape ca și cum n-ar fi existat – și, dacă nu găseai un zid, nu puteai să te cațeri pe el. După ce căutară și tot căutară, căzură de acord că nici nu avea rost să mai încerce. Michael nu se mai confruntase niciodată cu așa ceva.

— E ciudat, zise, uitându-se la oceanul care părea fără sfârșit, sub cerul plin de nori negri. Mai că-mi vine să mă întreb dacă jocul ăsta există cu adevărat. Cine știe… poate, dacă eram adulți, tanti ar fi găsit un alt pretext să nu ne lase să intrăm. Nu prea se leagă lucrurile, este?

Sarah se uita țintă la pantofii pe care-i purta, foarte concentrată.

— Poate că jocul e foarte tare și ultrapopular în rândul celor mai în vârstă și nu vor să știm și noi despre el, ca să nu ne băgăm și noi. Oricum, ce ne facem? Nu cred că putem încerca aceeași stratagemă pe care am folosit-o la Black and Blue.

— Dacă am încerca-o, zise Bryson, baba aia probabil că s-ar trânti cu fundul pe noi până când ar trebui să ieșim la suprafață ca să nu murim sufocați.

Michael se ridică brusc, mânat de un val de hotărâre care ardea ca o văpaie în el. Avea să găsească o cale să intre în joc, fie ce-o fi.

— Haideți, zise. O să încercăm metoda tradițională.

— Da? întrebă Bryson surprins.

— Da. Eu intru din nou.

Michael o porni cu pași apăsați, fără să știe de unde-i venise curajul subit și fără să-i pese. Prietenii lui se grăbiră să-l prindă din urmă.

7.

De fapt, Michael nu avea niciun plan. Și știa că îi așteptau mai multe obstacole decât fata care clefăia gumă și femeia pe care o poreclise Zidul. Personalul din joc probabil că avea alte metode de a-i ține la distanță. Dar Michael era pregătit să treacă de toți. Era plin de avânt și gata de luptă.

Bryson îl prinse de umăr și-l întoarse chiar când ajunseră în dreptul ușii prăpădite.

— Ce e? îl întrebă Michael. Dacă încerci să mă oprești, s-ar putea să-mi pierd curajul.

— Oi fi eu nebun, dar n-ar trebui mai întâi să discutăm un pic? Nu știu, să punem la cale un plan, poate?

Michael știa că ar fi trebuit să se calmeze, dar nu voia.

— Gândește-te la toate tâmpeniile în care m-ai băgat tu de-a lungul anilor. E rândul meu acum. Luați-vă după mine. Nu se poate să fie prea nasol înăuntru – se gândesc că lumea n-o să încerce pur și simplu să intre cu forța, înregistrările video ar fi o dovadă prea compromițătoare și cine ar încerca asta ar ajunge la închisoare. Dar noi suntem îndeajuns de disperați ca să încercăm figura, așa că haideți!

Sarah îi zâmbea, cu sprâncenele un pic ridicate, ca și cum era impresionată.

— Îmi place latura asta a ta.

— Mda, știu. Haideți!

Le întoarse spatele și deschise ușa.

8.

De cum intrară, Michael se prinse că doamna solidă de la casa de bilete știa că ei trei o să-i dea bătăi de cap.

Scutură degetul arătător spre ei.

— Nu, nu, n-o să faci una ca asta. O citesc în ochii tăi, băiete. Ți-am spus deja – în niciun caz n-o să vă las să intrați în joc azi. Faceți stânga-mprejur și ștergeți-o pe ușă afară!

Michael nu se opri din mers, nu încetini deloc. Se îndrepta țintă spre capătul camerei, urmat de Bryson și Sarah. Când

ajunse la standul cu mâncare, observă că bruneta se oprise pe moment din mestecat glumă. Rămăsese încremenită, uitându-se lung la ei, cu o expresie șocată, când trecură pe lângă ea.

— Și totuși, cum de te-au lăsat să lucrezi într-un loc ca ăsta? o întrebă Michael, dar fata nu-i răspunse.

Femeia-Zid tocmai ieșea din spatele ghișeului, fluturându-și brațele pe care atârna grăsimea, încercând să-i oprească.

— Oprește-te imediat, amice. Oprește-te. Imediat.

O porni spre ei, vrând să le taie calea, dar mergeau prea repede ca să-i prindă.

Michael nu știa cum era organizat spațiul, dar, din câte își dădea seama, în afara ușii pe care intraseră, mai era o singură ieșire din hol, care probabil că dădea spre joc. Era un culoar întunecos, care se desprindea din capătul din dreapta al holului principal. Și într-acolo o luă și el.

Deodată, se auzi o voce răsunătoare. O voce joasă, cu un accent pronunțat din Sud.

— Cum v-ar plăcea să vă ciuruiesc mutrele, drăgălașilor?

Michael se opri imediat, apoi se întoarse, auzind două pocnituri – zgomotul pe care îl scoate o pușcă atunci când e armată. Când văzu cine era posesorul vocii, i se tăie răsuflarea, ca și cum tot aerul s-ar fi transformat în vălătuci de vată. Fata care clefăia gumă mai devreme și se purta ca și cum i se rupea de toate stătea cocoțată pe standul cu mâncare, ținând două puști în mâini, îndreptate spre Michael și prietenii lui.

— Îmi zice Ryker, spuse fata. Și n-oi lăsa niște pramatii ca voi să intre pe sub nasul meu. Nu se poa' și nu vreau. Acum ștergeți-o frumușel de-aici până nu încep să trag.

Michael rămăsese țintuit locului, zgâindu-se la persoana bizară cu armele, pe nume Ryker.

— Da' ce-oți crede, că mi-s vreun clovn la rodeo? întrebă Ryker, ridicând un pic armele. O să am ceva de strâns după voi, da, credeți-mă, o s-o fac. Dacă intrați, nu mai văd niciun bănuț pe luna asta. Așa că tăiați-o!

La un moment dat în timpul tiradei ei, Michael decise că n-avea să plece. Dacă trebuia să înfrunte agonia de a fi împușcat, așa să fie. O să se trezească în Sicriu și o să se întoarcă cât ai clipi. Fata n-o să reușească să-l dea afară fără o luptă măcar.

— Bine, îi strigă. O să facem pași spre ușă.

Ținându-și mâinile ridicate, porni încet spre ea. Știa că n-o să aibă decât o șansă și spera că prietenii lui nu vor sfârși prin a fi împușcați în locul lui.

— Ai grijă, îi zise Ryker. O singură mișcare dacă mai faci, o să te usture zdravăn înainte să te ridici la suprafață. Cum îți sună?

Michael făcu un pas spre fată. Era la doar câțiva pași de ea acum.

— Uite ce e, îți jur că n-am vrut să facem niciun rău. Avem doar câteva întrebări.

— Ai grijă, ți-am zis!

Îndreptă amândouă puștile spre el. Ar fi trebuit să fie ușurat că Bryson și Sarah nu mai erau în pericol imediat, dar se trezi dorindu-și ca fata să întoarcă din nou drăciile alea spre ei.

Încă un pas. Și încă unul. Cu mâinile sus, cu ochii mari și nevinovați, mergând cu pași egali, fără să facă mișcări bruște. Era atât de aproape acum!

— Oprește-te! zbieră Ryker la el.

Michael încremeni.

— Bine. Bine.

Își lăsă mâinile pe lângă corp, prefăcându-se că se întoarce din nou spre ușă.

— Scuze, noi doar…

Se întoarse brusc și făcu un salt, fluturând din mâini. Lovi țevile celor două puști, întorcându-le spre tavan chiar în clipa când fata apăsă pe trăgaci. Se auziră două rafale. Mai multe alice se înfipseră în tavan și în pereți, spărgând geamuri și străpungând lemnul. Michael se împinse în Ryker și căzură amândoi peste marginea standului, prăbușindu-se pe podea. Fata se zbătea să scape, dar el se postase deasupra ei și era mai solid ca ea. Îi smulse cele două arme din mâini și întoarse una spre ea.

— S-a întors… roata, îi spuse gâfâind. Nu mă duce în ispită.

Ryker se zbătea în continuare sub el, dar nu la fel de energic ca înainte.

— Ce brută, să îndrepți chestia aia spre o fată. Cumva tăticul tău o bătea pe mami?

— Oh, mai taci. Tu ești cea care ne amenința c-o să ne omoare.

O bătu ușurel peste nas cu vârful armei, apoi se ridică.

— Au! urlă Ryker.

Michael nu mai văzuse niciodată o expresie atât de feroce pe chipul unei fete.

— A fost periculos ce-ai făcut, îi zise Sarah sec.

Se uită înspre ea și Bryson și văzu că nu se mișcaseră din loc.

— Dar a funcționat, nu?

În clipa aia realiză un lucru.

— Hei, unde s-a dus tanti?

Bryson arătă spre casa de bilete.

— A fugit într-acolo și a dispărut după ghișeu.

Michael se prinse imediat că ceva nu era în regulă. Se cățără peste standul cu mâncare, întorcându-se la prietenii lui și întinzându-i una din puști lui Bryson.

— Haideți s-o ștergem de-aici!

Chiar atunci, Femeia-Zid apăru din nou de după tejghea, cu brațele ei groase încrucișate la piept, ca prima dată când o văzuseră.

— V-ați ales o zi proastă să vă puneți cu mine. Chiar v-ați închipuit c-o să vă las să intrați așa, cu una, cu două, și să jucați un joc interzis pentru voi? Ei? Asta v-ați închipuit?

Se auzi un șuierat care venea din toate părțile în același timp. Michael se învârti pe loc, încercând să identifice sursa zgomotului, și-i luă o clipă să-și dea seama că apăruseră mai multe găuri de-a lungul pereților și în tavan. Până să apuce să-și avertizeze prietenii, mai multe funii negre, groase, țâșneau dintr-acolo, alunecând prin aer ca niște șerpi zburători.

Se întoarse, încercând să scape, dar funiile erau peste tot. Una i se încolăci în jurul gleznei, strângându-l tare, ca și cum ar fi fost o ființă vie.

În timp ce se apleca, încercând să o desprindă, funia îl smuci de picior și îl ridică în aer.

9.

Michael simți că i se întoarce stomacul pe dos în timp ce era smucit încoace și-ncolo, ca o pradă prinsă în colții unui dulău. Și, exact ca o pradă, se simțea dezorientat. Dar reuși cumva să nu scape pușca. Și, în timp ce zbura prin cameră, își concentră toată energia încercând să o armeze. Luminițele licăreau și

culorile din hol se învârtejeau în jurul lui, până când se contopiră cu totul. Începu să-l doară capul, ca și cum îl păștea o nouă criză.

Se agăță cu amândouă mâinile de pușcă, încordându-se, îndoit de spate, și ochi, asigurându-se că piciorul lui nu era în bătaia armei, apoi trase. Reculul îl aruncă în spate. Vedea cum vine podeaua spre el, gonind până ce îl izbi drept în față. În ciuda durerii, simți că funia din jurul gleznei se desfăcuse – nimerise ținta.

Celelalte funii îl înconjurară, încolăcindu-se și răsucindu-se în aer. Erau de ordinul zecilor, iar Michael se uită de jur-împrejur să vadă ce se întâmplase cu prietenii lui. Bryson era pironit de un perete, cu o frânghie neagră încolăcită în jurul coapsei și încă una care-i strângea brațul, iar el se zbătea să scape. Sarah reușise să nu se lase prinsă, dar ținea capătul uneia dintre frânghii în mână și încerca să o țină cât mai departe de fața ei, ca și cum ar fi fost o cobra gata să atace.

O funie îl prinse pe Michael și i se încolăci pe picior, începând să se răsucească în jurul genunchiului. O înhăță și o trase, sărind peste ea. Apoi se luptă cu încă una, care venea direct spre fața lui. Sarah pierduse bătălia – funia neagră i se încolăcise în jurul gâtului și o trăgea acum spre peretele unde se afla Bryson, care închisese ochii între timp și nu se mai zbătea. Îngrozit de gândul că Bryson fusese rănit, poate, Michael o porni în direcția lui, dar frânghiile care țâșneau din amândouă părțile îi tăiară calea. Se aruncă la pământ și se rostogoli, lovind cu picioarele funiile.

Îl năpădi un sentiment de deznădejde, o lipsă de vlagă, care încerca să-l secătuiască. Cum naiba să scape din chestia asta? Nu mai avea decât un glonț pe țeavă; Bryson scăpase arma, care alunecase în celălalt capăt al camerei și nimerise în dreptul casei de bilete, unde Femeia-Zid stătea în continuare ca o statuie, urmărind în tăcere spectacolul. Ceva din postura ei îl făcu pe Michael să se mai uite o dată – chiar *arăta* ca o stană de piatră, complet nemișcată. Avea ochii sticloși și se uita undeva în gol. Nu mai văzuse niciodată așa ceva.

O frânghie îl prinse de mijloc, trăgându-l înapoi în mijlocul bătăliei. Încercă prea târziu s-o înhațe și s-o desprindă din jurul lui; îl prinsese bine. Îl smuci în celălalt capăt, în timp ce el se zbătea să scape, trăgându-l spre prietenii lui, legați fedeleș la

perete, cu și mai multe funii ca înainte. Arma începu să-i alunece din mână, dar el o ținu bine, știind că acel ultim glonț era ultima lui șansă.

Încă o funie începu să i se încolăcească de glezna stângă, iar el o lovi cu piciorul. Una veni din dreapta, țintind arma, dar o lovi cu țeava puștii, cât pe-aci să apese pe trăgaci din reflex. Având amândouă mâinile libere pentru o clipă, strânse pușca și o îndreptă spre funia care-l ținea de mijloc, țintind la mai puțin de un metru de el. Reculul îl aruncă din nou în perete, amețindu-l pentru o clipă. Dar reuși să se desprindă din colacul de funie, lărgit acum. Se rostogoli, lăsând arma din mână, dat fiind că nu-i mai folosea la nimic acum, și se ridică repede în picioare, dând din mâini ca să se apere de funii. Și-atunci îi pică fisa: înțelese brusc ce făcea femeia mai în vârstă. De ce rămăsese încremenită și era așa concentrată.

Ea era cea care manevra sforile.

10.

Mai avea o singură șansă, atât.

Femeia-Zid era la vreo zece metri distanță, la casa de bilete. În fața acesteia zăcea arma lui Bryson, așteptând s-o ia cineva. Între armă și Michael, frânghii negre fluturau prin aer ca niște liane vii, țesând o pânză de păianjen presărată cu capcane. Țâșni în față.

Îl atacară toate odată, îngrămădindu-se din toate părțile. Dădu frenetic din mâini, sări și se răsuci încoace și-ncolo, mânat de un val de adrenalină. O frânghie îi puse piedică, făcându-l să cadă lat. Alte două fire i se încolăciră imediat în jurul trunchiului și Michael se răsuci, prinzându-le și trăgându-le de pe el. Dădea din picioare și din mâini, le lovea cu palma și cu pumnul. Reuși cumva să se ridice și înaintă din nou, ajungând acum la câțiva pași de țintă. Funiile veniră din nou după el.

Înaintă, din instinct. Probabil că arăta ridicol, ca un dansator țicnit. Aproape că mergea în patru labe, apropiindu-se din ce în ce mai mult de armă. O funie îl prinse de braț și-l strânse tare, până să apuce să reacționeze. Îl aruncă prin aer în timp ce se agăța cu cealaltă mână de ea, desprinzându-și brațul din

strânsoare. Din fericire, îl trăgea în direcția bună, așa că se prăbuși greoi pe podea și se târî înainte, până când dădu cu capul de partea de jos a gheretei de bilete. Arma era chiar sub nasul lui.

O înșfăcă, ținând-o strâns, cu amândouă mâinile. Până să apuce să se ridice, funiile veniră în zbor, încercând să-l prindă de picioare, de mijloc și de piept, încolăcindu-se strâns în jurul lui. În timp ce se lupta, încercând să le respingă pe cele care voiau să-l prindă de mâini, celelalte fire îl ridicară în aer.

Se ridică și-i apăru dinainte Femeia-Zid, cu o expresie la fel de împietrită. Michael avea doar o clipă la dispoziție – funiile negre veneau toate buluc să-l prindă de brațe, încercând să-i smulgă arma din mână. Îndreptă arma spre pieptul femeii. Dar totul se opri înainte ca el să apuce să apese pe trăgaci.

Frânghiile se desprinseră, eliberându-l. În timp ce Michael se prăbușea pe podea, în încăpere se auzea cum se retrăgeau toate firele, un șuierat strident, metalic, semn că se întorceau toate în lăcașurile lor. Rămas fără suflu, Michael se întoarse să se uite la prietenii lui. Erau liberi și ei. Se uită din nou la Femeia-Zid și o văzu zăcând peste tejgheaua de la casa de bilete.

— Ce…, începu să spună Michael, dar nu-și mai găsi cuvintele.

— I-am fentat sistemul de operare, îi răspunse Bryson din spate, cu o voce care tremura de oboseală. E o Tangentă – am închis programul. N-am mai reușit să fac asta până acum… am avut noroc, am găsit un punct slab. Dar a fost cât pe-aci.

Deci de-asta avea ochii închiși, își spuse Michael, gata să râdă de ușurare.

— Haideți să ne urnim, zise Sarah.

Și Michael o înțelese foarte bine. Era momentul să intre în joc.

10. Trei diavoli

1.

Lui Michael îi luă câteva minute, dar reuși în sfârșit să-și recapete răsuflarea. Respirând adânc, se îndreptă spre Bryson și Sarah. Fără cuvinte, știau ce aveau de făcut. Se întoarseră toți trei și porniră spre holul din spate.

Auziră o voce cunoscută din spate și, întorcându-se, Michael o văzu pe Ryker, cocoțată din nou pe standul cu mâncare.

— Sunteți pe dinafară, cu toții, le strigă. Credeți că știți ce căutați, dar habar n-aveți.

Cuvintele ei i se părură de rău augur. Știa cum funcționau lucrurile în Somn și se întrebă dacă spusele ei aveau vreo semnificație mai profundă, care prevestea necazuri pentru ei. Oare se referea la Portal sau la ceva mai larg de-atât? De pildă, la Kaine însuși.

— Oh, du-te să-i lingi rănile lui mami, îi replică Bryson.

Până să apuce Ryker să răspundă, cei trei o luară la fugă. Michael spera să nu trebuiască să mai dea vreodată nas în nas cu ea.

2.

În hol era din ce în ce mai întuneric, apoi se lăsă frig, iar pe Michael îl luă tremuratul. Deși nu era nicio sursă de lumină, se vedea îndeajuns în față cât să poată merge înainte, pe holul care părea interminabil. Treptat, când se convinseră că nu-i urmărea nimeni, începură să meargă la pas și, pe măsură ce înaintau, se făcea din ce în ce mai frig. În curând Michael văzu rotocoale de abur când respira.

După aprecierea lui, merseră mai bine de un kilometru și jumătate înainte să spună vreunul ceva.

— Asta e cea mai ciudată intrare într-un joc pe care am văzut-o vreodată, zise Bryson, rupând tăcerea.

— Nu credeți că e o capcană, nu? întrebă Michael. Poate că ne-au aruncat într-un alt joc, pentru că în ăsta nu aveam drept de acces.

— Chestia asta e ilegală, răspunse Bryson.

— Ca și intrarea neautorizată într-un joc, zise Michael.

Bryson dădu din umeri.

— Mda, mă rog.

— Uitați-vă acolo!

Sarah arăta spre ceva aflat în față.

— Pereții se schimbă. Și e mai multă lumină.

O luară din nou la fugă și, în curând, ajunseră într-un loc unde pereții erau acoperiți de gheață, ce părea să iradieze lumină. Deodată, Michael începu să vadă mai limpede și totul arăta *diferit.*

— La naiba, exclamă Bryson, uitându-se la el.

Hainele lor se transformaseră din ținuta lor obișnuită în costume albe de schi, cu mai multe buzunare și tot felul de chestii atârnate de curea. Michael observă că avea niște curelușe pe umeri și realiză că el și prietenii lui duceau și niște rucsacuri pline în spate. Nu-și dădu seama cât de greu era decât după ce-și studie noua uniformă.

Strânse un pic curelele de la rucsac și începu să examineze arsenalul de la centură. Avea cinci grenade, o ploscă, un cuțit și un colac de sfoară.

— Păi, cred că asta ne răspunde la întrebare, anunță el. Am intrat în joc.

— Și s-ar părea că suntem pe frontul unde sunt ghețarii, spuse Sarah.

Mare parte din filonul de aur – pe care se bătea toată lumea – se găsea sub ghețarul Jakobshavn, unul dintre cei mai mari ghețari din Groenlanda. Dar fronturile pe care se dădeau bătăliile se întindeau până în zona de tundră, un teren accidentat, mlăștinos, plin de mâzgă și mâl.

— Ar fi cazul să ne aștepte și niște arme adevărate acolo, comentă Bryson, arătând spre capătul tunelului. Nu știu dacă mă simt în stare să mă lupt cu arme albe azi, fie că e joc sau nu.

Michael trase cuțitul de la brâu și se uită la el – era masiv, cenușiu și ascuțit.

— Mda, nici eu.

— Și cu mine, trei, zise Sarah în timp ce se urneau din nou. Poate că reușim să inserăm în cod ceva dintr-un alt joc. Sper doar că n-o să ajungem la închisoare pentru asta.

Michael dădu din mână, semn că nu se punea problema.

— Facem toată chestia asta din cauza VNS-ului. N-o să ne arunce în pușcărie pentru că le urmăm ordinele.

Dar, chiar în timp ce o spunea, nu era sigur că era așa.

— Oh, da? replică Sarah. Ești sigur? După tot discursul despre cât de confidențială e chestia asta? Dacă într-o bună zi o să ajungi în genunchi la ei să le ceri ajutorul, se vor face că plouă, o să spună că nici n-au auzit de tine.

Michael știa că prietenii lui îi citeau îngrijorarea pe chip.

— Un motiv în plus să-l găsim pe Kaine.

Nu mai zise niciunul nimic și grăbiră pasul, luând-o la fugă prin tunelul lung, în care înghețai. Echipamentul era greu și Michael începea să simtă povara – își dădu seama că încetinise ritmul. Apoi tunelul începu să urce, făcându-le drumul și mai dificil.

— Cât de lungă e porcăria asta, de fapt? întrebă Bryson.

Nu-i răspunse nimeni. Niciunul dintre ei nu știa răspunsul.

3.

Ajunseră într-un final la capătul tunelului: o ușă de metal închisă cu un drug greoi, susținut de două gratii enorme de metal. Bănci de lemn erau aliniate de-a lungul pereților și se vedea și un dulap mare, deschis, plin de mitraliere și muniție. Michael se opri o clipă să-și tragă sufletul.

— Presupun că, atunci când mori în joc, zise Sarah, ești trimis înapoi aici.

— Probabil.

Bryson începu să scotocească prin dulap.

— Dar am o veste pentru tine: eu n-am de gând să mor acolo.

— Nici eu, zise Michael. Haideți s-o luăm din loc.

El și Sarah îi urmară exemplul lui Bryson și, în curând, fiecare dintre ei avea la el o armă de calibru mare și mai multe rânduri de cartușe. Michael încărcă arma și verifică greutatea și setările

– folosise de nenumărate ori arme asemănătoare. Poate că nu vor trebui să-și asume riscul de a intra în alte jocuri, până la urmă.

— Mă îngrijorează la fel de tare și frigul, spuse Sarah. Poate că e unul dintre motivele pentru care jocul ăsta e E.P.A. Majoritatea puștilor ar da buzna aici și și-ar închipui că tot ce contează e să omori cât mai mulți inamici. Trebuie să facem popasuri ca să ne încălzim din când în când, altfel o să degerăm.

Bryson clătina din cap.

— Nu se poate să fie din cauza asta. Trebuie că există ceva mai nasol. Mult mai nasol. E greu ca un joc să fie clasificat E.P.A.

Michael îi dădu dreptate. Jucaseră cu toții o mulțime de jocuri care *nu* erau E.P.A. Și multe dintre ele induseseră niște experiențe efectiv traumatizante.

— Măcar ne-am făcut temele înainte. Tot ce putem face e să-i dăm drumul. Să găsim Portalul spre Cale.

— Pregătiți-vă să vă degere fundul, zise Bryson, luând-o spre ușă și ridicând drugul dintre gratii.

Îl aruncă pe jos, unde bara se rostogoli zdrăngănind, oprindu-se la picioarele lui Sarah.

— Ești făcut să fii soldat, îi zise ea.

Bryson îi făcu cu ochiul, apoi trase de ușa grea de metal. În tunel intră o rafală de vânt arctic, aducând un vârtej de cristale de gheață. Lui Michael nu-i mai fusese niciodată așa de frig.

Bryson le strigă ceva neinteligibil și apoi păși în Groenlanda. Michael și Sarah îl urmară.

4.

Deasupra lor cerul era de un albastru viu, iar Michael realiză că nu ningea de fapt – chiciura din aer era țesută din zăpada și gheața smulsă de vântul tăios. Măcar nu era viscol.

Dar era un vânt care-i șfichiuia carnea. Bătea așa de tare, încât părea că o să-i smulgă hainele de pe el. Când ieși din tunel, se împiedică și căzu pe zăpada tare, compactă. Când se sprijini în mâini, simți că-i ard, apoi îi amorțiră de frig, și își dădu seama că nu avea să reziste nici zece minute fără mănuși. Ce prostie să uite așa un detaliu! Nu părea să fie nimeni prin

preajmă, așa că Michael și ceilalți profitară de ocazie ca să rescrie codul și să se doteze cu mănuși și căciuli călduroase. Odată ce și le puse, Michael se simți mai bine, deși nu cu mult. Își zise că programul păruse un pic mai greu de fentat decât de obicei – mai ales pentru un lucru așa mărunt – și se întrebă dacă se făceau simțite deja efectele zidului de protecție al lui Kaine.

Își aranjă mai bine rucsacul pe umeri și strânse mai bine arma în mână, gata să se apere. Era mai greu să pună degetul pe trăgaci cu mănuși la mâini, dar nu imposibil. Uitându-se în preajmă, văzu o întindere albă de jur-împrejur și nu era nici țipenie de om. Dar în depărtare se vedea o dâră neagră de fum.

Sarah se aplecă spre el și-i spuse tare.

— E logic ca frontul să fie într-acolo – arătă spre fuiorul de fum. Conform hărților, ar trebui să mergem spre nord, în linie dreaptă de la start. Bazându-ne pe poziția soarelui…

— Mda, îi strigă Michael. Haideți să mergem!

Bryson stătea la câțiva pași distanță, urmărindu-i de parcă el, unul, știa deja ce aveau de făcut. Michael arătă spre direcția indicată de Sarah, iar Bryson încuviință. Porniră spre câmpul de luptă.

5.

Michael își zise că mersul prin vânt și zăpadă era, probabil, mult mai nasol decât ar fi putut să fie orice luptă. Fiecare pas era un efort, în special pentru că vântul îi bătea din față și pentru că, la fiecare pas, ghetele i se afundau câțiva centimetri în pământul rece ca gheața. Strânse mai tare arma în mână și înaintă, dornic să se apropie de destinație și să afle ce se întâmpla pe front. *Ai grijă ce-ți dorești,* își zise posomorât.

Când ajunseră în sfârșit pe o creastă, le apăru dinainte o scenă de coșmar. De îndată ce observară, cei trei prieteni se trântiră la pământ. Michael împinse țeava puștii în față și se sprijini în coate ca să aibă o vedere mai bună prin cătarea puștii.

O vale uriașă se întindea pe kilometri întregi, în toate direcțiile. Era presărată de tranșee săpate aparent alandala în zăpadă și gheață. O potecă grosolană tăia mijlocul câmpului. Fiecare tranșee părea să fi fost căptușită cu ceva, un material

închis la culoare, menit probabil să o protejeze de umezeală. Nu vedea prea bine în adâncul șanțurilor largi, dar, din când în când, se ivea câte un cap, și un soldat se apleca peste margine. De cealaltă parte a văii, la capătul acestui culoar lung printre tranșee, fuseseră înălțate corturi, dar era imposibil să deslușești la ce foloseau.

Ce îl tulbură cel mai tare pe Michael era sângele. Oriunde se uita, peisajul – altfel, de un alb imaculat – era presărat cu pete de sânge. Erau concentrate mai ales de-a lungul culoarului. Acolo se dădeau lupte nenumărate, în special lupte brutale, corp la corp. Îl văzu pe un tip înjunghiindu-l pe altul în piept și apoi sărind pe el ca să răsucească și mai adânc cuțitul. La câțiva metri mai încolo, o femeie îi tăie beregata unui soldat, pe la spate. Alte grupuri se luptau corp la corp sau se loveau cu pumnii. Un spectacol absolut sinistru.

Nimeni nu părea să-i fi observat pe nou-veniții aflați în vârful dealului.

Michael își lăsă arma din mână și se uită la Bryson, aflat în stânga, apoi în dreapta la Sarah.

— Ce *e* locul ăsta? N-am mai purtat războaie ca ăsta de cel puțin o sută de ani. Arată ca o ceată de oameni de Neanderthal care se bat pe un loc în peșteră. Știu că relatările pe care le-am citit ziceau că e haotic, dar chestia asta e ceva dement.

— Iar poziția tranșeelor n-are nicio noimă, zise Bryson. Nici uniformele – am văzut cel puțin patru stiluri diferite și unii dintre ei se luptă cu oameni îmbrăcați la fel. Și de ce ai avea corturi și tranșee în același loc?

Sarah se târî un pic mai în față, ca să se vadă unul pe altul.

— Încep să înțeleg de ce jocul ăsta e E.P.A. Nu cred că *Demonii* are prea mult de-a face cu adevărul istoric privind războiul din Groenlanda, de fapt. Poate doar decorul, dar mai nimic altceva.

— Care credeți că e ideea, atunci? întrebă Bryson. Vreau să zic, de ce n-am primit o misiune la începutul jocului? Ceva. Oare oamenii chiar vin aici doar ca să se snopească în bătaie până când se simt pregătiți să mai vină pentru o rundă?

— Poate că exact asta e, zise Michael.

Îi venise o idee și legat de rolul corturilor.

— Și poate că, atunci când ți-ai făcut treaba, ți se oferă și o recompensă. Chestii la care n-ar trebui să asiste copii nevinovați ca noi.

Zâmbi.

— Câștigătorul ia tot – tata avea vorba asta.

— *Demonii Distrugerii,* zise Bryson absent. Ei bine, fix asta pare să se petreacă acolo.

6.

Cu armele la înaintare, începură să coboare panta lungă, spre măcelul din vale. Roșul sângelui întipărit pe albul zăpezii făcea scena și mai oribilă în ochii lui Michael. Vântul purta până la ei zgomotele bătăliei și erau la fel de groaznice ca scenele pe care le vedeau. Icnete și țipete și mârâituri animalice, feroce. Dar, ciudat lucru, nu prea se auzeau focuri de armă.

— Stați așa, zise, venindu-i deodată o idee groaznică. Oare chestiile alea chiar funcționează?

Îndreptând mitraliera spre cer, apăsă pe trăgaci. Se auzi un declic, dar atât. Scârbit, aruncă arma la pământ.

Bryson o testă și el pe a lui și, văzând că nu trage, o azvârli cât colo.

— Pe bune? Chestia asta nu e altceva decât un joc pentru barbari, camuflat. De ce nu se întorc oamenii ăștia direct în Evul Mediu?

— Să mă mai obosesc să apăs pe trăgaci? întrebă Sarah.

O făcu și desigur că nu se întâmplă nimic. O aruncă degajat peste umăr și merse înainte spre câmpul de luptă.

— S-ar putea să avem serios de lucru cu programarea.

7.

Michael nu îndrăzni să recunoască față de prietenii lui, dar era îngrozit la culme. Dăduseră bani buni pe Sicrie, ceea ce însemna că experiența lor din VirtNet era extrem de realistă – un lucru minunat când voiai să guști plăcerile vieții. Mai nasol, însă, când era vorba să fii înjunghiat, snopit din bătaie și strâns de gât.

Michael avusese tot soiul de experiențe în Somn, dar ce-i aștepta în vale părea mai grav decât orice trăise până atunci. Era gata să intre în plin măcel. Și perspectiva de a transfera alte abilități sau arme rescriind codul nu părea prea încurajatoare după cât se chinuiseră să se echipeze cu căciuli și mănuși.

Pe tot cuprinsul văii se dădeau lupte răzlețe, dar bătălia cea mare era concentrată în centru, în jurul tranșeelor. Zgomotele se intensificaseră treptat, pe măsură ce coborau dealul, și erau atât de violente, încât Michael era tentat să facă stânga-mprejur și s-o ia la fugă. Cumva, priveliștea era și mai cruntă acum când auzea vaietele de durere. Gâlgâieli sugrumate, zbierete ca din gură de șarpe și hohote de râs isteric. Râsul era, poate, cel mai greu de suportat.

Și în curând soldații o să-i observe.

— Nici măcar nu ne-am făcut un plan de atac, zise Sarah. E clar că descrierile jocului sunt minciuni sfruntate. Ne despărțim sau rămânem laolaltă?

Bryson scoase cuțitul, strângându-l în mâna înmănușată. Michael își imagină că i se albiseră articulațiile pe sub material.

— Ar fi mai bine să rămânem împreună, zise Bryson. O să ne ia mai mult să ne dăm seama în care tranșee e Portalul spre Cale, dar bănuiesc că jucătorii ăștia fac treaba asta de mult timp. Va trebui să ne unim forțele dacă vrem să supraviețuim.

— Sună bine, răspunse Michael, detectând și el teama din glasul lui.

Își scoase și el cuțitul de la brâu, încercând să-și amintească dacă mai jucase, de fapt, până atunci vreun joc unde să trebuiască să se lupte cu altcineva doar cu un cuțit, pe viață și pe moarte. De obicei, jucătorii aveau arme mai sofisticate.

— Cred că trebuie să ne înarmăm mai serios.

— O să ieșim și mai mult în evidență, îl contrazise Sarah. S-ar putea să sară toți pe noi.

Arătă spre tranșeea cea mai apropiată, din stânga.

— Hai s-o luăm în cerc. Dați-i roată pe margine și coborâți în spirală, ca să nu scăpăm nicio tranșee.

Michael și Bryson încuviințară – își schimbară direcția de mers și o luară spre prima tranșee.

— Oh, la naiba! exclamă Bryson, uitându-se în dreapta.

Michael îi urmă privirea și văzu trei soldați venind în goană spre ei. Doi bărbați și o femeie. Când îi văzu, începură să strige

și să gesticuleze, fluturând cuțitele pline de sânge. Femeia avea și o bară lungă de metal în mâini. Pe Michael îl cam luă cu greață când observă un rest de ceva ce părea a fi carne, agățat în vârful barei.

Bryson avea dreptate. Oamenii ăștia erau ca niște animale.

8.

— Luptați cât mai aprig, le zise Sarah calm. Și nu uitați: nu-i nimic dacă murim.

Partea asta chiar că nu trebuie să ne-o reamintim, își zise Michael.

El și prietenii lui își lăsară rucsacurile jos din spate și adoptară o poziție de luptă, cu cuțitele la înaintare. Când soldații erau la vreo șase metri distanță, Michael se întrebă care era treaba cu grenadele de la centură. Bănuia că nici acelea nu funcționau, dar era prea târziu să mai verifice. Atacatorii erau îndeajuns de aproape încât să le vadă furia din ochi și toți zbierau chestii, înjurături, presupuse Michael, într-o altă limbă, împroșcând cu salivă.

Când ajunseră la doar câțiva pași, soldații se despărțiră, ca și cum se hotărâseră în prealabil cine va ataca pe cine. Femeia veni țintă spre Michael, ceea ce nu era o veste bună. Părea mai înverșunată decât cei doi bărbați la un loc – părul ei negru era vâlvoi și îmbibat de sudoare, avea dâre de sânge pe față și mai mulți dinți lipsă. Și bara aia, pe deasupra. Bara aia sinistră, cu un trofeu atârnat în vârf. Michael simți un gol în stomac.

Cu un țipăt strident, care-i aminti de Ucid-Simi, femeia ridică lancea improvizată, îndreptând-o spre capul lui, și se aruncă spre el. Michael se feri, dar nu-și luă ochii de la cuțitul lung pe care-l ținea în cealaltă mână și pe care încercă să i-l înfigă în față, în timp ce lancea îi trecea peste umăr. Apărându-se cu antebrațul, Michael se lăsă să cadă pe spate și se rostogoli, încercând să scape de ea. Cu coada ochiului o văzu sărind și aterizând în picioare, ca un acrobat. Îl aștepta o luptă pe viață și pe moarte.

Femeia rânjea și făcu o pauză, vrând parcă să savureze teama care se citea, probabil, limpede pe chipul lui. Dar Michael

avea destulă experiență ca să nu se lase complet intimidat. Dacă tot era să-l snopească din bătaie, o să se asigure că își primește și ea partea.

Ridică și el cuțitul.

— Nu e musai să facem chestia asta, îi zise. Noi nu vrem decât să dăm o raită pe-aici.

Cuvintele îi sunau ridicol chiar și lui.

Ea se încruntă, nedumerită, apoi îi zise ceva. Michael habar n-avea ce spunea – nici măcar nu știa ce limbă vorbește –, dar părea furioasă.

Făcu un pas înapoi, prefăcându-se speriat și gata să o taie la fugă, apoi țâșni spre ea, sperând să o ia pe nepregătite. Dar, în loc să se retragă, femeia zâmbi și mai larg, părând încântată să aștepte atacul. Michael flutură cuțitul, ca și cum se pregătea s-o înjunghie, sărind apoi de la pământ și lovind-o cu amândouă picioarele în piept. Femeia încercă să se ferească, dar se mișcă prea încet și el o izbi în plin. Scoțând un țipăt gâtuit, se poticni și căzu pe-o parte.

Michael căzu și el la pământ, dar sări imediat în picioare, luând-o la fugă spre femeie, care tocmai încerca să se ridice sprijinindu-se în mâini. Își împinse umărul în ea și o plăcă, și se rostogoliră amândoi de mai multe ori până se opriră, cu Michael deasupra. Femeia își pierduse cuțitul, dar reușise cumva să păstreze bara de metal. O flutură spre Michael și el lăsă cuțitul din mână și prinse bara cu amândouă mâinile, chinuindu-se să i-o smulgă – dar femeia era prea puternică. Legănându-se când în stânga, când în dreapta, niciunul nu voia să se dea bătut. Într-un final, Michael prinse bara de metal și o împinse cu putere în jos, izbind-o pe femeie peste gură.

Simți o sfârșeală auzind zgomotul groaznic, de dinți sfărâmați, fiind cât pe-aci să scape bara din mână. Femeia țipă și dădu drumul barei, ducându-și amândouă mâinile la față. Se tânguia, încercând să scape de sub el, dar el îi strânse trunchiul între coapse, ca și cum ar fi fost călare pe un cal, ținându-se ferm pe poziție. Acum, că pusese stăpânire pe bară, o ridică și o lăsă să cadă din nou, cu putere. Se auzi un trosnet cumplit, violent, și femeia nu mai mișcă, nici nu mai scoase vreun sunet.

De îndată ce femeia nu se mai zbătu, Michael sări în picioare și luă cuțitul de jos, fără să dea drumul barei din mână, gata să lupte dacă era nevoie. Dar femeia rămase nemișcată.

Michael rămase așa, respirând gâfâit, simțind cum îi ard plămânii de la aerul rece, până când cineva îl atacă din spate, izbindu-l așa de tare, încât el întoarse involuntar capul și-i trase un cap în gură celui care-l atacase. Căzură amândoi la pământ și Michael simți că nu mai avea aer. Persoana îl întoarse pe spate și apoi încălecă peste el, imobilizându-i brațele. Bărbatul își apropie fața de a lui și Michael văzu că era roșu la față și plin de tăieturi și părea că-l străpunge cu ochii lui albaștri, în care se citea o expresie dementă. Necunoscutul era de două ori cât femeia care îl atacase și-i ținea un cuțit la beregată.

Lui Michael nu-i păsa de ce spusese Sarah; voia să intre în secvența de cod și să transfere o armă dintr-un alt joc. Închise ochii și se cufundă în marea de date, parcurgând rapid opțiunile. Dar era prea târziu.

Bărbatul aflat deasupra lui spuse ceva, în aceeași limbă ciudată în care vorbise și femeia, apoi îi tăie calm beregata. Michael simți o durere rece, urmată de un val de căldură, când începu să țâșnească sângele din rană.

Câteva secunde mai târziu, muri.

11. În tranșee

1.

Michael detesta intervalul stingheritor, de douăzeci sau treizeci de secunde, cât aveai de așteptat după ce mureai într-un joc autonom, ca *Demonii Distrugerii.* Erai aruncat într-un vid întunecat, într-un neant neliniștitor, înainte de a începe o nouă viață. Era un lucru premeditat, menit să le dea oamenilor un sentiment cât mai real al morții – să le lase răgazul să reflecteze la ce se întâmplase și la cum ar fi fost dacă s-ar fi întâmplat de-adevăratelea. Răgazul să se întrebe: *Și dacă aș fi mierlit-o* cu adevărat? *Dacă ăsta ar fi fost sfârșitul*?

De data asta, în timp ce aștepta, Michael simțea doar furie. De-abia ce începuseră, și deja fusese ucis. Nu apucase nici măcar să se uite într-una din tranșeele alea afurisite! Cum naiba o să reușească vreodată să le ia pe toate la rând? Bătând darabana cu degetele, mental, așteptă în tăcere. Într-un final, îi apăru dinainte o lumină, care se făcu din ce în ce mai mare, până când îl trase înapoi în lumea VirtNetului.

Deschise ochii și descoperi că era întins în fața ușii ce dădea spre lumea de gheață în care tocmai fusese ucis. Drugul de metal era tras din nou. Răsuflă ușurat, bucuros că nu fusese trimis înapoi tocmai în hol. Nu se simțea în stare să mai treacă încă o dată de Femeia-Zid și de Ryker-Văcărița-Furioasă.

Gemând, resimțindu-se după cele două lupte – dacă a doua încăierare, sortită din start eșecului, putea fi considerată o luptă –, se ridică în capul oaselor. Era singur în tunel, așa că deduse că Bryson și Sarah supraviețuiseră sau muriseră și se întorseseră deja pe câmpul de luptă.

Era îmbrăcat în continuare din cap până în picioare în haine de iarnă și avea alături rucsacul încărcat. După ce verifică rapid armele din rastel – niciuna nu funcționa – și făcu și o încercare, oarecum nesăbuită, cu o grenadă – la fel de ineficientă –, trase drugul greu de pe ușă și ieși din nou în vânt și ger. În timp ce

mergea, reflecta la cum ar putea folosi programarea spre a-și oferi un avantaj în acest război brutal.

2.

Michael văzu în zare două persoane urcând greoi panta lungă și albă. Era sigur că erau prietenii lui – de sub șapca de schi a lui Sarah se revărsa părul ei lung și șaten, iar mersul țanțoș al lui Bryson era ușor de recunoscut, chiar și de la depărtare. Știa că nu avea șanse să-i mai prindă din urmă, așa că se hotărî s-o ia pe alt drum. În loc să coboare direct în mijlocul bătăliei, ca prostul – nu știuseră la ce să se aștepte, de fapt, prima dată, își zise –, avea de gând să dea roată prin dreapta și să se ascundă după creasta dealului până când avea să găsească o cale mai discretă să se strecoare în mijlocul agitației. După ce merse câteva zeci de metri, văzu că Bryson și Sarah luaseră aceeași hotărâre, doar că ei cotiseră spre stânga.

Bun, își zise Michael. Poate că împreună vor apuca să studieze măcar câteva dintre tranșee înainte să le taie iar beregata vreun nebun din creierii munților.

Vântul îl șfichiuia, iar gheața și zăpada purtate de vânt îi ardeau pielea. Își simțea buzele ca hârtia mistuită de foc, gata să crape dacă îndrăznea să le mai umezească o dată. Aproape că tânjea după acțiune, doar ca să-și pună sângele în mișcare.

Zgomotul bătăliei – țipetele și zbierătele pe care le auziseră mai devreme – se auzea din ce în ce mai tare, pe măsură ce se apropia de coama dealului. Se lăsă pe vine și începu să înainteze târâș, recunoscător pentru faptul că avea mănuși groase.

Ajunse până la marginea culmii și se lăsă pe burtă, oprindu-se o clipă ca să observe panorama. În depărtare, în stânga de tot, Bryson și Sarah înaintau grăbiți de la un deal la altul, oprindu-se după fiecare înainte de a trece la următorul. Nu părea că fuseseră zăriți încă și se apropiau de tranșeele din margine, unde erau strânși mai puțini oameni. Majoritatea luptelor se dădeau în continuare de-a lungul culoarului lung, plin de sânge, care trecea prin mijlocul tranșeelor.

Se auzeau scrâșnetele metalului izbit de metal, icnete animalice și țipete primitive, purtate de vânt. Tot nu-i venea să creadă că existau oameni dispuși să ia parte de bunăvoie la un asemenea măcel. Urmărind una din luptele din apropiere, văzu un bărbat înjunghiindu-l pe altul, zbierând în același timp din toți rărunchii. Chiar și după tot ce văzuse în nenumărate filme și trăise el însuși în jocuri, își feri privirea. Locul ăsta era un adevărat infern.

Concentrează-te, își zise. *Ai grijă să nu fii văzut și concentrează-te la tranșee.*

Rămânând sub linia vizuală a celor care se luptau în vale, înaintă târâș, ca soldații, pe zăpada înghețată. Temându-se că rucsacul ar fi putut să-l dea de gol, și-l scoase până la urmă și-l aruncă, neștiind prea bine de ce-l avea de fapt. Ar fi fost în culmea fericirii dacă apuca să supraviețuiască îndeajuns cât să-și facă griji legat de hrană sau un alt rând de haine.

Își croi drum până fix în dreapta văii, fără a fi observat deocamdată. Mai multe șiruri de tranșee se întindeau între el și locul unde se dădeau majoritatea luptelor, dar tot nu reușea să vadă bine câți oameni așteptau în tranșee. Se opri după o moviliță de zăpadă compactă și încercă să se adune.

Închizându-și ochii, se concentră pentru o secundă pe codul pentru tot ce-l înconjura. Părea alunecos și greu de citit, ca și cum marea de cifre și litere era agitată de o furtună strașnică. Îi luă câteva minute, dar reuși până la urmă să se agațe de o secvență de cod pe care o folosise într-un joc numit *Temnițele din Delmar.* Asta avea să-i confere cuțitului puteri magice, revărsări de forțe nevăzute din vârful lamei care ar putea trece neobservate.

Era mai bine decât nimic.

Așa cum se vedea obligat să facă uneori în Somn, Michael își ținu apoi un discurs menit să-l încurajeze, amintindu-i că, oricât de nasoală părea situația, n-avea să moară *pe bune* dacă era ucis. O să simtă durere, da. Și groază. Poate că va rămâne traumatizat pe veci. Dar măcar, până la cap și pân la coadă, va supraviețui.

Ochii închiși. Inspiră adânc. Deschise din nou ochii. Trase de la brâu cuțitul, strângându-l în mâna dreaptă.

Se ridică și o luă la fugă spre cea mai apropiată tranșee.

3.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul și simțea că îi ardeau plămânii de la aerul rece, dar se sili să nu se gândească la asta și să fugă mâncând pământul. Câțiva soldați îl observară, dar erau în celălalt capăt al tranșeei spre care se îndrepta Michael și nimeni nu veni spre el – continuau să se bată între ei.

Ajunse deodată la marginea tranșeei. Se opri și se uită în jos, studiind rapid interiorul – avea o adâncime de vreo patru metri și jumătate. Șanțul era aproape gol, cu excepția unei bănci de lemn și a unei poteci mâloase, care tăia prin mijloc. Pereții erau acoperiți de prelate negre – prinse sus cu cauciucuri vechi, oale și cratițe. Nu era niciun soldat înăuntru.

Nevăzând imediat un Portal, era cât pe-aci să se întoarcă și să o ia la fugă spre următoarea tranșee, dar se opri. Cine știa cum arăta Portalul, de fapt – sau dacă punctul vulnerabil din cod avea să fie ușor de observat? Și atunci realiză la ce chestie monumentală se înhămaseră. Avea să le ia o veșnicie să scotocească prin fiecare tranșee. Și nici măcar nu știau ce caută, exact.

Oftând, găsi o scară și coborî, ca să se apuce de treabă.

4.

Prelatele negre ce acopereau pereții tranșeei erau ușor de tras. Michael trase una la o parte și se strecură sub ea, apoi merse de-a lungul tranșeei, dintr-un capăt în celălalt, pipăind peretele de gheață. Dar nu găsi nimic – doar gheață și zăpadă compactă. Nimic suspect sau ieșit din comun. Din când în când, închidea ochii, căutând anomalii la nivelul codului sau orice care să iasă în evidență. Dar totul era ca la carte.

Când ieși de sub prelată, la celălalt capăt, se uită în jur, asigurându-se că tranșeea era în continuare pustie, apoi trecu la celălalt perete.

Nimic.

O mai luă o dată prin mijloc, înaintând prin mâzgă și verificând codul, căutând orice ciudățenie. Apoi studie banca. Și din nou partea de programare.

Tot nimic.

Urcând scara ca să iasă din nou la suprafață, încercă să nu se gândească la cât timp irosise. Era imposibil să afle în care tranșee se afla Portalul, până ce el și prietenii lui nu le luau la rând pe toate – una câte una. Oftă din nou. Se gândi că niciun efort nu era irosit, de fapt.

Cel puțin, asta voia să creadă. Dar nu reușea să scape de senzația deprimantă că nu aveau să găsească niciodată ce căutau. Mai aveau cel puțin încă o sută de tranșee de parcurs.

Nimeni nu venea în fugă spre el – cel puțin, nu încă. Și, aruncând o privire de jur-împrejurul câmpului de bătălie, nu văzu nici urmă de prietenii săi.

Michael porni spre următoarea tranșee.

5.

Nu era nimeni nici acolo.

Michael coborî și începu să caute. Se strecură sub una din prelate și-și croi drum pe o parte, apoi pe cealaltă, verificând și codul din când în când. Dar totul părea în regulă. Nu era nimic acolo.

Urcă, descurajat dar gata să o verifice pe următoarea. Lăsase garda jos, așa că a fost surprins să vadă o femeie așteptându-l acolo. Purta aceeași ținută de iarnă, de camuflaj, ca Michael și avea un aer proaspăt și imaculat, de parcă tocmai ieșise din tunel. Chipul ei ar fi fost drăguț dacă nu ar fi avut un rânjet nesuferit, amenințător.

— Micky mi-a spus c-o să găsesc o pradă ușoară aici, zise. Nimic nu se compară cu un copilaș rătăcit care s-a furișat aici fără să ceară voie. O să fii începutul perfect pentru mine.

Expresia ei se îmblânzise un pic în timp ce vorbea, dar, când termină, își dezveli din nou colții.

— Ușoară? repetă Michael. Ce te face să crezi c-o să fiu o pradă ușoară?

Făcu un pas degajat în spate, oprindu-se cu călcâiul chiar pe marginea tranșeei. Voia să aibă aerul cuiva care e speriat, dar încearcă să ascundă asta.

— De câte ori ai fost pe-aici? îl întrebă femeia, relaxându-și din nou expresia, doar spre a reveni la rictus după ce termină propoziția.

— E prima dată, îi zise Michael, cu un aer nevinovat. Dar am omorât deja pe cineva. Nu-i rău, este?

Ea clătină din cap.

— O să-mi placă de nu se poate chestia asta.

Michael zâmbi larg și-i zise:

— Haide!

Băiatul voia să facă ea prima mișcare și strategia funcționă. Femeia îl atacă, roșie la față de furie.

Trase pumnul înapoi, vrând să-și ia elan, și, chiar înainte să-l lovească, Michael se aruncă la pământ, pe o parte. Știa că există riscul să cadă peste margine, direct în tranșee, dar era dispus să și-l asume spre a evita o nouă luptă. Strânse plăselele cuțitului și lansă o rază invizibilă spre trunchiul ei, aruncând-o înainte.

Femeia zbură peste Michael și căzu, țipând, pe fundul tranșeei. Până să apuce să se ridice, Michael o luase deja la fugă spre următoarea tranșee. Cu puțin noroc, femeia își rupsese piciorul.

6.

Pe banca din următoarea tranșee era un bărbat care dormea. În afară de el nu mai era nimeni. Michael era în culmea fericirii. O luă la fugă spre scări și coborî. La început se gândi să facă o verificare rapidă, fără să-l deranjeze pe individ, dar apoi se răzgândi. Se putea ca omul să se trezească în timp ce Michael căuta sub prelată, și atunci va fi vulnerabil. Nu-și putea asuma riscul.

Michael se apropie de bărbatul adormit, urmărind cum pieptul i se ridică și-i cobora. Nevrând să se apropie prea mult, își trase fără un sunet cuțitul și-l îndreptă spre țintă, apoi lansă o rază laser de-a lungul gâtului soldatului, încercând să nu vomite când

acesta se trezi brusc și-și duse mâna la rană. Căzu de pe bancă și, pentru a doua oară în acea zi, Michael trebui să-și spună că nu ucisese de-adevăratelea pe cineva. Totul părea atât de real!

Bărbatul sângeră până când nu mai avea strop de sânge, apoi dispăru.

După ce Michael căută rapid, dar minuțios, prin tranșee, se dovedi că nu avusese noroc nici de data asta. Trei la activ, încă vreo câteva zeci de parcurs. Gemu.

— Te nemulțumește ceva?

Ridicându-și privirea, văzu un bărbat și o femeie care stăteau deasupra lui, chiar pe buza tranșeei. Femeia arunca o grenadă dintr-o mână în cealaltă.

— Ăăă... nu, doar îmi trăgeam sufletul, atâta tot.

Din fericire, hainele lui erau de-acum murdare, pline de sânge. Se potrivea mult mai bine în peisaj, părea că era la locul potrivit.

— Doar un puști fără minte, îi zise bărbatul femeii.

— Crezi c-o să scapi nepedepsit dacă folosești fragmente de cod din alte jocuri? Și e clar că ești boboc.

Michael o privi circumspect.

— Cum adică?

— Pentru că n-ai luat-o la fugă încă. Probabil că ești sigur că grenada asta nu funcționează.

Michael dădu să-i răspundă, dar, până să apuce să spună ceva, femeia trase cuiul și aruncă grenada. Căzu cu o bufnitură în mâlul de la picioarele lui. Se uită cu un aer sfidător la cei doi. Ei se întoarseră și o tăiară la fugă.

Când grenada explodă, o simți. De data asta a fost o revărsare orbitoare de durere, atât de intensă și fulgerătoare că nu apucă nici măcar să țipe. Apoi urmă vidul întunecat pe care-l numeau moarte.

7.

Se trezi din nou la start, în tunelul de gheață. Bryson era așezat acolo și nu păru câtuși de puțin surprins să-l vadă apărând pe Michael.

— E nașpa când mori acolo, zise Bryson. M-a durut.

Făcu o pauză.

— Tot corpul.

— Mda, și pe mine.

Michael se ridică și se întinse, simțind încă ecouri ale durerilor provocate de ultimele două morți. Nu erau chiar la fel ca rănile reale – Sicriul stimula nervii care provocau reacțiile fizice –, dar îndeajuns de asemănătoare cât să nu le uiți prea repede.

— Ce face Sarah? întrebă.

Bryson ridică din umeri.

— Nu știu. Am fost despărțiți.

— Câte tranșee ați apucat să vedeți?

Bryson ridică două degete înmănușate.

— Dar nimic deocamdată.

— Frate, gemu Michael. O să ne ia ani de zile.

— Neah, ne descurcăm noi, îi răspunse Bryson, ridicându-se în picioare și alăturându-i-se. Te distrezi?

Michael se uită o clipă la el.

— Nu, detest fiecare clipă, spuse într-un târziu, apoi îi arătă cuțitul. Până la urmă, am șterpelit un mărunțiș din *Temnițele din Delmar.*

— Mda, răspunse Bryson absent, schițând o grimasă. E ciudat cum le place boșorogilor ăstora să ucidă – parc-ar fi animale. Trebuie să recurg și eu la cod, să-mi întăresc forțele.

Michael încuviință.

— Hai să mergem să găsim Portalul ăla idiot.

Și ieșiră pe ușă.

8.

Pentru Michael, următoarele câteva zile au fost iadul pe pământ.

A murit de douăzeci și șapte de ori, în toate modurile cu putință, în interiorul acelei arene brutale, de gheață. Unele moduri de a muri erau mai nasoale decât altele, dar cumva se întorcea de fiecare dată acolo. Trucul cu lama vrăjită îl ajută de câteva ori și încercă și alte chestii, de pildă un talent special la sărituri, luat din jocul *Săritorii din canion,* și viteză mai mare de mișcare, din *Goana furibundă.* Erau lucruri greu de izolat și de

programat și, până la urmă, nu făceau decât să amâne sfârșitul iminent.

Dar persevera.

Ciudat lucru, în fiecare zi suna un corn la asfințit și luptele încetau imediat. Persoane care se luptaseră ca fiarele înainte deveneau brusc cei mai buni prieteni, pornind – adesea șchiopătând – spre mesele mari de banchet, ținându-se de umeri și râzând.

Michael și prietenii lui îi se alăturau la masă, apoi se îndreptau spre un loc unde îi așteptau saci de dormit și lămpi care dădeau căldură. În prima noapte, încercară să se furișeze înapoi la tranșee, ca să caute mai departe, dar dădură peste un zid de protecție temporar și erau cu toții prea obosiți ca să-l spargă. Programele de securitate din această lume de gheață erau categoric mai puternice decât altele.

A doua zi, o luau de la capăt. Omoară, omoară, fii omorât. Durere și suferință. Omoară din nou și fii omorât din nou. Pentru prima dată în viață, Michael înțelese de ce soldaților din viața reală care se întorceau din războaie adevărate le era adesea greu să treacă peste lucrurile pe care le văzuseră și pe care le făcuseră. Și peste ce pățiseră. Dacă Michael avea suflet, acesta era gata să se destrame.

Singura lui alinare era faptul că el și prietenii lui erau împreună. Nu vorbeau mult – nici n-aveau răgaz s-o facă –, dar cel puțin erau împreună.

În a treia zi, spre seară, Sarah găsi Portalul.

12. Un avertisment sumbru

1.

Michael tocmai fusese ucis, din nou, de o grenadă care funcționa. Dacă învățase vreun lucru din jocul ăsta, era faptul că, ori de câte ori săreai în aer, întotdeauna era la fel de dureros.

Sarah îl aștepta în tunel. Era așezată pe jos, cu spatele rezemat de perete, cu picioarele strânse sub ea, și părea epuizată. Michael se așeză în fața ei, iar Sarah îi dădu vestea.

— L-am găsit, îi zise, cu o voce stinsă.

Michael se simțea la fel de gol pe dinăuntru și știa de ce: plătiseră un preț prea mare. Știa că el, unul, nu avea să mai fie niciodată același.

Simți totuși o oarecare ușurare.

— Unde? o întrebă într-un târziu și, după cum se uită Sarah la el, știu că era la fel de ușurată.

— E într-a cincea tranșee, cum numeri de la corturi, aproape de mijloc, pe stânga. Sunt vreo cinci sau șase oameni înăuntru, înarmați cine știe cu ce. De-abia am apucat să găsesc Portalul, că m-au și omorât.

— O să ne descurcăm, îi zise Michael. O să-l așteptăm pe Bryson și o să punem la punct un plan. Poate că reușim chiar s-o facem fără să sărim acolo și să-i măcelărim pe toți ca-n Evul Mediu.

Sarah îi zâmbi. Era un zâmbet firav și prăpădit, dar îl încurajă un pic.

— Măcar acum știm unde e. Nu cred c-aș mai fi rezistat mult timp acolo, fugind de la o tranșee la alta, întrebându-mă de ce moarte minunată o să am parte.

— Aș alege oricând o plimbare plăcută prin spațiu, vânând extratereștri cu raze laser, în locul jocului ăsta.

Sarah se uită în ochii lui Michael și rămaseră uitându-se unul la altul, în tăcere, împărtășind experiența prin care tocmai trecuseră. Și apoi, îl lovi din nou un val de durere.

2.

Michael căzu pe podeaua rece și se făcu ghem, având vag conștiința prezenței lui Sarah, care tocmai se apleca peste umărul lui, strigând la el, întrebându-l ce s-a întâmplat. Nu reușea să articuleze niciun cuvânt. Își cuprinse capul în mâini, legănându-se înainte și înapoi, simțind cum îi reverbera durerea în toată țeasta. Își amintea suficient de bine ce pățise pe alee, în lumea reală, cât să nu vrea să deschidă ochii.

Viziunile. Viziunile acelea groaznice, care te băgau în sperieți. Nu știa dacă efectele crizei asupra minții lui aveau să fie aceleași în VirtNet, ca și în Starea de Veghe, dar nu voia să afle. Ținu ochii închiși, așteptând să treacă durerea.

Într-un final, ca și data trecută, durerea îi dispăru fulgurant. Niciun fel de atenuare treptată, niciun ecou al durerii. Acum era în agonie, în clipa următoare nu mai avea nimic. Deși i se păru că auzise o voce…

După spusele lui Sarah, episodul durase trei minute – în ce-l privea pe Michael, ar fi putut fi la fel de bine o oră întreagă. Sarah îl înconjură cu brațul și-l ajută să se ridice în capul oaselor. Michael se rezemă de perete și se zgâi la tavan. Ce săptămână minunată avusese!

— Ți-ai revenit? îl întrebă Sarah.

Michael se întoarse să se uite la ea.

— Mda. Când îmi trece, îmi trece de tot. Acum nu mă mai doare deloc.

Dar se simțea epuizat și speriat la culme – nu mai avusese o criză de câteva zile și sperase că, poate, încetaseră de tot.

Sarah își trecu degetele prin părul lui.

— Ce ți-a făcut monstrul ăla? murmură.

El ridică din umeri – presupuse că se referea la Ucid-Simi.

— Nu știu. Îmi amintesc doar că aveam senzația că-mi suge creierul din mine. Poate că fix asta a făcut – parțial, cel puțin.

— Măcar ai rezistat o vreme fără să mai ai vreo criză, așa-i? Hai să sperăm c-o să se întâmple din ce în ce mai rar. Poate că, până la urmă, o să înceteze cu totul.

Chiar atunci reveni și Bryson din joc, cu o expresie de mândrie pe chip, iar Sarah își luă mâna de pe creștetul lui Michael.

— Hei, l-am găsit! îi anunță Bryson. Am găsit Portalul.

Sarah rânji ironic.

— Mare brânză, îi zise. Ți-am luat-o înainte, motologule.

Dar pe chipul ei apăru un zâmbet sincer. Michael nu se mai simțea chiar atât de gol pe dinăuntru, deși își făcea în continuare griji. Spera că fusese doar o halucinație produsă de criză, dar ar fi putut să jure că auzise o voce, care-i șoptise ceva în minte.

Te descurci bine, Michael.

3.

Bryson le descrise la care tranșee se referea și era, într-adevăr, cea pe care o găsise și Sarah. Michael și prietenii lui își munciră creierii, deja obosiți, încercând să pună la cale un plan. Trebuiau să se apropie suficient de mult de locul respectiv și să aibă destul timp ca să poată testa Portalul și să spargă codul. Dar să se arunce în șanțul ăla, cu pumnii și cuțitele la înaintare, era ultimul lucru pe care și-ar fi dorit să-l mai facă oricare dintre ei.

Fapt care îl duse pe Michael cu gândul la grenade. Fusese ucis de grenade de trei sau patru ori, așa că știa că erau eficiente. Și ar fi mințit dacă ar fi spus că nu-și dorea să se răzbune un pic.

Când veni cu propunerea, Bryson zise:

— Păi, sună bine, dar o să avem nevoie de ceva în plus ca să ne asigurăm c-o să explodeze.

— O să aducem un arsenal întreg și o să începem să le aruncăm, îi răspunse Sarah. O să transfer o Superscânteie din jocul *Maniacii muniției,* să sperăm că asta o să declanșeze explozia.

Michael își înșfăcă rucsacul și trase fermoarul, scoțând totul din el.

— Hai să începem să le burdușim.

4.

Odată ce fiecare dintre ei își încărcase rucsacul, le luară pe umeri, își puseră căciulile și mănușile și ieșiră din nou pe ușă, în ger.

Michael și Sarah o luară după Bryson, dând roată văii pe partea stângă, având grijă să rămână ascunși după culme, departe de ochii inamicilor. Când ajunseră pe coama dealului, se lăsară pe burtă și urcară târâș până în vârf.

Și apoi, Michael avu o revelație.

— Ce-ar fi dacă așteptăm până dimineață și încercăm să ajungem acolo înaintea celorlalți?

Ce-ar fi vrut să spună de fapt era: *Vă rog, nu mă obligați să mă arunc din nou în nebunia aia*! Nu știa cât mai putea suporta.

— Și pe mine mă îngrozește treaba asta, zise Bryson. Dar nu ne putem permite să mai pierdem încă o noapte. Hai să încercăm chestia asta. Indiferent că e păzită sau nu tranșeea.

— Fie, bombăni Michael. Dar nu uitați – ori trecem cu toții prin Portal, ori nu trece niciunul. Nu poate să treacă unul dintre noi singur prin Portal, altfel s-ar putea să nu ne mai putem regăsi.

— Bine, zise Bryson. Și ce-ar fi să nu ne lăsăm uciși? Ne-am făcut un obicei prost.

— Că bine zici, răspunse Michael. Moartea a devenit chestia pe care o detest cel mai mult.

Michael se uită din nou la întinderea de sub ei. Trebuiau să treacă de câteva zeci de lupte, precum și de vreo zece tranșee. Șansele de a ajunge până la Portal fără a fi implicați într-o luptă de un soi sau altul nu erau prea încurajatoare. Și, după expresia de pe chipul lui Sarah, probabil că și ea se gândea la același lucru.

— Bine, zise Sarah, preluând controlul. Cred că putem să trecem, dar trebuie să vă luați după mine. Dacă vreunul din noi e interceptat, trebuie să rămânem și să luptăm.

— Înțeles, zise Bryson. Rămânem împreună. Acum haideți să facem chestia asta.

Michael își simți inima bătând ca un motor turat la maximum.

— Mda, a fost tot ce a reușit să spună.

— Haide!

Sarah se ridică în picioare și țâșni deodată, coborând deja în fugă dealul acoperit de gheață. Michael și Bryson se grăbiră să o prindă din urmă.

5.

Le luară o oră să ajungă la tranșee și o ținură într-o luptă continuă până acolo. Uneori se luptau cu un singur individ – atunci era ușor. Dar se confruntară și cu câteva obstacole mult mai dificile – câte doi, trei sau patru soldați care se năpusteau toți odată asupra micii lor alianțe. Singurul lucru pozitiv în faptul că muriseră de atâtea ori era că acum aveau experiența – și ușorul avantaj datorat abilităților transferate din alte jocuri – necesară în respingerea atacatorilor.

De data asta, nu aveau să moară. Michael își jura întruna lucrul ăsta. Cu fiecare clipă era din ce în ce mai epuizat, dar adrenalina lui era la cote maxime și energia părea să i se reînnoiască la fiecare nouă confruntare.

În sfârșit, se treziră la doar câțiva metri de marginea tranșeei unde era Portalul. Erau toți plini de vânătăi și de sânge, cu hainele făcute franjuri. Bryson își pierduse rucsacul, și ei mai aveau un singur cuțit. Dar, pentru un scurt răstimp, erau complet singuri.

Sarah se lăsă în genunchi și trase fermoarul rucsacului, trântindu-și arsenalul de grenade pe pământul înghețat. Michael adăugă și rezerva lui, în timp ce Bryson dădu fuga la marginea șanțului ca să vadă care era treaba cu paznicii.

— Vreo cinci-șase, le spuse, revenind și lăsându-se în genunchi lângă ei ca să-i ajute. Începeți să trageți. Stau pur și simplu acolo înarmați și fumează.

Michael se puse pe treabă. Luă o grenadă, îi trase cuiul și o aruncă în șanțul lung și îngust. Nu mai stătu să vadă ce se întâmplase; luă încă una și repetă procesul, aruncând-o în același punct. Și apoi încă una. Și încă una. Bryson și Sarah erau la fel de rapizi și, în câteva secunde, aruncaseră mai bine de douăsprezece grenade.

Apoi Sarah închise ochii – îi zvâcneau pe sub pleoape în timp ce analiza și rescria codul. O străfulgerare de lumină îi țâșni din

piept, atât de strălucitoare, încât Michael trebui să-și acopere ochii cu brațul. I-a făcut cu ochiul și văzu cum se desprinde de Sarah și țâșnește în tranșee ca o cometă năprasnică.

Michael observă un bărbat ieșind din capătul opus al tranșeei. Deschise gura ca să-și avertizeze prietenii, dar din șanțul adânc se auzi o explozie asurzitoare. Flăcările luminară cerul și schije de metal zburară în toate părțile.

— Hai să mergem! țipă Sarah, sărind deja în picioare și luând-o spre scară.

Bărbatul pe care îl văzuse Michael mai devreme era întins pe burtă pe marginea tranșeei, cu o tăietură adâncă pe spate. Totul era prăpăd și un val de roșu.

Michael o luă la fugă după Sarah, cu Bryson lângă el. Ajunseră la marginea tranșeei. Michael fugi de-a lungul șanțului, uitându-se după supraviețuitori, dar era înconjurat de moarte. Urmări trupurile dispărând unul după altul.

Ajunseră toți trei la scară chiar când bărbatul de sus se întoarse pe spate. Încă nu murise, dar nu mai avea mult și se citea pe chipul lui că știa și el asta.

Sarah începu să coboare scara, urmată de Bryson. Michael era chiar în urma lor când bărbatul întinse mâna și-l prinse de braț, întorcându-l spre el. Avea surprinzător de multă forță pentru cineva grav rănit. Michael reuși să i se smulgă din mână, dar, până să apuce să se întoarcă, bărbatul începu să murmure ceva, cu buzele fremătând de efort, tremurând din tot corpul.

Michael se apleca spre el, având impresia că-și auzise numele.

— Ce ai zis? îl întrebă.

Soldatul păru să facă o sforțare supraomenească și, cu ultimele puteri, îi spuse dintr-o suflare:

— Fii pe fază cu Kaine! Nu e cine crezi tu că e.

Și-apoi bărbatul muri și trupul lui mutilat dispăru fără urmă.

13. Discul plutitor

1.

— Treci încoace! îi strigă Sarah de jos.

Michael realiză că rămăsese uitându-se la peticul de zăpadă însângerată pe care zăcuse, cu doar câteva secunde mai devreme, soldatul muribund. Ce se întâmpla aici? Vocea pe care o auzise în timpul ultimei crize, spunându-i că se descurcă bine, ce-i spusese necunoscutul despre Kaine... Ce însemnau toate astea?

În străfundurile ființei lui, Michael se temea că, de fapt, Kaine știa exact ce făceau ei și unde se aflau. Și se întrebă dacă era posibil să fie așa – oare jucătorul își *dorea* ca Michael să-și dea seama unde îl poate găsi?

— Amice!

Deveni din nou atent la tranșee și la Bryson, care-l privea lung de-acolo.

— Ce tot *faci*? îi strigă Bryson.

— Mă gândesc, răspunse Michael.

Își dădea seama foarte bine cât de stupid suna răspunsul.

— Scuze, adăugă.

Lumea venea în goană din toate direcțiile în timp ce se strecură în șanțul plin de mâl, alături de prietenii lui.

Bryson clătină din cap.

— Nicăieri nu putem să te luăm.

— Ți-a zis ceva tipul ăla? îl întrebă Sarah.

Michael încuviință.

— Mda, dar vă spun mai târziu. În curând o să avem o mulțime de musafiri nepoftiți. Pe-afară pare că e o defilare de zombie și noi suntem prada.

— Aici e, zise Bryson, făcându-le semn să-l urmeze.

Merseseră cam vreo patru, cinci metri prin mijlocul tranșeei când le arătă o bucată de perete unde fusese tăiată prelata neagră. Prin majoritatea golurilor se vedea strălucind peretele de gheață, dar dintr-un loc iradia o lumină slabă, viorie.

Țipetele jucătorilor care veneau spre ei se auzeau din ce în ce mai tare.

— Acum ori niciodată, zise Sarah.

Întorcându-se spre Michael, adăugă:

— Tu stai de pază cât încercăm eu și Bryson să ne lămurim care-i treaba.

În timp ce Michael stătea de pază, Bryson rupse o bucată mare din prelata neagră. Sub ea fusese săpat un tunel înalt de aproape doi metri, în peretele de gheață. Michael nu se putea concentra la locul unde se întâmpla mai exact asta, dar undeva în tunel spațiul întunecat se transforma într-o lumină vibrantă, viorie. Era imposibil să deslușești ce era dincolo de ea – cu cât se chinuia mai mult să distingă ceva, cu atât mai tulbure vedea totul.

— Sunt puștanii ăia! zbieră cineva de sus.

Chiar în timp ce Bryson și Sarah intrau în tunel, Michael își ridică privirea și văzu un bărbat cu un cuțit lung în mână.

Michael nu ezită – se întoarse imediat și o luă după prietenii lui, pășind spre lumina viorie.

2.

Zgomotele războiului se stinseră rapid – în tunel era liniște, ca și cum ar fi închis cineva ușa după ei. Și, când se uită în urmă, Michael văzu că exact asta se întâmplase. Tranșeea din care tocmai evadaseră dispăruse. În locul ei se vedea aceeași lumină stranie, viorie.

Se întoarse și se simți ușurat să vadă că nu se pierduse de Bryson și Sarah. Erau tot acolo, în patru labe ca și el, numai că se concentrau, cu ochii jucându-le încoace și încolo pe sub pleoape, încercând frenetic să descifreze codul.

— Am reușit să găsesc un soi de hartă sau ghid, zise Sarah, fără să deschidă ochii. Îl vezi?

Bryson încuviință.

— E la un nivel subtil. Va trebui să verificăm întruna codul, ca să-l putem urma.

— Ce se întâmplă? întrebă Michael. Eu ce-ar trebui să fac?

Sarah se întoarse spre el.

— Portalul în sine nu e blocat, de fapt. Dar e foarte ușor să te rătăcești pe-aici. Și să te rătăcești pe veci, vreau să zic. Din ce-am găsit noi, sunt câteva indicatoare la nivelul programului. Dacă le urmăm, ar trebui să ajungem la primul nivel al Căii.

— Bine.

Ținându-și ochii închiși, Sarah întinse mâna pe bâjbâite și îl bătu pe Michael pe umăr.

— Cred totuși că unul dintre noi trebuie să fie pe fază, în caz că ne atacă ceva. Poți să faci tu asta? Cât timp eu și Bryson studiem în continuare codul?

Michael ridică din umeri, chiar dacă prietenii lui nu-l puteau vedea.

— Sigur. Să stau de șase… e o nimica toată.

— Îmi plac oamenii care știu să urmeze ordinele, zise Bryson, rânjind.

Sarah se dădu înapoi, întorcându-i spatele lui Michael.

— Haideți să ne urnim atunci. Pe-aici!

O luă înainte, mergând în patru labe, urmată de Bryson și apoi de Michael, pătrunzând mai adânc în tunel.

Trecură mai multe minute fără să se petreacă vreo schimbare. Michael simțea o gheară în piept, dar, de fiecare dată când se oprea să inspire adânc, se mai relaxa și putea să respire cu ușurință din nou. Și liniștea era stranie – era aproape ca și cum n-ar fi fost liniște, de fapt, ci doar un bâzâit constant. O vreme presupuse că ceilalți tăceau doar pentru că erau concentrați la cod, dar apoi îi trecu prin minte o idee. Când îi strigă, nu se auzi niciun sunet. Era ca și cum cineva apăsase pe butonul de mut – și, cumva, ăsta era lucrul cel mai înspăimântător la acest tunel bizar, până acum.

O ținu tot înainte, târâș, concentrându-se doar la picioarele lui Bryson. Era speriat la culme că prietenul lui ar putea dispărea oricând, lăsându-l complet singur. Începeau să-l doară mâinile și picioarele, simțea că-i amorțesc brațele și gambele. Și, cu fiecare clipă, era din ce în ce mai dezorientat și îl năpădea greața.

Mergeau tot înainte, târându-se ca un șir de furnici. Merseseră cel puțin un kilometru și jumătate, poate chiar de două ori pe-atât. Corpul lui nu era obișnuit cu un asemenea efort. Începea să simtă un freamăt de teamă, o senzație de claustrare gata să-l copleșească. Dar își înăbuși aceste sentimente, luând-o moment

cu moment, pas cu pas, bazându-se pe talentele prietenilor lui în materie de spart și rescris coduri. Nu-și închipuise vreodată că avea să fie așa recunoscător pentru că vedea dinaintea lui posteriorul lui Bryson, un far călăuzitor prin acea ceață viorie.

Se târau în continuare în tăcere, când ceva căzu brusc peste Michael, împingându-l la pământ. Căzu pe burtă și i se tăie răsuflarea. Teama lui lăsă locul groazei pure – țipă și începu să dea din picioare. De-abia dacă se mai putea mișca. I se lăsă o ceață pe creier și îl năpădi o senzație tulbure, ca și cum nu mai avea controlul asupra propriilor acțiuni.

Și-apoi se sfârși. Totul se sfârși. Tunelul violet, tăcerea, forța care-l trântise la pământ. Era întins pe o suprafață cenușie, tare. Își strecură mâinile sub corp și se ridică în genunchi. Apoi se uită uluit la ce-l înconjura.

El și prietenii lui erau ghemuiți pe marginea unui disc uriaș, de piatră, lat de câteva zeci de metri, care părea să fie suspendat în gol. Deasupra lor erau formațiuni uriașe de nori negri, care creșteau și se strângeau ca și cum ar fi fost niște ființe vii. Fulgera și tuna, și era o atmosferă foarte umedă, ca și cum stătea să plouă.

Michael habar n-avea unde se aflau – nu mai fusese niciodată într-un loc asemănător în VirtNet. Și totuși, deși locul era atât de bizar, era ușurat că lăsaseră în urmă tunelul.

— Hei!

Bryson îi făcu semn cu capul să se uite în spate.

Michael se întoarse și se trezi în fața centrului discului. Când sosiseră nu fusese nimic acolo – era sigur de asta –, dar acum în centru se afla o bătrână așezată într-un balansoar, care scârțâia în timp ce se legăna. Purta o chestie fără formă, din lână gri. Michael își zise că avea aerul unei bunicuțe binevoitoare.

— Salutare, tinerii mei prieteni, le zise femeia, cu o voce răgușită. Veniți și stați un pic aici.

3.

Michael rămase holbându-se la femeie și, când nici el, nici vreunul dintre prietenii lui nu se urniră, femeia se opri din legănat și se aplecă spre ei.

— Pe zei, mișcați-vă fundul încoace repejor sau ați încurcat-o, asta v-o spun sigur. Acușica!

Șocat de schimbarea abruptă, Michael se ridică repede în picioare, cu Bryson și Sarah după el, și se îndreptă spre mijlocul platformei, unde se afla femeia.

— Așezați-vă, le porunci.

Buzele ei ridate erau strâns lipite, ca și cum n-ar mai fi avut dinți în gură, și vocea ei îți zgâria urechea.

Se conformară. Michael își strânse picioarele sub el și așteptă atent. Chestiile astea erau ciudate, își zise, dar nu chiar *atât* de ciudate – își petrecuse jumătate de viață în Somn și se obișnuise să-i apară dinainte personaje stranii ca acesta. Cel mai adesea erau inofensive, dar, chiar și-așa, își aminti, dacă ajunseseră la Cale, era posibil ca femeia să aibă o legătură cu Kaine și asta nu era a bună.

Femeia îi măsură din priviri, ochii erau singurul lucru la ea care nu părea să aibă suta de ani. Erau ageri și strălucitori, dar restul trupului ei părea îmbătrânit, cu un picior în groapă. Avea o piele îngălbenită, ridată, care-i atârna pe oasele firave. Câteva fire de păr rar, cărunt. Două mâini îmbătrânite, pe care le ținea în poală, semănând cu două rădăcini noduroase încolăcite.

— Unde suntem? o întrebă Sarah. Și tu cine ești?

Femeia se uită țintă la ea.

— Cine sunt, mă întrebi? Unde ești? Ce e locul ăsta, ce e aici, de ce și cum anume? De unde venim și unde ne ducem? întrebările tale curg șuvoi, fato. Dar răspunsurile se ascund printre nori.

Femeia își luă încet ochii de la ea în timp ce vorbea, uitându-se undeva în zare. Michael se uită cu coada ochiului la Bryson, care ridică din sprâncene, parcă avertizându-l să-și țină gura, măcar o dată.

— Tu, zise bătrâna.

Își ridică o mână din poală, tremurând ușurel, și arătă cu degetul încovoiat spre Michael.

— Un singur comentariu din partea ta și aici o să-ți găsești sfârșitul.

Se încruntă, iar Michael știu imediat că nu voia să o contrazică vreodată pe femeia asta. Nu era exclus să se transforme într-un dragon și să-i mănânce. Erau în Somn, la urma urmelor.

— Ai reușit să procesezi ce zic? îl întrebă, cu ochii mijiți, astfel că-i apărură și mai multe riduri. M-ai *înțeles*?

Bryson îi trase un cot în coaste.

— Fii cuminte!

— Mda, îi răspunse Michael. Am înțeles perfect.

Bătrâna încuviință și se rezemă de spătarul scaunului, începând din nou să se legene.

— N-ați putut nici măcar să salutați cum se cade o femeie bătrână, înainte să începeți cu întrebările.

— Ne cerem scuze, interveni Sarah. Sincer. Am trecut prin multe ca să ajungem aici și vrem doar să știm ce trebuie să facem ca să mergem înainte. Căutăm un loc numit Râpa Sacră.

— Oh, știu foarte bine ce vă poftește sufletelul. Calea duce spre o singură destinație și există o singură cale care duce acolo. Însă Râpa Sacră nu e departe de locul unde stați acum, atâta lucru vă pot spune.

Michael începea să-și piardă răbdarea.

— Așadar ce trebuie să știm?

Ea îl arătă din nou cu degetul, cu o gheară îngălbenită la capăt.

— Acesta nu mai are voie să deschidă gura. Un piuit dacă mai scoate, am dispărut.

Bryson întinse brațul și-i astupă gura lui Michael, până să apuce să mai spună altceva.

— S-a chinuit până a ajuns aici, explică Bryson, cu o expresie exasperată. E un pic mai sensibil decât noi ceilalți. Nu-ți face griji. O să-și țină gura. Nu-i așa, Michael? Dă din cap pentru „da”, ca un băiat cuminte.

Michael era tentat să-i tragă una, dar dădu o dată din cap, zâmbind, și-i desprinse mâna de pe fața lui.

Bătrâna își strânse din nou mâinile în poală și începu să povestească.

4.

— Mi se spune Săculețul, nu contează de ce. Rolul meu e să păzesc Calea. Uneori vin intruși pe-aici. Nu cred că e cazul să vă spun că n-o să fie un drum prea plăcut. Câtuși de puțin plăcut.

Unii dintre ăia mai deștepți ar zice că e ironic, dar singurul scop pentru care există Calea e să încerce să împiedice oamenii să pășească pe ea.

Făcu din nou o pauză.

— Lucrurile stau altfel pe-aici, continuă. Nu seamănă cu niciun alt loc din VirtNet. A trebuit să spargeți și să rescrieți codul ca să ajungeți până aici, dar, de-aici încolo, nu mai puteți să vă bazați doar pe asta. Va trebui să fiți isteți. Și curajoși. Și există o regulă pe care va trebui să v-o amintiți mai presus de toate. Când o s-o auziți, o să vă doriți să nu fi auzit bine.

— Care anume? întrebă Sarah.

O clipă, Săculețul nu răspunse, iar Michael aproape că tremura de nerăbdare.

— Dacă mori, s-a terminat, zise într-un final. Ești terminat, ca un iepuraș în vizuina leului. O să fii trimis înapoi în Starea de Veghe și aveți tot atâtea șanse să mai ajungeți la Cale pe cât aveți să încercați să faceți o plimbare de pe Venus pe Marte. E imposibil. Ați ajuns până aici, asta-i clar – și ați dat dovadă de mare curaj și talent în materie de joc. Dar acum v-am înregistrat, din cap până-n picioare, v-am citit și pe dinăuntru, și pe dinafară, și e imposibil să intrați de două ori aici.

Michael înghiți în sec și se uită îngrijorat la prietenii lui. Era o treabă serioasă. Chiar și în cele mai brutale jocuri din VirtNet aveai certitudinea că moartea era doar un obstacol minor. Nu făcea decât să te întârzie. Și asta îi ajuta pe oameni să se aventureze, să joace fără rezerve, să-și asume riscuri și să facă lucruri pe care nu le-ar fi făcut în veci în viața reală. În asta consta distracția – puteai oricând să te întorci și să mai faci o încercare.

Dar, dacă ce spunea bătrâna era adevărat, el și prietenii lui aveau o singură încercare aici. Dacă așa ar fi stat lucrurile în *Demonii Distrugerii,* s-ar fi ales praful de misiunea lor de-acum câteva zile.

— Ați reacționat ca niște adulți, zise Săculețul. Trebuie să recunosc. Lucrurile stau altfel pe Cale – n-a existat niciodată un zid de protecție mai puternic. De departe.

Michael era gata s-o ia razna din cauză că nu avea voie să vorbească, deși nu știa de fapt ce-ar fi avut de zis.

Din fericire, Bryson rupse tăcerea.

— În regulă, dacă murim, suntem trimiși înapoi în Starea de Veghe. Am priceput. Ce altceva ne poți spune?

Săculețul râse înainte de a-i răspunde.

— Există doar două căi de a ieși de pe discul ăsta. Prima e să sari în gol și să mori, ca să ajungi înapoi la Starea de Veghe.

Nu e o opțiune, își zise Michael.

— Și a doua? întrebă Bryson.

Femeia zâmbi, lăsând să i se rearanjeze păienjenișul de riduri.

— Să-ți dai seama cât e ceasul.

5.

De îndată ce încheie propoziția, întreaga structură pe care se aflau se lăsă mai bine de un metru în jos. Se dezechilibrară și căzură toți. Michael simți un gol în stomac și întinse mâna să se prindă de ceva.

Se văzu o străfulgerare de lumină pe cer și modelele aleatorii din jurul lor începură să se rearanjeze, lăsând să apară și să dispară deschizături, abisuri de întuneric pur suspendate în gol, la câțiva pași de marginea discului.

Discul se roti brusc pe loc, făcându-l să-și piardă din nou echilibrul. Se întinse cât era de lung pe piatră și alunecă spre margine, când discul se opri la fel de brusc. Scaunul pe care stătea Săculețul rămase nemișcat și bătrâna începu să râdă, de-acolo de unde era cocoțată.

— Ce se întâmplă? întrebă Sarah. De ce ne mișcăm?

Michael se târî, oprindu-se lângă scaunul din mijloc.

— V-am spus deja ce aveți de făcut, le zise Săculețul. Studierea codului n-o să vă ajute acum.

— Ce-ar trebui să facem? întrebă Michael, uitând porunca ei să nu zică nimic. Cum ghicim cât e ceasul?

Bătrâna se uită în ochii lui – ochii ei erau întunecați de furie.

— Mai am doar câteva vorbe să vă spun, pacoste ce sunteți, și-apoi am plecat.

— Atunci spune odată ce-ai de spus, îi răspunse Michael, ușurat că bătrâna nu reacționase la abaterea lui.

Discul se mișcă din nou și toți trei reacționară imediat, încercând să-și mențină echilibrul. Michael își ridică privirea spre

marginea discului de piatră și văzu că dreptunghiurile negre apăreau în continuare și dispăreau. De jur-împrejur, norii negri erau în fierbere, întinzându-se, contractându-se și umflându-se din nou.

Săculețul se foi pe scaun, atrăgându-i din nou atenția lui Michael.

— Ascultați-mă cu atenție, le zise, cu un chip lipsit de expresie. Pentru că n-am de gând să repet.

— Bine, zise Sarah. Suntem atenți.

Nimic n-o șochează pe Sarah, își zise Michael.

Se aplecă spre balansoar, pregătindu-se să asculte cu atenție – să nu-i scape nimic. Săculețul vorbi limpede, dar cuvintele ei erau un soi de ghicitoare:

Înainte să alegi ceasul de vrajă
Visează anume turnul înalt de strajă.
Și, înainte să pleci într-o clipită.
Privește luna neagră și scobită.

Un ultim hohot de râs ca de vrăjitoare și bătrâna se făcu nevăzută, cu balansoar cu tot.

6.

Michael își concentră toată atenția pe memorarea cuvintelor bătrânei, în timp ce aceasta le rostea, așa că mai că nu observă când dispăru. Dar, când închise ochii și încercă să reproducă versurile, a fost dezamăgit să descopere că nu-și amintea decât jumătate.

— Voi ați reținut chestia asta? întrebă Bryson.

Michael se uită la el, cu o strângere de inimă.

— Ăăă… poate. În mare. O parte?

Sarah se întoarse, astfel că acum stăteau toți trei față în față. Tocmai se pregătea să spună ceva, când discul se roti din nou, la nouăzeci de grade. Dreptunghiurile negre – un soi de Portaluri, presupunea Michael – continuau să se miște, apărând și dispărând.

— Bine, cred că-mi amintesc, spuse Sarah.

Bryson își deschise NetScreen-ul și tastatura și notă cuvintele în timp ce le spunea ea. Sarah își amintea aproape toată ghicitoarea și, preț de un minut, se sfătuiră, comparând-o cu ce-și aminteau Bryson și Michael. În curând ajunseră la o formă asupra căreia erau cu toții de acord. Dar Michael era în pană de idei.

Își ridică mâinile spre cer, frustrat.

— Babornița ar fi putut să ne ofere un pic mai mult.

— Păi, zise Bryson, ne-a zis că trebuie să ne dăm seama cât e ceasul. Mă gândesc că, în cel mai rău caz, o să arate exact când a început, pentru noi, viața pe o farfurie zburătoare din piatră.

Sarah gemu.

— Haideți, băieți. Îi dăm noi de cap.

— Știu, zise Michael. Uite, avem chestia asta care se învârte, avem Portaluri spre altundeva și avem o ghicitoare despre ceasul de vrajă. Și, cum zicea Bryson, Săculețul ne-a zis să ne dăm seama cât e ceasul. Floare la ureche.

— Și suntem pe un disc – e rotund, ca un cadran de ceas, completă Sarah.

Bryson interveni.

— Poate că trebuie să dezlegăm ghicitoarea, alegem locul pentru ora corectă și sărim printr-unul dintre dreptunghiurile alea negre.

— Dar de unde știm unde sunt numerele? întrebă Michael.

Însă până să apuce prietenii lui să răspundă, porni târâș spre marginea discului, ca să se uite mai bine.

— Ai grijă! strigă Sarah. Chestia asta se poate mișca oricând!

De-abia rostise ultimul cuvânt, că discul se roti din nou, aruncându-l pe Michael pe o parte. Se rostogoli mai bine de un metru și se dezorientă complet. Scoțând un scâncet stânjenitor, își lăsă palmele pe piatră, oprindu-și căderea. Discul se opri și el se uită în sus.

Îl mai despărțeau vreo trei metri de margine, dar nu putea decât să-și închipuie ce avea să-i spună Bryson mai târziu, dacă reușeau să scape teferi și nevătămați. Se ridică în patru labe și se apropie din nou de margine, ținându-și brațele și picioarele întinse cât mai mult ca să-și păstreze mai bine echilibrul. Unul dintre Portaluri i se deschise chiar dinaintea ochilor, amețitor de adânc. Era de un negru așa intens, încât întunericul părea aproape *viu.*

Încet, se târî până când ajunse la mai puțin de o jumătate de metru de margine. Se lăsă pe burtă și se trase cu încă vreo câțiva centimetri mai aproape. Chiar în timp ce făcea asta, Portalul din fața lui dispăru, fiind înlocuit pe dată de învolburarea de forme și culori de pe cerul înnorat. Michael închise ochii și se uită în jos, iar când îi deschise văzu că era ceva săpat în disc, chiar pe margine. Se uită atent la piatră. Două cifre de-o șchioapă – unu și doi – fuseseră scrijelite acolo. Numărul doisprezece. Se întoarse spre ceilalți, strigându-le:

— Am găsit miezul nopții!

7.

Sarah îi răspunse imediat:

— Treci încoace înainte să te zboare chestia asta! Michael se trase spre stânga până când găsi ora unsprezece. De îndată ce o văzu, se întoarse și se lăsă în patru labe. Discul se roti din nou și Michael încremeni, ținându-se bine până ce discul se opri, apoi se întoarse repede lângă prietenii lui.

— E numerotat, zise Michael. Exact ca un ceas.

Sarah încuviință.

— Bravo! Bryson a marcat locul cu picioarele.

Michael se uită la prietenul lui. Stătea cu picioarele întinse în față, cu tălpile spre locul în care se aflase Michael cu câteva clipe mai devreme.

— Uau, deștepți mai sunteți.

— OK, acum vine partea ușoară, zise Bryson. Să dezlegăm ghicitoarea.

NetScreen-ul îi plutea în continuare în față și îl întoarse spre ceilalți. Michael se aplecă spre el ca să mai citească o dată ghicitoarea:

Înainte să alegi ceasul de vrajă
Visează anume turnul înalt de strajă.
Și, înainte să pleci într-o clipită.
Privește luna neagră și scobită.

— Trebuie că e un indiciu legat de fazele lunii, spuse Sarah. Știe cineva fazele lunii?

— Sau când ar părea neagră și scobită pe dinăuntru? completă Bryson. Să fie ceva evident, gen luna nouă, când totul e negru? Sau o eclipsă, poate?

Discul se roti din nou și încremeniră toți.

Sarah părea cufundată în gânduri.

— Ce-ar putea să însemne turnul? Poate că simbolizează ceva și, când e lună nouă și… Oh, frate, sincer habar n-am ce zic.

Michael rămase locului, studiindu-și prietenii. Ceva îi spunea că erau pe un drum complet greșit. Complet. Asta nu avea nimic de-a face cu luna de pe cer sau cu vreun turn, sau cu fazele lunii. Era vorba de altceva și aproape, aproape, dar nu tocmai, știa despre ce anume.

— Michael? îl întrebă Sarah. Tu ești geniul – *tu* despre ce crezi că e vorba?

Michael îi întâlni privirea, dar nu spuse nimic.

— Ei bine? insistă ea. Ce…

Și-apoi se întâmplară două lucruri în același timp, retezându-i întrebarea. Mai întâi, un sunet cum nu mai auzise vreodată Michael, ca zgomotul supersonic a o mie de avioane cu reacție. Se auzea atât de tare și de undeva de foarte aproape, încât Michael simți că-i pocnesc urechile. În același timp, o străfulgerare de lumină orbitoare, ca o văpaie albă, incendie cerul, străpungând discul de piatră la vreo șase metri de locul unde se aflau. Lui Michael îi țiuiau urechile și vedea puncte negre dinaintea ochilor.

— Ce mai e și asta? îl auzi pe Bryson întrebând, deși îl auzea ca printr-o cortină groasă.

Michael era amețit. Fusese aruncat pe spate de explozie. Se întoarse pe burtă și se ridică din nou în genunchi. Chiar atunci, se auzi un trosnet, ca zgomotul unor banchize de gheață care se rearanjează. Se întoarse spre locul de unde venea și văzu că discul de piatră începuse să se spargă – apăruse un păienjeniș de fracturi minuscule, care se desfăceau din locurile unde lovise fulgerul. Se întindeau din ce în ce mai mult, ramificându-se. Michael a fost năpădit de groază, izbit de o revelație: întregul disc urma să se năruie dintr-o clipă într-alta.

— Ridicați-vă! le strigă. Hai să ne strângem laolaltă.

Chiar în timp ce prietenii lui se ridicau și veneau spre el, Michael simți că i se limpezește mintea, concentrându-se. Răspunsul era atât de evident, încât îi veni să râdă tare.

— Ora zece! strigă. Trebuie să trecem prin ora zece!

8.

Discul se roti apoi și se prinseră unul de altul. Așchii de piatră zburau de pe margini, dispărând în gol. Păienjenișul se lărgea în continuare, acoperind aproape toată suprafața discului. Nu mai aveau deloc timp.

— Haideți! strigă Michael, luând-o în direcția care părea oarecum cea bună – fără picioarele lui Bryson, care să-i arate unde era miezul nopții, nu aveau cum să știe sigur.

Portalurile negre continuau să joace în aer, ivindu-se și dispărând.

— Nu! îl opri Bryson. Acolo e!

Arătă spre capătul opus al discului.

Michael învățase de mult să se încreadă în instinctele prietenului lui în materie de jocuri, așa că nu-l contrazise. Se întoarse, pornind-o în sensul indicat de Bryson. Sub tălpile lor piatra era ca nisipul, grunjoasă și părând să se miște la fiecare pas. Se auzi un trosnet în dreapta lor și, îngrozit, Michael văzu o bucată de mai bine de un metru din disc căzând în abisul de nori.

— Uite! strigă Sarah, arătând în stânga bucății care tocmai dispăruse.

Erau îndeajuns de aproape ca să vadă numărul 4. Bryson se înșelase.

— Scuze! le strigă.

Discul se roti din noi, aruncându-i pe toți la pământ. Căzură unul peste altul, apoi se grăbiră să se ridice. Michael întinse mâna și simți un val de panică atunci când nu găsi nimic acolo. Simți o muchie de piatră neregulată zgâriindu-i cotul și își trase brațul de pe marginea unei gropi, chiar în timp ce Bryson îl trăgea de-acolo. Căzu din nou peste Sarah, care icni și-l împinse la o parte, dar el se ținu în continuare de ea. Tot discul tremura acum, ca și cum ar fi fost în epicentrul unui cutremur, și în jurul

lor se auzeau neîncetat zgomotele groaznice ale pietrei care se crăpa.

Michael realiză că nu-și mai puteau permite luxul de a fi precauți. Sări în picioare și-și prinse prietenii de mână.

— Haideți!

Trăgându-i după el, o luă la fugă de-a lungul discului, sărind peste mai multe găuri căscate între timp. În stânga lui, se rupse încă o bucată enormă de la marginea discului și căzu, urmată de încă una în dreapta. În mijloc, unde fusese mai devreme Săculețul, în balansoarul ei, o bucată de disc explodă, împrăștiind o ploaie de pietre, și, odată ce dispăru, prin golul rămas se întrezări lumina stinsă, viorie, a norilor. Michael o ținea tot înainte, fugind, sărind, uitându-se țintă la locul aflat la polul opus față de cifra patru, de unde tocmai plecaseră, în momentul de față nu era niciun Portal în locul unde aveau nevoie de unul.

Erau la doar câțiva pași distanță când discul se roti, aruncându-i din nou pe suprafața de piatră. Trosnetele se auzeau mai tare ca niciodată, și Michael nici nu trebui să se uite în urmă ca să-și dea seama că jumătate din disc dispăruse în abis. Se ridică în genunchi, ca și prietenii lui, și porni spre locul alocat orei zece. În continuare, nu era niciun Portal acolo.

— Haide! zbieră Michael la cerul pustiu. Haide odată, porcărie…

Un dreptunghi negru se înfiripă deodată, un plan care plutea la doar câțiva pași distanță. Michael știa că nu va rămâne mult acolo, că exista riscul să nu-l mai prindă în clipa când săreau. Dar trecuse de mult vremea unor astfel de reflecții.

Se ridică în picioare și îl împinse pe Bryson spre Portal. Bryson o luă la fugă, sări prin dreptunghiul negru-închis și dispăru înghițit de întuneric. Sarah venea imediat după el. Îi alunecă piciorul, dar nu suficient ca să schimbe ceva. Apucă să treacă.

Se auzi o nouă explozie răsunătoare și lumea se umplu de sunet și lumină. Michael o luă la fugă și se lăsă pe vine, sărind chiar când discul începuse să se rotească din nou. Din cauza mișcării, se răsuci, astfel că era cu fața la discul năruit – zbura cu spatele. Vedea ce mai rămăsese din disc, o mare de pietre și o ceață țesută de praf. Pentru o clipă nu știu dacă trupul lui se mișca în direcția bună sau ce avea să se întâmple cu el. Clipa aceea i se păru interminabilă.

Apoi însă, se izbi cu spatele de Portal și cerul se făcu negru.

14. Speriat

1.

Ateriză greoi, cu zgomot, pe o podea de lemn și simți un junghi pe șira spinării. Dinaintea și în urma lui se întindea un hol larg, cu pereții acoperiți de un tapet înflorat, decolorat, zdrențuit și jupuit pe margini. Din tavan atârna un singur bec, care răspândea o lumină chioară. Bryson era întins lângă el, cu capul lăsat pe brațe, iar Sarah se ridicase deja în genunchi, dar părea un pic amețită.

— Ne cam place să scăpăm la mustață, așa-i? mormăi Bryson.

Sarah întinse mâna și-l împunse pe Michael.

— Cum te-ai prins? Că era ora zece?

Michael se simțea destul de încântat de sine, dar, când se mișcă, simți că-l doare tot corpul. Gemând, se ridică oricum.

— Ghicitoarea aia tâmpită descria pur și simplu cum arată numărul. Gândiți-vă și voi.

Bryson și Sarah se uitară unul la altul și Michael își dădu seama când le pică fisa amândurora simultan.

— Un turn, zise Sarah. Și-apoi o lună neagră și scobită.

— Un unu și un zero.

Bryson clătina din cap, ca și cum ar fi fost cel mai tâmpit om din lume.

— Îmi cer scuze că sunt așa genial, comentă Michael. E o povară pe care sunt obligat s-o port.

Sarah dădu să zâmbească, dar îi pieri până să apuce să se înfiripe un zâmbet adevărat.

— Credeți că e adevărat?

— Ce anume? întrebară Michael și Bryson într-un glas.

— Oh, zău așa. Știți voi ce.

— Singura regulă? își dădu cu presupusul Bryson.

Sarah încuviință.

— Mda. Dacă murim, femeia a zis că nu ne mai putem întoarce pe Cale.

În toată nebunia, Michael uitase de asta.

— Va trebui doar să fim pe fază să nu murim, mă gândesc.

— Și ar putea fi și mai rău, adăugă Bryson. Aproape că m-așteptam să spună că o să intre în codul nostru – să ne modifice Miezul. Măcar știm c-o să ajungem acasă teferi și nevătămați.

Asta nu-l consolă deloc pe Michael.

— Și c-o să dăm greș în… misiunea noastră sau cum i-o zice. C-o să ne punem VNS-ul în cap. Ni se va răpi viața personală, o să fim aruncați în pușcărie, o să ne omoare familiile, cine știe? Eu, unul, aș prefera moartea.

— Pur și simplu nu puteam să murim, zise Sarah blând. Nu mai e un joc. Nu putem să murim și nu putem să-l lăsăm pe vreunul dintre noi să moară. Ne-am înțeles?

— Desigur, zise Michael.

Bryson ridică degetul mare.

— În special, să nu mă lăsați pe *mine* să mor. Dacă nu vă e cu supărare.

Lui Michael îi trecuse durerea de spate și se concentră în sfârșit ceva mai mult la ce îi înconjura. Capetele holului în care se aflau dispăreau în întuneric, ca și cum s-ar fi întins la infinit, și într-o parte, și în cealaltă.

— Unde ne-au mai trimis acum? întrebă Bryson. Și de unde știm că suntem în continuare pe Cale?

Sarah închise ochii pentru o clipă, studiind codul.

— Pare să aibă aceeași structură și textură, la nivelul codului, ca discul de piatră. E un program complex și aproape imposibil de citit. Distracție maximă.

Michael se ridică și se rezemă de unul dintre pereți. Așteptă câteva clipe să vadă dacă se schimba ceva.

— Arată ca și cum am fi într-un conac de pe vremuri sau ceva de genul ăsta.

Bryson și Sarah se ridicară și ei, iar Bryson arătă în amândouă direcțiile în același timp.

— Încotro s-o luăm mai întâi? întrebă. Ar fi cazul să începem să explorăm.

Se auzi un zgomot.

Era o exclamație înfundată, de durere, care venea din josul holului, din dreapta lui Michael. Simți un fior și se desprinse de perete, îndreptându-se de spate și ciulind urechea. Părea să fie un bărbat care gemea și zgomotul nu se stinse. Se auzea în continuare. Michael era gata să le șoptească ceva prietenilor lui,

când se auzi un țipăt strident din aceeași direcție, un urlet de agonie. Apoi se lăsă tăcerea. Bryson și Sarah se uitară amândoi țintă la Michael, cu ochii mari.

— Cred c-ar trebui s-o luăm încolo, zise el, arătând spre stânga.

2.

Se îndepărtară de locul de unde se auziseră zgomotele acelea groaznice, deși Michael se uita peste umăr o dată la câteva secunde, convins că va da cu ochii de vreo creatură sinistră, fantomatică, care-i pândea din spate, dar deocamdată nu se mai întâmplase nimic, nici măcar nu se mai auzise vreun geamăt.

Holul nu se mai termina. Merseră înainte, o bună bucată de vreme, trecând pe sub mai multe becuri chioare, la fel ca primul pe care-l văzuseră. Și, treptat, Michael observă că exista un sistem – chiar când penumbra era gata să se transforme în beznă, ajungeau la marginea unei zone luminate, unde se afla din nou un bec. Ar fi putut să jure că se învârteau în cerc, deși era limpede că holul era în linie dreaptă.

Și merseră vreo douăzeci de minute fără să apară nicio schimbare.

— Bizară mai e casa asta, spuse Michael într-un final.

Îi amintea de un joc pe care-l jucase cândva – un turn cu multe scări, care alcătuiau un labirint complex. Măcar atunci simțise că ajunge undeva în timp ce explorau turnul.

— De-abia aștept să văd cum arată dormitorul principal, adăugă, cu o voce moale.

Din când în când, Sarah se oprea să studieze tapetul.

— Dacă locul ăsta *chiar* e o casă, am încercat să-mi dau seama dacă suntem prinși într-un fel de buclă, dar deocamdată n-am văzut niciun model care să se repete exact – n-am văzut pete identice sau fâșii rupte din același loc. Pur și simplu, e un hol al naibii de lung.

— Ce e și mai ciudat e că nu există nicio ușă, adăugă Bryson.

— Poate că e un soi de tunel. E posibil să facă legătura între două clădiri, zise Sarah. Ar fi o explicație logică – nu sunt nici ferestre.

Deodată, se auzi o șoaptă brutală, ca o rafală subită de vânt.

Michael se opri și ridică mâna.

— Ce s-a auzit?

Simți iar un fior pe șira spinării.

Bryson și Sarah se uitară la el, dar de-abia dacă reușea să le deslușească fețele în penumbră.

— *Michael,* murmură vocea fără trup.

Michael se întoarse și se lipi cu spatele de perete. Se uită în stânga și în dreapta, dar vocea părea să vină de pretutindeni în același timp, ca și cum ar fi existat boxe în pereți, în podele și tavan.

— *Michael, te descurci bine.*

O boare de vânt străbătu holul – îi răvăși părul lui Michael și le înfoie hainele prietenilor lui. Părea că un animal uriaș își dăduse ultima suflare.

— OK, spuse Bryson. Considerați că m-a luat cu fiori. Vreau să ies din locul ăsta, și chiar acum. De ce e cineva care ți se adresează ție?

— Nu fi așa speriat, mormăi Michael, încercând să pară impasibil. De câte ori am vizitat o casă bântuită? Până și jocurile cu raliuri au case bântuite. Nu înseamnă nimic.

Așa spera.

— Nu e chiar așa de ciudat că știu cum mă cheamă.

— Oh, nu ți-e frică deloc, deci? îi dădu replica Bryson.

Michael schiță un rânjet șmecheresc și o luă înainte, dar, de îndată ce-i întoarse spatele lui Bryson, îi pieri zâmbetul. Doar pentru că se dădea viteaz nu înseamnă că se și simțea așa. Da, fuseseră într-o mulțime de locuri ca ăsta. Dar nu într-o casă în care aveai dreptul la o singură viață. Simțea un gol în stomac care nu avea nimic de-a face cu foamea.

Tresări când Sarah îi puse mâna pe umăr.

— Uite, Bryson, zise ea, pufnind în râs. Nu-i e frică deloc.

Bryson se hlizea și el.

— Mda, să sperăm că n-o să se vadă în vreo oglindă. S-ar putea să facă pe el.

— Bine, ați câștigat, mârâi Michael. Vreau la mama. Acum ajutați-mă să găsesc o ușă.

3.

Două ore mai târziu, încă nu văzuseră nici măcar o ușă.

Între timp, vântul fantomă mai suflase de trei ori, urmat de șoaptele lugubre care se auzeau de pretutindeni în același timp. De fiecare dată, Michael simțea că i se face pielea găină, dar se străduia să-și ascundă reacția. De ce îi făcea persoana complimente? Orice ar fi fost însă, nu le făcea niciun rău. Și, cum mergeau pe holul interminabil, Michael nu mai era atât de preocupat de prezența fantomatică, cât panicat, poate, la gândul că nu aveau să găsească în veci o cale de ieșire.

Era, poate, cel mai inteligent tip de *firewall* cu putință. Nu unul menit să te ucidă sau să te schilodească, ci un loc în care erai prins în cursă, care îți dădea iluzia că te îndrepți spre o destinație, când de fapt nu era așa. Și mai adaugă la rețetă și o fantomă sinistră care-ți rostește numele ca să te scoată treptat din minți.

— Ce facem? întrebă Bryson.

Michael a fost cât pe-aci să tresară din nou – nimeni nu mai zisese nimic de o bună bucată de vreme, iar el era cu nervii întinși la maximum.

Sarah se opri și se lăsă să cadă pe podea.

— Are dreptate. Chestia asta e zadarnică. Probabil că, în ochii oricui ne urmărește, arătăm ca niște șoareci idioți.

Arătă spre un capăt și celălalt al holului, apoi oftă din rărunchi.

— Hai să facem o pauză și să testăm codul. Poate ne scapă ceva.

Închise ochii și se rezemă cu capul de perete, iar Michael și Bryson se așezară lângă ea. Urmându-i exemplul, închiseră ochii și se concentrară pe codul pentru ceea ce-i înconjura. Michael inspiră adânc de câteva ori, căutând orice ieșea în evidență. Începea să-l năpădească foamea reală, astfel că îi era mai greu să se concentreze, și știa că vor avea nevoie în curând de hrană, altfel riscau să rămână fără energie. Corpurile lor reale, rămase acasă, în Sicrie, urmau să rămână într-o stare fizică bună, dar nu și cele de aici. Ca să țină pasul cu simularea, VirtNetul urma să le secătuiască Aurele de vlagă, până când nu le mai rămânea energie decât să se târască.

Nu-i venea să creadă ce vedea la nivelul programului. Dacă, în *Demonii Distrugerii,* codul fusese un vârtej de cifre și litere, acum era ca o tornadă, rotindu-se așa de repede că de-abia dacă reușea să deslușească ceva. Simplul efort de a se concentra îi dădea dureri de cap.

— *Michael.*

Michael întrerupse conexiunea și își ridică privirea, așteptându-se ca fantoma să apară în sfârșit. De data asta, șoapta părea să vină mai de-aproape, cumva, părea mai concretă. Dar nu se vedea nimic, iar boarea, de-acum cunoscută, suflă pe lângă el, mai agale ca înainte însă. Prietenul lor nevăzut mai repetă de câteva ori cuvântul preferat, înainte de a dispărea din nou.

Michael trase cu ochiul la Bryson, studiindu-i reacția, și expresia lui îl puse pe gânduri. Era aplecat în față, chiorându-se într-un punct aflat pe peretele din fața lui. Michael încercă să-și dea seama ce studia atât de atent, dar tapetul nu părea diferit cu nimic de cel pe lângă care mergeau de câteva ore bune.

— Hei, îi zise Michael. Ce faci? Ai găsit un punct slab?

Expresia lui Bryson se relaxă și își întoarse privirea spre Michael.

— Mda, cred că da. Mă rog, nu tocmai un punct slab, poate doar un indiciu la nivelul codului legat de ce-ar trebui să facem. Dar vă zic sincer – n-am mai văzut așa ceva până acum. Programarea din locul ăsta e nebunie curată.

— Absolut, încuviință Sarah, în același timp cu Michael. Cine a construit locul ăsta e cam de-o mie de ori mai avansat decât pot spera eu să ajung. Mă intrigă din ce în ce mai mult tipul ăsta, Kaine. Trebuie că e un soi de copil-minune.

Bryson ridică din umeri.

— Cum ziceam, e o nebunie. Niciunul dintre noi n-ar fi în stare să facă așa ceva. Asta-i clar.

— Dar parcă ziceai c-ai găsit ceva, zise Michael, simțind că i se risipesc speranțele.

— Da. Or avea ei un cod al naibii de avansat, dar nici cu noi nu mi-e rușine. Ia uitați-vă!

Se ridică și se apropie de peretele opus. Se rezemă cu capul de el, ca și cum asculta ceva, și își lăsă palmele să alunece pe perete.

— Auzi? întrebă, uitându-se la Michael.

Primul gând al lui Michael a fost că Bryson câștigase concursul, poate – fusese primul dintre ei care claca după atâta mers prin holul interminabil.

— Se aude ca și cum cineva și-ar freca palmele de un perete.

Bryson zâmbi larg.

— Nu, prietene. E un sunet magic. Sună a gol.

— Magic? întrebă Sarah.

Bryson se îndreptă din nou de spate.

— Aveți un pic de încredere, dragii mei prieteni.

Apoi lovi în spate cu piciorul drept, izbind tare peretele. Se auzi o pocnitură urmată de un trosnet și vârful pantofului trecu prin perete. Își trase piciorul înapoi, trăgând și o bucată de perete cu el, împrăștiind în jur praf alb.

Se uită la Michael peste umăr.

— Nu e nicio ușă? Nu-i bai. Trebuie să ne-o facem singuri.

4.

Bryson îi conduse să le arate ce ochise în uraganul de cod și, într-adevăr, exista un indiciu acolo. Era îndeajuns de limpede încât să cadă de acord că singura cale de a trece la următorul nivel al Căii era s-o ia prin perete.

Michael și Sarah i se alăturară și luară toți cu asalt peretele. Începând din locul unde Bryson binevoise să dea prima lovitură, se apucară să rupă peretele, smulgând bucăți de tencuială și desprinzând fâșii din tapet. Pe Michael începeau să-l usture buricele degetelor, dar simțea un entuziasm crescând și se mișcară din ce în ce mai repede, pe măsură ce se lărgea gaura.

Îi suflă din nou briza din spate, urmată de aceeași șoaptă lugubră, dar nu reacționă în niciun fel. Avea să scape de-aici.

Curând făcuseră o spărtură destul de mare cât să poată trece prin ea, dacă mergeau ghemuiți.

— Cine trece primul? întrebă Michael.

Dincolo de perete era atât de întuneric, încât părea că cineva atârnase o cortină neagră.

Sarah îi trase un cot lui Bryson.

— A fost descoperirea ta, Bigfoot.

— Mie-mi convine, mormăi Bryson.

Se aplecă, se prinse cu amândouă mâinile de marginile zdrențuite ale intrării improvizate și se aventură în beznă. Ajuns dincolo, se ridică și Michael îi mai văzu doar pantalonii când făcu stânga-mprejur.

— Vezi ceva? îi strigă Michael.

— Nimic, se auzi răspunsul, ușor înfundat. Absolut nimic. Dar e un spațiu deschis și aerisit. Intrați și voi – o să ne luăm de mână și-o să cântăm cântecele în timp ce explorăm.

Sarah se îndoi de spate și ieși din hol, urmată de Michael. Bryson avea dreptate. Chiar *era* răcoare și nu se vedea nimic.

— E cam sinistru aici, zise Michael. Are vreunul dintre voi o lanternă?

Bryson apăsă pe cască și-i apăru în față NetScreen-ul. A justă setările și, în curând, aveau la dispoziție un dreptunghi strălucitor care să le lumineze calea.

— Genial, zise Michael.

El și Sarah îi urmară exemplul.

— Știu, veni răspunsul.

Singura problemă era că, deși acum aveau un cerc de lumină în jurul lor, nu le dezvăluia nimic. Michael vedea doar întuneric în jur – nimic altceva.

— Parc-am fi pe lună, îi șopti Sarah.

Michael îl strânse de cot.

— Atâta doar că putem să respirăm, nu e nicio stea și există gravitație.

— Da, în afară de chestiile astea, e ca și cum am fi pe lună.

Ea înaintă prin întuneric, uitându-se într-o parte și în alta.

— Încotro?

— Înainte, răspunse Bryson, arătând drept în față. Codul așa părea să sugereze.

— Pe deasupra, zise Michael, nu vreau să mai am de-a face cu holul ăla nesuferit.

Pentru o clipă, se întrebă dacă era decizia bună și de ce nu încerca nimic să-i oprească. Dar părea singura lor opțiune.

— Haidem atunci, zise Sarah.

Așa că merseră înainte prin întuneric.

5.

Era ciudat, foarte liniște și-ți dădea fiori. Mergeau înainte pe podeaua neagră, iar singurele sunete care se auzeau erau zgomotul pașilor lor, respirația lor și foșnetul hainelor. Michael se uită în urmă și spărtura care dădea în hol era acum doar un punct minuscul, luminat, în depărtare. Programul pe care se baza acest loc era incredibil de avansat, își zise, pentru că perspectiva părea reală și rămânea constantă. În locuri proiectate mai neglijent sesizai punctele slabe ale programului – decorul se mișca, poate, subtil, se schimbau culorile, sau sursa de lumină începea să joace.

— Ce scop are toată chestia asta? întrebă Bryson pe șoptite.

Toți trei vorbeau în șoaptă acum, ca și cum ar fi fost ceva care-i pândea și-i putea auzi din beznă.

— E Calea, îi răspunse Michael.

Lucrurile începeau să aibă mai multă noimă pentru el.

— Kaine știe că nu poate ține pe toată lumea departe de ascunzătoarea lui secretă. Și știe că cei mai buni au, probabil, talente de hackeri. Așa că îi facem jocul, de fapt. E mult mai ușor să îndrepți oamenii spre o serie de programe securizate, care să-i sperie, să-i facă să-și dorească să se întoarcă. Sau să-i ucizi și să obții același rezultat. Frate, îl urăsc sincer pe tipul ăsta.

— Nu e un tip, zise Sarah. E un jucător psihopat.

Michael se corectă.

— Frate, îl urăsc sincer pe jucătorul ăsta psihopat.

Merseră înainte, dar nu se schimba nimic și nu apărea nimic nou.

Apoi Michael auzi din nou fantoma și simți o strângere de inimă. Se opriră toți trei.

— *Michael.*

Din nou, șoapta aia ca un scâncet.

— *Michael.*

Se stârni o boare, dar, de data asta, nu a fost ceva care să treacă pe lângă ei. Nici nu se opri. Erau rafale de vânt care-și schimbau direcția, înfoindu-le hainele și părul. Se auziră gemete în jurul lor, se auzeau încă și mai tare decât în hol. Michael își

imagină un bărbat făcut colac pe un pat ud de transpirație, care gemea pradă agoniei.

— *Michael Michael Michael*..., se auzi încă o dată, și încă o dată, de pretutindeni în același timp, în vreme ce gemetele continuau.

Michael nu știa ce să mai creadă. Vocea se auzea categoric mai tare.

— Amintiți-mi să evit casele bântuite de-acum încolo, zise Bryson. Și de ce se iau numai de tine?

Se auzi un sunet nou – un țipăt de femeie, nefiresc de lung și de strident.

— Eu nu mai rezist! strigă Sarah, astupându-și urechile. Haideți să ieșim de-aici!

Michael își zise că era o idee foarte bună. O prinse de mână și o luă la fugă în direcția în care merseseră până atunci. Bryson era chiar lângă el – NetScreen-urile săltau din mers, aruncând o lumină tremurătoare. Zgomotul acela groaznic nu făcea decât să crească în intensitate, iar briza se transformă într-un vânt tăios.

— *Michael Michael Michael*...

Michael grăbi ritmul, trăgând-o pe Sarah după el. Și, cum fugeau, pământul de sub tălpile lor se înmuie deodată – la fiecare pas, Michael simțea cum i se afundă picioarele cu câțiva centimetri, până când se împiedică și căzu pe acel teren mișcător.

Era nisip negru. Vântul se înteți, aruncându-i grăunțe de nisip în față. Gemetele se prefăcuseră în urlete de-acum și cuvintele se contopeau, sunând ca și cum ar fi fost într-o limbă imposibil de descifrat.

— Niciuna dintre chestiile astea n-are nicio noimă! strigă Bryson.

Michael aproape că nu-l mai auzea din cauza zgomotului. Stătea în genunchi și se uita uluit în jur.

Sarah tocmai se ridica în picioare.

— Trebuie să ținem...

Nu mai apucă să termine, pentru că pământul le fugi de sub picioare și căzură, stârnind un nor de nisip.

6.

O bună bucată de vreme, Michael simți că-i rămăsese inima în gât și se pregăti sufletește pentru moarte. Era din nou pe Podul Golden Gate cu Tanya, în cădere liberă. Dar îl năpădi ușurarea când, nu că ateriză, dar simți o suprafață tare, răcoroasă, sub el. Și nu mai cădea; aluneca. Coborârea lui începu să încetinească, pe măsură ce suprafața pe care se afla lăsă locul unor trepte, și Michael o luă la vale, zbătându-se să se oprească.

Icnind de fiecare dată când se izbea de trepte, se opinti în mâini și picioare și, într-un târziu, se opri, cu bărbia lipită de muchia tare a unei trepte. Închise ochii și trase aer în piept. Și-apoi. Cineva ateriză peste el.

Michael țipă, dând frâu liber frustrării acumulate în ultimele câteva ore, și, mânat de un ultim puseu de adrenalină, se scutură de persoana aflată deasupra lui, până să apuce să se controleze. Chiar când reușise să scape, văzu că era Sarah și o urmări, îngrozit, cum făcea câteva tumbe înainte de a se opri la câteva trepte sub el.

— Scuze, mormăi, rușinat.

Întotdeauna te poți baza pe un bun prieten să te arunce pe scări.

— Mi-am ieșit din fire o clipă.

Ea se uită la el, făcând o grimasă. Dădu să-i spună ceva, după care păru să se răzgândească. Michael îl observă apoi pe Bryson, zăcând șui pe spate, cu NetScreen-ul plutind la un metru deasupra lui.

Michael își trase picioarele la piept, înconjurându-și genunchii cu brațele. Nu putea decât să-și închipuie câte vânătăi avea să-și descopere după ce ieșeau la suprafață. Sicriul era neîntrecut în materie de pedepse fizice.

— A durut chestia asta, zise Bryson.

Se uita undeva în depărtare.

Michael se întoarse să se uite, dar nu văzu altceva decât bezna nesfârșită.

— Mda, încuviință. Și sunt sigur că nici măcar Kaine n-ar trebui să poată crea un loc atât de complex. Cum poate crea un program ca ăsta, pe care noi trei laolaltă de-abia reușim să-l descifrăm? Cu-atât mai puțin să-l modificăm?

— Nu știu, răspunse Bryson. Poate c-a avut ajutoare serioase. Sau poate că are ceva aparte, de care n-am reușit să ne prindem încă. Dar e o nebunie. Cred că ai dreptate, singurele puncte slabe pe care le vedem sunt cele pe care vrea el să le vedem – ca să fim mânați pe Cale, conform planului *lui.* Sunt invidios pe șobolanul ăsta.

Sarah începu să scâncească și, când Michael se uită la ea, văzu că umerii ei erau scuturați de suspine și-și ascunsese fața în mâini. *Aoleu,* își zise. Situația devenise chiar nasoală – nu-și amintea când o văzuse ultima dată plângând pe Sarah. Se apropie de ea s-o consoleze, simțind că îl durea tot corpul. Coborî cu grijă fiecare treaptă până când ajunse în dreptul ei, apoi întinse mâna și începu să o mângâie pe spate.

Sarah își ridică privirea spre el. Avea lacrimi pe față, dar, chiar și în lumina chioară, Michael își dădu seama că nu era furioasă. Cel puțin, *el* nu avea să și-o ia.

— Ești bine? o întrebă, realizând că era o întrebare stupidă, dar neștiind ce altceva să spună.

— Hmm, să mă gândesc… Nu, nu sunt bine.

Sarah se chinui să schițeze un zâmbet.

— Ce s-a întâmplat adineauri?

Bryson veni cu răspunsul.

— Păi, eram într-un hol lung, apoi într-o încăpere neagră, apoi mergeam pe nisip. Apoi am căzut pe un tobogan care s-a transformat într-o scară. N-ai mai făcut chestia asta până acum?

— Nu prea, îi răspunse ea cu o voce moale. Aveți dreptate în privința programului. Și legat de Kaine. Toată povestea e foarte ciudată.

Michael studie scara de sub ei, încercând să vadă unde se termina. Dar, ca și în cazul holului, capătul dispărea în întuneric.

Nu era deloc încântat de ce urma să spună, dar era singura lor opțiune.

— Trebuie să mergem înainte. Trebuie să ieșim de-aici.

— De ce? întrebă Bryson, pe un ton amar. Următorul loc o să fie și mai nasol.

Michael ridică din umeri.

— Da. Și o să trecem de el, și de următorul. O s-o ținem tot înainte până când ajungem la Râpa Sacră și-i dăm de cap.

— Sau până când o să murim și ne întoarcem acasă, zise Sarah încet.

— Sau până când o să murim și ne întoarcem acasă, repetă Michael.

Era furios că tot timpul petrecut în Somn nu părea să le fi oferit destulă experiență ca să-i ajute să treacă de acest zid de protecție monumental. Nervos, chinuit de dureri, se ridică și începu să coboare scările.

7.

Timp de două ore nu se schimbă nimic. Nimic în afara nisipului care căzuse odată cu ei și care dispărea în sfârșit de pe trepte, pe măsură ce înaintau. Scara părea în continuare interminabilă. Trepte și iar trepte. Coborau din ce în ce mai adânc pe scara răcoroasă și întunecată, având doar NetScreen-urile care să le lumineze drumul. Orice încercare de a găsi o scurtătură sau o cale de ieșire la nivelul codului îi făcea doar să se învârtă în cerc – nimic nu avea logică.

Într-un final, hotărâră că trebuiau să doarmă un pic.

— Încape fiecare dintre noi pe o treaptă, observă Bryson când se opriră.

Nimeni nu zise nimic în timp ce se întindeau. Michael nu se mai simțise niciodată atât de obosit. Și trupul, și mintea lui aveau nevoie de odihnă.

Și totuși, ciudat lucru, nu-l luă somnul. Poate că era din cauza vânătăilor sau poate că pur și simplu era prea agitat – prea frământat de gândul la ce avea să se mai întâmple –, dar, indiferent care era motivul, nu reușea să adoarmă. În schimb, gândurile îi rătăceau aiurea și, cumva, începură să graviteze în jurul unui singur lucru.

Părinții lui.

Nu știa de unde-i venise gândul ăsta. Îi era dor de ei, sigur. Și se temea că aveau să afle de toată povestea cu Kaine.

Dar apoi realiză un lucru. Era ceva atât de șocant, de greu de crezut, de deconcertant, încât se ridică imediat în capul oaselor, simțind că se sufocă. Din fericire, Bryson și Sarah dormeau. Nu ar fi putut face față întrebărilor lui – nu era sigur că le putea oferi răspunsuri.

Michael închise ochii și se concentră, masându-și tâmplele. Probabil că era dat peste cap, nu mai gândea limpede. Inspiră adânc și se liniști, încercând să gândească metodic. Se gândi la fiecare zi din viața lui, din ultimul timp, luând-o înapoi din momentul prezent, derulându-și în minte ce se întâmplase.

O săptămână. Două săptămâni. Trei săptămâni. O lună. Două luni. Zi după zi, mergând înapoi, încercând să analizeze activitățile cotidiene. Memoria lui era mai bună decât și-ar fi închipuit – reuși să-și amintească o mulțime de lucruri, o mulțime de evenimente. Dar exista un detaliu major, care-ți sărea în ochi, pe care părea incapabil să și-l amintească. Cum putuse să fie atât de prins cu viața de zi cu zi, încât să nu-l observe până acum? Atât de prins cu școala și cu VirtNetul?

Era imposibil să ignore ce-l rodea atât de tare.

Michael efectiv nu-și amintea când îi văzuse ultima dată pe ai lui.

15. O ușă în depărtare

1.

Și Helga nu se mai întorsese nici ea.

Michael nu știa ce-l supăra mai tare – că se întâmpla ceva groaznic cu părinții și cu bona lui sau că era atât de cufundat într-ale lui, încât îi luase așa mult să observe. Era deopotrivă îngrozit și rușinat.

Încercă să se gândească la ce se întâmplase. Poate că VNS-ul era implicat cumva. Sau Kaine și programul lui, Doctrina Mortală. Exista totuși o legătură între toate lucrurile care îi schimbaseră atât de radical viața în ultimele câteva săptămâni – deși nu știa în ce consta legătura.

Dar Michael nu-și amintea. Oricât de tare își frământa creierul, nu reușea să-și amintească momentul exact când își revăzuse ultima dată părinții. Orice moment și-ar fi amintit – petreceri, mese, plimbări cu mașina –, întotdeauna părea evident că, de bună seamă, îi revăzuse *după* asta. Dar nu-și amintea nimic după.

Era ciudat și îl îngrozi treaba asta. Și, în tot timpul ăsta, îl bântuia întrebarea dacă nu cumva avea ceva de-a face cu Ucid-Simii. Nu avea nicio urmă de îndoială că acea creatură îi afectase cumva creierul.

Nu știa ce să facă, ce să creadă, dar, într-un final, își îngădui să se întindă la loc pe treapta care-i revenea. Îl copleși în sfârșit epuizarea și adormi.

2.

Bryson îl trezi scuturându-l blând de umeri. Michael se uită somnoros la el.

— Zău așa, frate, zise Bryson. Noi ne-am trezit de o oră. Și tu sforăi ca ursul.

Michael își lăsă picioarele pe treapta de dedesubt și se ridică în capul oaselor, căscând și frecându-se la ochi. Lumea întunecată din jur se lăsă într-o parte o clipă, apoi se îndreptă la loc. Nu se schimbase nimic cât dormiseră.

— A mai avut vreunul din voi vise bizare azi-noapte? întrebă Sarah. Eu am visat un tip îmbrăcat în costum de iepure. Să nu-mi cereți alte detalii.

Michael nu visase nimic, dar îl izbi din nou din plin revelația șocantă din ajun. Oare de ce nu reușea să-și amintească exact când își văzuse ultima dată părinții? Unde erau? De ce nu se mai întorsese Helga? Cum de nu se gândise la faptul că ai lui lipseau de atâta vreme? Nu vorbea niciodată prea mult cu părinții lui cât erau plecați, dar, chiar și-așa, era ciudat. Și, fără îndoială, ceva era aiurea, într-un fel sau altul.

— Michael? îl strigă Sarah. Ești bine?

Se uită la ea și hotărî că în niciun caz nu avea de gând să-i spună cuiva despre ciudățenia asta.

— Mda, sunt bine. De-abia aștept să mai cobor câteva trepte. Și sunt așa de hămesit, că mă gândesc ce-ar fi să-i mănânc un picior lui Bryson.

— Ar fi cazul să-l razi mai întâi, îi răspunse Bryson, întinzând un picior spre el de parcă i-l oferea.

Își lăsă piciorul pe pământ și continuă:

— Eu am avut un vis bizar. Se făcea că nu-l cunoscusem niciodată pe Michael și duceam o viață minunată, în care nu încerca nimeni să mă omoare sau să mă lase cu creierul varză. Era tare fain.

— Chiar *sună* fain, zise Sarah.

Michael se ridică și se întinse.

— Ce glumă bună! Haideți să coborâm treptele astea nenorocite.

Nimeni nu îl contrazise și începură să coboare din nou, treaptă cu treaptă.

3.

Le-ar fi fost imposibil să spună cât a durat până să se întâmple ceva. O vreme, Michael încercă să numere treptele,

apoi secundele și minutele, doar ca să-și ia gândul de la părinții lui. La un moment dat i-a stat ceasul, iar ceasurile de pe NetScreen tot făceau chestii bizare. Cu cât coborau cu toții mai adânc, cu atât mai agitat se simțea Michael. Monotonia experienței începea să-i stârnească neliniștea, pe care se chinui să și-o înăbușe. Încercările ocazionale – și eșuate – de a sparge codul aparent imposibil nu făceau decât să agraveze situația.

Și apoi, în sfârșit, au dat de o ușă.

Era la capătul scărilor, unde spațiul din jurul lor se îngustase și alcătuia un tunel, care dădea spre o ușă banală de lemn. Michael a fost copleșit de ușurare și de un val de fericire irațională, care l-a făcut să izbucnească brusc în râs.

— Te amuză ceva? îl întrebă Bryson, gata să zâmbească și el. Spune-ne și nouă gluma.

— Nu, nu mă amuză nimic.

Michael ajunse primul la ușă și duse mâna spre mânerul rotund de alamă.

— Doar mă bucur c-am ajuns acasă.

La faza asta, Bryson se hlizi, iar Michael nu mai așteptă replica. Răsuci mânerul și ușa se deschise cu ușurință. Apoi el trecu pragul, ca să vadă ce-i aștepta înăuntru.

Dincolo de ușă erau două rânduri de oameni aliniați, cu spatele la perete, de-a lungul unui hol. Și, deși aveau ochii deschiși, toți păreau morți.

4.

Michael se opri în pragul ușii. Simțea că prietenii lui erau în spate, dar niciunul nu făcu nicio mișcare, niciunul nu-l împunse să meargă înainte. Era sigur că își doreau să pășească pe acel hol la fel de mult ca el. Adică deloc.

Din tavan atârnau becuri fără abajur, ca acelea din holul casei bântuite, luminând cele două șiruri de oameni, și Michael începu deodată să ducă dorul întunericului prin care merseseră atâta timp. Necunoscuții stăteau nemișcați, ca niște stane de piatră, toți cu ochii ațintiți asupra lui Michael și a prietenilor lui.

Michael se concentra la cei aflați cel mai aproape de el. În dreapta lui era o femeie, cu pielea albă ca lumina lunii. Purta o

rochie albă, boțită dar curată. Ochii ei negri se uitau țintă la Michael, iar femeia părea că acum o să deschidă gura să-i spună ceva.

Chiar în fața ei, în stânga lui Michael, era un bărbat în costum negru. Era la fel de palid ca femeia și la fel de nemișcat, dar își ținea brațul drept pe jumătate întins în față, cu degetele răsfirate.

Michael își concentră atenția la ceilalți oameni înșirați în hol. Toți erau albi ca moartea, complet nemișcați, și se zgâiau la nou-veniți. Ca și primul bărbat, mulți dintre ei rămăseseră încremeniți în poziții stranii. Ca și cum fuseseră prefăcuți în stane de piatră în timp ce făceau ceva.

— Alo? strigă Bryson.

Vocea lui răsună de-a lungul holului și, chiar înainte să se stingă ecoul, fiecare dintre cei aflați în fața lor se mișcă un pic. Michael simți că-i sare inima din piept.

— Ce-a fost asta? întrebă Sarah șoptit, și câteva trupuri zvâcniră, făcând-o să coboare și mai mult glasul. Tot ce văd din cod e că, din câte se pare, Calea merge drept înainte. Nu pot să tai pe nicăieri, nici nu văd altă cale de ieșire.

— Alte noutăți mai ai? replică Bryson. Nici eu nu văd.

Foarte încet, Michael se întoarse spre prietenii lui. Apoi, vorbind atât de încet, încât de-abia se auzea și el, spuse:

— În regulă, dar nu ziceți nimic. Nu faceți mișcări bruște. Luați-vă după mine!

Se întoarse și, cu grijă, făcu un pas în față, apoi încă unul. Necunoscuții întoarseră încet capul, urmărindu-i mișcările, uitându-se țintă la el. Michael rămase cu ochii pe ei, îngrozit de ce-ar fi putut să-i facă. Cu fiecare persoană de care trecea, îl năpădea o teamă din ce în ce mai apăsătoare, gata să-l înăbușe.

O ținu înainte, silindu-se să meargă cât mai încet cu putință. Îi simțea pe Bryson și Sarah mergând în urma lui, dar nu îndrăzni să-și mai întoarcă privirea spre ei. Trecură de un bătrân cu un nas mare și o văpaie în ochi. Și de un bărbat cu un semn din naștere care-i acoperea jumătate de față, ca o vânătaie pe pielea albă. De o femeie cu gura larg deschisă, lăsând să i se vadă dinții albi și gingiile vinete. De un copil mic, încremenit cu o undă de zâmbet pe față.

Michael simțea că începe să-l mănânce nasul și nu reușea să se abțină. Strănută, iar trupurile din jurul lui zvâcniră din nou,

ridicându-și mâinile cu aproape trei centimetri. Îi sări inima din piept și se opri, vrând să se asigure că n-o să se întâmple nimic. Nu mișca nimic. Ușurat, porni din nou, pas cu pas, mergând chinuitor de încet.

Trecuseră de încă vreo zece oameni, când Michael se împiedică de o adâncitură în podea. Căzu lat, sprijinindu-se în umăr. Dar, până să atingă podeaua tare, auzi cum toată lumea se mișcă.

5.

Michael se întoarse pe spate și își puse brațele pavăză în dreptul feței, dar rămase încremenit. Scena de deasupra lui era ca un afiș pentru un film horror. Mai multe rânduri de mâini se întindeau spre el, încadrând chipuri furioase. Dar se opriseră de îndată ce se opri și el. Degete albe ca varul, cu unghii ascuțite, rămăseseră suspendate deasupra lui. Și ochi în care se citea foamea îl priveau de sus. Dar niciunul dintre oamenii aceia nu se mișcă.

Convins că, în curând, o să audă și ei cum îi bătea inima, Michael încercă să se liniștească. Încet, inspiră aer de câteva ori; apoi, făcându-și curaj, începu să se tragă ușurel înapoi, sprijinindu-se în brațe și în gambe, mișcându-se cu încetinitorul.

Transpirația curgea pe el, îmbibându-i hainele, picurându-i broboane pe față. Nu-și putea lua ochii de la mulțimea de ochi ațintiți asupra lui. O singură mișcare greșită și oamenii aceia aveau să-l atace – știa asta –, și-atunci se sfârșea totul. Dacă se zbătea, asta ar fi însemnat mai multă mișcare.

Să gândim optimist, își spuse, trăgându-se agale de lângă ei.

Într-un final, scăpă de sub bolta încremenită de brațe. Partea cea mai sinistră, pentru el, era că, deși trupurile lor – de la gât în jos – rămâneau nemișcate, ochii lor continuau să-i urmărească fiecare mișcare. Îl trecură fiori.

Foarte încet, se întoarse și se ridică în picioare. Se uită în urmă la Bryson și la Sarah, care erau de cealaltă parte a haitei de care tocmai scăpase. Din fericire, se făcuse o potecă pe lângă perete, unde se aflaseră mai devreme o parte dintre oameni. Prietenii lui se strecurară pe-acolo, dând roată grupului,

și i se alăturară din nou. Bryson era neobișnuit de tulburat, avea o expresie încordată și în ochi i se citea agitație. Michael ar fi vrut să-l întrebe dacă se simte bine, dar știa că nu-și puteau asuma riscul de a mai scoate vreun sunet, așa că o luă pe tăcute înainte.

O ținură înainte pe hol. Încet. Nespus de încet.

6.

Era greu să nu scoată niciun sunet și înaintau mai încet decât se mișcase vreodată Michael. Ritmul îl cam scotea din minți, dar nu se plângea atâta timp cât necunoscuții stăteau cuminți la locul lor.

Treptat, oamenii pe lângă care treceau se contopiră într-o masă amorfă. Nu mai făcea deosebirea între bărbat și femeie, adult și copil, slab și gras. Tot ce vedea era doar un caleidoscop de chipuri palide și ochi care priveau în gol. Încercă să nu se uite deloc la ei, concentrându-se la capătul opus al holului.

Și, după o veșnicie, i se păru lui, le apăru dinainte capătul. Michael întrezări o altă ușă în depărtare.

7.

Odată ce văzu ușa, impulsul de a o rupe la fugă deveni aproape irezistibil. Dar Michael și-l înăbuși. Merse înainte, apropiindu-se strategic, cu grijă, de ușă.

Cum mergeau, mai multe perechi de ochi îi urmăreau pe toți trei. Michael se concentra să meargă la fel de încet când începu să se audă un zgomot ciudat din urmă, ca un scâncet, și simți o strângere de inimă când își dădu seama că cel care-l scotea era Bryson. Michael îi văzu pe necunoscuții aflați de-o parte și de alta cum tresar.

— Mă tot gândesc la Kaine și la programul imposibil din locul ăsta, le șopti Bryson, vorbind mult prea tare.

Oamenii înșirați la perete zvâcniră din nou.

— Și tocmai m-a lovit o chestie. Dacă tipul ăsta, Kaine, nu e jucător, de fapt? Dacă… Hei! Codul e mai slab acolo!

Ultimele cuvinte nu le mai rosti în șoaptă, ci țipând din toți rărunchii. Și, când vocea lui Bryson rupse tăcerea, Michael simți un val de panică. Bryson îl împingea deodată la o parte, luând-o la fugă pe lângă el, spre ușă. Michael se izbi de unul din trupurile reci și creatura se trezi la viață. Dar, în loc să-l atace pe Michael, o luă la fugă după Bryson. La fel ca toți ceilalți. Toate acele siluete goneau după Bryson, și Michael se lăsă să cadă în genunchi, îngrozit, în stare de șoc, urmărind acea hoardă fioroasă cum gonea după prietenul lui.

8.

Michael înțelegea cum mergea treaba. Când erai în Somn, erai întotdeauna conștient pe undeva că nu erai în lumea *reală.* În cel mai rău caz, riscai să mori – într-un mod groaznic, poate –, și-apoi să te trezești la tine acasă, în Sicriu, de unde puteai să ieși, să faci un duș, să-ți revii după toate chinurile îndurate și să te întorci în joc într-o altă zi. Erai întotdeauna conștient de acel adevăr fundamental.

Dar, pe Cale, conștiința acelui fapt părea să se estompeze. Și, în clipa aceea, Michael era pradă unei lupte lăuntrice. Știa că Bryson era pe cale să aibă o experiență care nu era reală, de fapt. Dacă ar fi fost, Michael nu ar fi șovăit nicio clipă – ar fi luat-o la fugă după prietenul lui și ar fi încercat să-l salveze. Dacă ar fi fost într-un joc obișnuit din VirtNet, probabil că ar fi făcut fix același lucru. Dar aici, dacă murea, se alegea praful de misiunea lor. Nu putea să-și asume riscul.

Dar, chiar știind lucrul ăsta, era un chin să audă zgomotele care prevesteau un atac violent. Cu siguranță, nu *părea* că era doar un joc.

Sarah se lăsă să cadă lângă el.

— Trebuie să spargem…

Michael o întrerupse:

— Am încercat și-am tot încercat.

— Atunci trebuie să încercăm din nou!

Era roșie la față.

— Bine.

Michael ridică din umeri.

— Ai dreptate.

Închise ochii și intră în programul care țesea lumea din jurul lor. Începu să caute și să iscodească, navigând printre date. Simțea prezența digitală a lui Sarah, care făcea același lucru. Dar la acest nivel, zidul de protecție era și mai puternic ca până aici. Michael încercă din răsputeri să ajungă la partea de cod în care Bryson era atacat, dar nu reuși și pace.

Sarah se strădui mai mult timp, dar nu reuși nici ea să ajungă acolo.

— Mulțumesc oricum, îi zise încetișor.

După ce deschiseră ochii, și ea, și Michael evitară să se uite spre Bryson. Michael nu voia să-și asume riscul de a vedea soarta inevitabilă care-l aștepta. Dar sunetele pe care le auzea erau groaznice, oricum. Mârâieli și zgomotul pe care-l scoate ceva când e sfârtecat. Urlete de furie sau poate de încântare.

Și, desigur, partea cea mai cruntă – țipetele lui Bryson. Acopereau toate celelalte sunete, reverberând de-a lungul acelui hol lung, ca și cum Bryson ar fi fost fix lângă ei. Erau țipete disperate, în care se ghicea o groază așa de profundă, încât Michael simțea că-l doare inima, ca și cum i-ar fi strâns-o cineva în pumni. Își aleseseră de bunăvoie genul ăsta de viață în Somn, dar, fie că era real sau nu, în momentul de față Bryson simțea pe deplin tortura la care era supus.

Într-un final, printr-un miracol, zgomotele încetară. Și Michael nici nu trebui să se uite într-acolo ca să știe că ce mai rămăsese din Bryson dispăruse, se risipise cu ultima suflare a Aurei lui. Undeva departe de ei, prietenul lor se trezea în Sicriu, probabil țipând în continuare după toate ororile.

Sarah îl prinse de mână, strângând-o într-a ei. Și, pentru a doua oară în mai puțin de o zi, o auzi plângând.

Acum că se lăsase din nou liniștea, Michael avu în sfârșit răgazul să se gândească la cuvintele stranii pe care le rostise prietenul lui chiar înainte să-și iasă din minți, să se întrebe dacă erau doar gândurile unei persoane gata s-o ia razna.

Dar dacă tipul ăsta, Kaine, nu e de fapt jucător?

Michael închise ochii și simți că era gata să izbucnească și el în plâns. Ce naiba o fi vrut să spună Bryson?

16. Un om singuratic

1.

De îndată ce trupul lui Bryson dispăru, hoarda încremeni și în hol se lăsă din nou tăcerea. Michael și Sarah se ridicară încet în picioare, având grijă să nu facă vreo mișcare bruscă. Bryson se dusese – nu avea să li se alăture din nou pe Cale – și trauma de a fi fost de față la ceea ce tocmai i se întâmplase îl apăsa pe Michael ca un nor negru. Voia să dezbată cu Sarah spusele lui Bryson, dar nu îndrăzni să mai riște să-i trezească pe morții vii.

Se concentră la singurul lucru pe care îl putea face: să ajungă până la acea ușă. Studie codul, căutând o metodă de a înăbuși orice zgomot – un lucru mărunt, dar, chiar și-așa, aproape imposibil cu un zid de protecție așa complex. Dar reuși s-o facă într-un final. Sarah observă și-i mulțumi cu un gest din cap.

Pas cu pas, porniră spre țelul lor până când ajunseră la ultimul obstacol – dealul de trupuri care-l uciseseră pe Bryson. Michael se lipi de perete, croindu-și drum peste brațe și picioare. Era o experiență care îți afecta nervii, în ciuda programului de amortizare, iar Michael simțea broboane de transpirație pe frunte. Îi era o sete cruntă, i se uscase așa tare gura, încât parcă avea praf pe limbă.

Într-un final, Michael trecu de trupurile nemișcate, urmat de Sarah. O ținură tot înainte, mergând poticnit, ca și cum înotau prin nămol la fiecare pas.

Și-apoi ușa – *preafrumoasa ușă,* își zise Michael – îi stătea dinainte. Și, ca și cea pe care intraseră, era descuiată. O deschise și trecu pragul, trăgând-o pe Sarah de mână după el.

Până să apuce să-și dea seama unde erau, trânti ușa după ei. Abia apoi se întoarse să înfrunte noul spațiu care le stătea în față.

Era o pădure deasă, cu copaci uriași, de crengile cărora atârna, ca mușchiul, o perdea de ceață. O potecă bătătorită trecea prin mijloc, îmbiindu-i pe el și Sarah să se avânte în inima pădurii. Și chiar lângă capătul potecii, sub crengile unui stejar

uriaș, se afla un bărbat palid, cu o pelerină roșie, cu gluga trasă pe cap.

— Vai de mine, ce pereche faceți, le zise.

2.

Cumva, prima reacție a lui Michael când auzi cuvintele a fost să se întoarcă, să vadă dacă ușa mai era acolo. Mai era, tăiată într-un zid înalt de granit cenușiu. Închisă bine. Nu era sigur nici el de ce făcuse asta – să se întoarcă în holul cu morții vii era ultimul lucru pe care își dorea să-l facă. Dar era ceva sinistru la pădurea asta și la bărbatul care-i întâmpinase.

Se întoarse spre necunoscut. Cum era de așteptat, stătea tot acolo, în dreptul stejarului, cu mâinile strânse în fața corpului. Pelerina roșie strălucea în lumina slabă.

Michael se uită mai atent la chipul bărbatului. Era bătrân, dar nu matusalemic. Avea riduri pe față, dar nu avea aerul firav al cuiva care mai are doar câțiva ani de trăit. Avea buze subțiri, un nas subțire, acvilin, și o bărbie ascuțită. Și ochii... albaștri, aproape argintii, atât de deschiși la culoare că păreau să răspândească o lumină lăuntrică.

— Unde suntem? puse Sarah întrebarea obișnuită. Cine ești?

Bărbatul avea o voce răgușită.

— Vă aflați la marginea Pădurii Mendenstone, un loc al întunericului și al morții. Dar nu vă temeți, tinerii mei prieteni. Între pavăza oferită de acești pini și stejari se află un loc de meditație, unde veți găsi hrană și adăpost. Și unde veți fi ocrotiți de fiarele care își ucid și își sfârtecă prada.

Michael văzuse întuneric și moarte cât să-i ajungă – categoric nu mai voia. Ce-și dorea cu adevărat era ceva de mâncare. Îi chiorăiau mațele și își dădu seama că nu-i păsa dacă tipul era ucigaș în serie. Dacă avea de mâncare, Michael era dispus să-l urmeze oriunde.

Sarah nu era chiar așa de disperată.

— Ce te face să crezi c-o să te lăsăm să ne conduci *oriunde*? Ne-am descurcat de unii singuri până aici – de ce-ar trebui să ne luăm după prima persoană care ne iese în cale?

— Are *mâncare,* îi șopti Michael, aplecându-se spre ea.

Străinul își desfăcu mâinile, lăsându-și-le pe lângă corp. Nu se mișcă nimic altceva la el, nici măcar pelerina.

— Sunt un om pașnic. Vă puteți încrede în mine, copii. Veniți. Veniți cu mine, haideți să-mi faceți o vizită.

Michael a fost cât pe-aci să pufnească în râs, dar, pe de altă parte, era *lihnit* de foame.

— Bine, zise.

Sarah dădu să protesteze, dar Michael ridică mâna, întrerupând-o – merita să-și ia o săpuneală mai târziu de la Sarah, dacă putea să mănânce ceva.

— Dar, dacă încerci vreo chestie dubioasă, te trimitem înapoi în Starea de Veghe cât ai clipi.

Bărbatul zâmbi, fără vreo urmă de teamă în ochii scânteietori.

— Desigur, spuse.

Le întoarse spatele și porni pe cărarea care se pierdea în pădure. Când făcu primul pas, o creatură blănoasă îi sări în spate și i se cocoță pe umăr. Aducea a dihor sau a nevăstuică. Animalul stătea în două labe, adulmecând aerul cu nasul ca de șobolan.

— Ia te uită, îi șopti Michael lui Sarah.

Ea făcu ochii mari văzând tovarășul de drum al bărbatului.

— Deci, chestia asta e un pic bizară, îi răspunse ea încet. Al ’nșpelea motiv pentru care *n-ar* trebui să mergem cu tipul ăsta.

Logica începea să triumfe asupra foamei, și Michael începea să-i dea dreptate prietenei lui. Dar, în acel moment, necunoscutul se întoarse și-i strigă, punând capăt dezbaterii:

— N-o să ajungeți niciodată la următorul nivel al Căii fără ajutorul meu, le zise. Oricât v-ați strădui să spargeți codul, n-o să ajungeți în veci la Râpa Sacră.

Și își văzu de drum, dispărând în pădurea întunecată.

3.

— Haide, îi zise Michael lui Sarah, prinzând-o de braț și pornind după noul lor prieten.

Ea i se smulse din mână, dar continuă să meargă pe lângă el.

— Mă simt ca și cum ne-am ține după un șarpe până în bârlogul lui. Pariez că tipul ăsta a omorât o sută de copii.

Intraseră în pădure și copacii uriași creșteau mult deasupra lor. Aveau coroana deasă și trunchiurile acoperite de dâre lungi, diafane, de mușchi. Și creșteau înghesuiți unul într-altul, cu stratul de mușchi tăind chiar prin mijloc. Efectul magic al programării.

— Probabil că e doar un Tangent, zise Michael, sucindu-și gâtul ca să studieze peisajul din jur. Singura sursă de lumină din pădure erau copacii, trunchiurile lor răspândeau o lumină stranie, albăstrie. Pe măsură ce intrau mai adânc în pădure, crengile cu frunze se întindeau din ce în ce mai aproape de potecă, ca și cum voiau să-i ia pe sus pe nou-veniți.

— Atunci de ce i-ai spus c-o să-l trimitem înapoi în Starea de Veghe? îl întrebă Sarah.

— Ca să zic și eu ceva, îi răspunse.

Chiar nu avea chef de vorbă.

Bărbatul mergea într-un ritm egal, rămânând cam la vreo șase metri în fața lor, cu animăluțul lui bizar cocoțat pe umăr. Era răcoare și totul răspândea un miros reavăn, umed. Era un miros aproape plăcut, își zise Michael, dar dincolo de el pândea o duhoare de putregai. Nu se auzeau alte zgomote în afară de cântecul greierilor și țipătul vreunei bufnite.

— S-ar părea că, într-adevăr, nu prea aveam de ales, murmură Sarah. Nu văd nicio altă direcție în care se poate merge, în program.

— Tot mai ești în cumpănă?

— Zic și eu, îi răspunse ea, ridicând din umeri.

Merseră o vreme în tăcere, apoi Sarah continuă:

— Trebuie să vorbim despre ce-a zis Bryson. A fost ca și cum chiar îi picase fisa, dar de ce s-a ambalat? Ce-a văzut la nivelul codului?

Michael își amintea la perfecție fiecare detaliu legat de ultimele clipe ale prietenului lui.

— A fost o remarcă ciudată. *Dacă tipul ăsta, Kaine, nu e de fapt jucător*? Ce vrea să însemne asta?

Sarah râse a pagubă.

— Tot ce facem e să ne punem întrebări unul altuia. Avem nevoie de răspunsuri.

— Mda.

Michael împinse o creangă care-i atârna în față.

— Pe Bryson îl necăjea foarte tare că programul pentru Cale e atât de complicat. Înțeleg de ce nu voia să accepte ideea că acest Kaine a fost în stare să dezvolte programul. Pare imposibil.

— Așadar își închipuie că, de fapt, Kaine nu există? îl întrebă Sarah. Gen, e doar un nume inventat de o întreagă grupare care face chestia asta?

— Poate, îi răspunse Michael, ridicând din umeri. Reflectează la asta. Mai uită-te la cod din când în când. Îi dăm noi de cap.

— Bine. Numai… hai să fim pe fază, să nu ne scape niciun indiciu.

— Să fim *pe fază*? repetă el, făcând exces de sarcasm. Să nu ne scape niciun indiciu? Pe bune?

— Ce e?

Michael râse.

— Parc-ai fi Sherlock Holmes. O să scoți și-o lupă acum? O pipă, poate?

Sarah îi zâmbi.

— Poți să-mi mulțumești mai târziu, după ce o să-ți salvez viața.

— Nu-ți face griji! O să fiu cu ochii în patru și cu urechea ciulită. Cu nasul ce-ar trebui să fac?

— Mai taci!

Sarah grăbi pasul, ca să i-o ia înainte.

Michael aruncă o privire spre ghidul lor – bărbatul mergea calm, iar nevăstuica de pe umărul lui se legăna la fiecare pas, dar își menținea echilibrul. Apoi Michael își întoarse privirea spre pădurea aflată de-o parte și de alta a potecii.

Trunchiurile strălucitoare ale copacilor erau înalte și groase, înălțându-se spre cerul întunecat. Dintr-un motiv obscur, felul în care scânteiau, răspândind o lumină palidă – care de-abia dacă reușea să străpungă întunericul nopții – îi dădea senzația că pluteau în adâncurile oceanului. Lucrul ăsta îl tulbură un pic și trase de câteva ori aer în piept, spre a-și aminti că mergea sub cerul liber.

Poteca dădea roată unui copac încă și mai mare decât majoritatea celor pe care-i văzuseră până acum și, când trecu pe lângă el, Michael se uită involuntar la ce pândea dincolo de el. O pereche de ochi galben-aprins se uita țintă la el, la doar câțiva pași în pădure. Tresări și se împiedică, apoi continuă să

meargă pe cărare, cu spatele, neîndrăznind să-și ia ochii din acel punct. Îi veniră în minte scene cu Ucid-Simii.

Ochii îl urmăreau, dar făptura căruia îi aparțineau rămase nemișcată și, în curând, cărarea descrise o nouă buclă, astfel că un pâlc de copaci ascunse animalul din umbră. Creatura. Monstrul. *Ce*-o fi fost.

Michael se ciocni de Sarah și, într-un final, se întoarse.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

El nu reuși să spună altceva în afară de „Scuze”. Era speriat la culme și, deodată, nu-și dorea nimic mai mult decât să ajungă acasă la necunoscut, chiar dacă trebuia să împartă acel spațiu cu dihania de pe umărul lui.

4.

Pădurea nu se mai termina.

Michael mai văzu trei perechi de ochi galbeni, dar, ca și în primul caz, creaturile nu se mișcară, urmărindu-l doar din priviri. Dar, de fiecare dată, teama îl izbea în plin și se trezi că mergea din ce în ce mai repede.

— Ce-i cu graba asta subită? îl întrebă Sarah, după ce Michael ochi al patrulea animal.

— Tot văd niște ochi acolo, îi răspunse el.

Până și el auzea teama din glasul lui.

— Ca de Ucid-Simi. Dar unii mai mici, nu chiar la fel.

— Oh, deci te-ai gândit să mă lași pe mine la mijloc?

— Mda, ceva de genul ăsta, rânji Michael.

Sarah tocmai se pregătea să se întoarcă să se uite, când străinul cu pelerină se opri.

— De fiecare dată când văd priveliștea asta, îmi curg lacrimile pe față, zise bătrânul.

Făcuse ochii mari, părea într-un extaz mistic, și – exact cum zisese – avea lacrimi pe obraji, care sclipeau în lumina stranie a copacilor. Michael se întoarse să vadă la ce se uita așa fascinat.

Chiar în fața lor pe potecă, crengile a doi dintre copaci se împletiseră strâns laolaltă, țesând o boltă deasupra potecii. În mijlocul bolții atârna o firmă de lemn pe care cineva scrisese de

mână, cu vopsea galbenă. Literele străluceau de parcă ar fi fost luminate de un neon:

REFUGIUL MENDENSTONE
MAESTRUL SLAKE
CUSTODE PESTE TOT
ORICINE ESTE BINE-VENIT

— Maestrul Slake? îl întrebă Michael. În ce ești maestru, mai exact?

Bărbatul se întoarse imediat spre el, pironindu-l cu privirea.

— Sunt aici ca să vă ajut, băiete. Arată-mi respectul cuvenit, altfel…

Se întrerupse și își întoarse privirea spre Sarah, apoi din nou spre Michael.

— Nu contează. Veniți să cinați cu mine. Prietenii mei probabil că ne-au pregătit o masă delicioasă. Putem să stăm să ne odihnim ciolanele lângă foc, în vreme ce mâncăm și bem. Apoi o să vă spun cum puteți ajunge la Râpa Sacră. O să vedeți că de-aici e foarte ușor. Chiar foarte ușor.

O mulțime de întrebări i se învârteau prin minte lui Michael, dar bărbatul o luă din nou la pas, îndreptându-se spre arcadă. Michael îi aruncă o privire precaută lui Sarah, dar îl urmară amândoi. Măcar bărbatul le răspundea la întrebări.

5.

Pădurea nu se termina chiar unde era semnul, dar, în luminișul care li se deschidea dinainte după ce trecură pe sub boltă erau doar copaci risipiți, în locul trunchiurilor înghesuite de până atunci. O lună luminoasă strălucea deasupra lor, aruncând umbre lungi și înguste. La vreo treizeci de metri mai încolo se vedea Refugiul Mendenstone, o clădire lungă și joasă. Era făcută doar din lemn și fiecare părticică părea strâmbă sau gata să se dărâme. Un semn uriaș de bun-venit era atârnat deasupra a ceea ce, presupuse Michael, era ușa de la intrare, care era larg deschisă, lăsând să se vadă o încăpere întunecată, luminată doar de focul tremurător.

Michael se aștepta ca bărbatul să spună ceva de genul „Nicăieri nu-i ca acasă”, dar el nu zise nimic, îndreptându-se spre ușa luminată. Michael se grăbi să-l prindă din urmă. Se simțea un pic mai în largul lui, deși poate că era doar efectul foamei, care triumfase într-un final asupra rațiunii.

— Ai pomenit de prietenii tăi, îi zise Sarah bărbatului. Câți oameni locuiți aici? Sunteți călugări sau ceva de genul ăsta?

Nevăstuica de pe umărul lui Slake adulmecă în jur, în timp ce bărbatul râse în barbă, dându-i fiori.

— Călugări? Ai putea să-i numești și așa, mă gândesc.

Râse din nou.

Michael îi aruncă o privire lui Sarah. Nu era încântată să se afle aici și în ochii ei se citea că, orice avea să se întâmple, era doar din vina *lui.*

Se întoarse spre Slake.

— Cum adică? Cine sunt?

— O să aflați imediat, îi răspunse bărbatul, adăugând încântat: Sper că vă e foame.

Ultima parte îl subjugă din nou pe Michael voinței bărbatului. Era dispus să facă aproape orice pentru ceva de mâncare din VirtNet.

— Am ajuns, anunță Slake, oprindu-se la câțiva pași de ușa deschisă.

Michael trase cu ochiul înăuntru și se uită în jur, dar nu reușea să deslușească nimic. Doar umbrele tremurătoare aruncate de foc.

Dar se auzeau zgomote. Zgomotele unor creaturi care mișunau pe lemn. Zdrăngănit de vase. Mârâituri stranii și chițăieli care categoric nu erau scoase de oameni.

Maestrul Slake se întoarse spre Michael și Sarah, cu o expresie sincer preocupată.

— Vă rog, nu vă temeți. Sunt prietenii mei.

Și, zicând asta, intră în refugiu.

6.

Michael și Sarah stăteau în cumpănă amândoi, fiecare îl aștepta pe celălalt să facă primul pas. Într-un final, Sarah întinse mâna și-i împunse brațul.

— După dumneavoastră, îi zise, strâmbându-se.

Nu se obosi să-și ascundă teama.

— Ești foarte politicoasă.

— Știu.

Michael știa că oricând putea să se întâmple ceva. Calea era menită să-i țină departe de Râpa Sacră, nu să-i ajute să o găsească. Dar, până nu aflau cu ce aveau de-a face, nu avea rost s-o ia la fugă, nici măcar să studieze codul. Nu puteau decât să meargă înainte.

Făcu un pas timid, apoi se opri în prag, prinzându-se de tocul ușii și uitându-se îndelung în jur.

O masă lungă, joasă, se întindea dintr-un capăt al încăperii spațioase în celălalt. Pe masă erau întinse tăvi și farfurii încărcate cu mâncăruri apetisante – o priveliște pe cât se putea de îmbietoare. Dar atenția i-a fost distrasă în curând de siluetele în mișcare – și, cu excepția Maestrului Slake, niciuna din ele nu îi aparținea unei ființe umane.

Un câine jigărit – lung de cel puțin un metru – veni în fugă, oprindu-se chiar în fața lui Michael, cu o ceașcă în gură. În dreapta lui Michael, un urs uriaș, negru, cu petice de blană lipsă de pe piept, tocmai se apleca să ia o tavă cu brioșe din dreptul ferestruicii care dădea spre bucătărie. Un urs. Cu o tavă. Cu brioșe. Michael își reaminti că nu era nimic dubios aici – orice era posibil în VirtNet.

Mai era și un tigru care mergea pe labele din spate, ținând între labele din față o carafă cu ceva de băut. O gâscă fluturând din aripi, în timp ce împingea farfuriile încoace și încolo pe masă, cu ciocul, ca să fie drepte. O vulpe care trăgea după ea un platou cu ditamai curcanul, gătit ca pentru Ziua Recunoștinței. Un leu care ținea între incisivii ascuțiți mânerul unui coș de pâine. O mâță cocoțată pe masă, care tăia o friptură de pui cu cuțitul.

Ciudat, unul dintre primele gânduri care-i trecu prin minte lui Michael a fost cum de animalele nu aveau nicio problemă în a-și

găti prietenii? Deși poate că gâștele și puii nu ocupau același loc în ierarhie.

Sarah venise în spatele lui și se rezemă cu fața de brațul lui, studiind scena.

— Mai ți-e foame? îl întrebă.

— Cred că, dacă reușesc să trec peste faza că javra aia ne linge farfuriile, n-o să am nicio problemă.

Deodată îi veni să râdă. Îi fusese atât de teamă de ce avea să-i aștepte la refugiu și iată-i aici, în mijlocul unui basm pentru copii mici. Mai lipsea ca animalele să înceapă să cânte și totul avea să fie ca la carte.

Maestrul Slake se așezase în capul mesei, iar ursul se aplecă și-i puse un șervet în poală. Bărbatul îi mulțumi ursului, era de tot râsul, și creatura plecă să se ocupe de alte treburi casnice.

— Așezați-vă, răcni Slake la ei, ca un rege care se așază la masă cu slugile. Avem mai multă mâncare decât ați putea să mâncați vreodată. Chiar și în Somn.

Copleșit de foame, Michael se supuse imediat. Sarah încercă să-l prindă de braț, dar el i se smulse din mână și se așeză lângă Slake. De cum se așeză, o veveriță îi împinse o farfurie aburindă în față. Se uită iute la Michael cu ochișorii ca niște mărgele, apoi o șterse imediat.

Sarah se așeză și ea, în fața lui Michael, și, treptat, scârba de pe chipul ei lăsă locul unei expresii de jind. Aromele erau pur și simplu irezistibile, își zise Michael.

— Vă rog să mă luați de mână și să aducem mulțumiri spiritelor strămoșilor, oameni și necuvântătoare.

Maestrul Slake le întinse mâinile și oaspeții îl prinseră fiecare de o mână.

Slake închise ochii.

— Înaintașilor noștri, începu. Ne rugăm ca spiritele voastre să fie de partea noastră astăzi. Ne rugăm să binecuvântați aceste bucate. Doi drumeți au poposit la umilul nostru adăpost, unde ne îngrijim de nevoile celor care intră în pădurea întunecată. Binecuvântați-i, spirite dragi. Dăruiți-le tărie și speranță. Spre a putea înfrânge demonii care-i înconjoară și a putea să meargă mai departe pe Cale. Amin!

Apoi le dădu drumul la mână, deschise ochii și începu să mănânce – înșfăcă un copan de curcan și începu să înfulece ca

un câine hămesit. Îi curgea unsoarea pe bărbie și din colțul gurii îi atârna o bucată de carne.

Michael își feri involuntar privirea. Gândurile îi gravitau în jurul rugăciunii și nu se putu abține să nu pună întrebarea evidentă.

— Ai spus ceva despre demoni, zise, cu nasul în farfurie, ca să nu trebuiască să se uite la gazdă în timp ce mânca. Era doar… o formulă obișnuită din rugăciune?

Slake râse.

— Oh, nu, băiete. Fiecare cuvânt pe care l-am spus strămoșilor era adevărul adevărat. Sper că veți apuca să îngenuncheați dinaintea lor înainte să vă sfâșie demonii.

Michael a fost cât pe-aci să se înece cu carnea. Înghiți dumicatul și-și drese glasul.

— Vrei să ne spui mai multe despre demonii ăștia?

— Oh, fiule!

Bărbatul se șterse la gură cu mâneca.

— Ei sunt răul cel mai mic acum. Lumea de afară începe să descopere ceva ce voi – voi amândoi – încă n-ați realizat. Deși știu că vă pricepeți amândoi la programare, la fel de bine ca prietenul vostru… Bryson, oare?

Michael simți că i se ridică părul de pe ceafă.

Sarah strângea furculița în pumn.

— Ce tot zici acolo? îl întrebă cu o voce amenințătoare.

— Vă rog, îi răspunse Slake mieros. Nu mă tratați cu dușmănie. Nu e cazul. Am avut destul parte de asta. După ani de joc, te alegi cu o mulțime de dușmani. Eram… bunicel, să știți. Până când mi-am croit cumva drum până aici, pe Cale. Pare că nu mai pot scăpa din locul ăsta blestemat. M-am resemnat de-acum. Simt că am un nou rol de jucat. Să-i ajut pe cei ca voi. Să vă conving să plecați – să scăpați de-aici când vi se oferă prilejul și să nu vă mai întoarceți.

Michael se uită țintă la bărbat, mistuit de curiozitate.

Dar Sarah i-o luă înainte.

— Stai așa… ești jucător? Nu ești doar un Tangent?

Slake se uită lung la ea, aproape melancolic.

— Păcat că nu-ți dai seama singură de diferență. Mare păcat. Am fost unul dintre cei mai buni. Cel mai bun, poate.

Michael închise involuntar ochii și începu să studieze codul, chiar dacă era greu de citit. Îl analiză pe bărbatul așezat lângă ei la masă, căută în program ceva, orice, care îi putea oferi un

indiciu legat de spusele bărbatului. Întrezări frânturi din biografia necunoscutului, îi apărură câteva fragmente de știri, observă ceva ciudat la plăcuța digitală cu numele. Și deodată îi pică fisa și deschise imediat ochii.

— Ce mama…, șopti. Ești Gunner Skale.

Era deopotrivă entuziasmat și înspăimântat de această revelație.

— Ce cauți aici? De ce-ai dispărut din VirtNet? Din lumea reală?

Sarah se uita de la unul la altul.

— Vorbești serios?

Bărbatul căscă și se scărpină în cap.

— M-ai prins, cum ar veni. Știu că probabil pare c-am ajuns rău, comparativ cu vremurile mele de glorie. Dar sunt mulțumit, sincer vă spun. Cred că mi-am găsit vocația. Sunt om, Michael. Sarah. Sunt om, jucându-mi rolul într-o lume non-umană. Programul vorbește de la sine. Doi oameni așa de inteligenți ca voi ar fi trebuit să-și dea seama de mult. Calea ar fi trebuit să vă arate asta.

Făcu o pauză, și lui Michael începură să i se învârtă rotițele.

— Ar fi trebuit să observați, continuă Skale. Ați fost în prezența lui Kaine. Ați fost în prezența multor Tangenți. Ați fost printre alți jucători, de nenumărate ori. Diferența la nivel de cod e infinitezimală, dar există, dacă știi ce să cauți.

Făcu o pauză.

— Cred că prietenul vostru a realizat într-un final adevărul și a clacat. S-a panicat și s-a rătăcit pe Cale din cauza asta.

Michael găsise în sfârșit răspunsul, dar Sarah a fost cea care a rupt tăcerea.

— Kaine nu e om, de fapt. Un om n-ar fi putut face ce face el. E…

Ea și Michael o rostiră într-un glas.

— Tangent.

17. O noapte pe canapea

1.

Skale își reluă masa, lăsându-i pe Michael și Sarah să reflecteze la revelația șocantă că bărbatul pe care îl vânau nu era om, de fapt. Michael uitase deja de partea cu demonii.

Kaine. Tangent. Era imposibil. Absolut imposibil. Cum putea un program să fi păcălit lumea întreagă – chiar și VNS-ul –, făcându-i să creadă că era un jucător? Cum putuse să-și dezvolte o *conștiință de sine*? Era cu putință? Simți un nod în stomac când se gândi la asta. Oare inteligența artificială făcuse un asemenea salt? Sau exista cineva care îl manevra pe Kaine din culise?

Și-apoi își aminti de vocea aceea.

Te descurci bine, Michael.

— N-aveți de gând să mâncați? îi întrebă Skale, care tocmai ducea cuțitul la gură, cu o bucată de carne în vârf. N-aș vrea ca prietenii mei să se simtă jigniți, după ce s-au străduit așa mult.

— Dar…, și Michael se opri.

Trebuia să se gândească bine la tot. Nu doar la Kaine, ci și la bărbatul care îi stătea dinainte. Skale se transformase din cel mai celebru jucător din lume într-un pion pierdut între zidurile de protecție ale lui Kaine. Și, luându-se după tăcerea și fruntea încrețită a lui Sarah, și ea era de aceeași părere. Foamea îl rodea în continuare, așa că Michael începu să bage în el, mușcând cu poftă din pâine și atacând apoi sărmanul pui fript. Din nou se întrebă de ce *el* sfârșise la cuptor în timp ce restul animalelor zburdau în libertate.

Răspunsul lui Skale îl șocă.

— Toți prietenii mei știu că, într-o zi, va veni și rândul lor să ajungă în farfurie. De obicei, își acceptă soarta cu fruntea sus, știind c-au dus o viață bună.

Fără să știe de ce, răspunsul îl înfurie pe Michael.

— Îți dai seama că nimic din toate astea nu e real, nu?

— Cine știe ce înseamnă „real”, de fapt? zise Skale impasibil, fără să se oprească din mâncat. Când ești prins de atâta timp într-un singur loc, în Somn, e la fel de real ca orice altceva. Mănâncă, acum.

O vreme mâncară în tăcere. Aveau nevoie de forțe proaspete, pentru ce îi aștepta – și gândul ăsta îl făcu pe Michael să rupă din nou tăcerea.

— Așadar, există niște demoni. Kaine e Tangent. Mai e altceva ce-ar trebui să știm? întrebă, cu o doză zdravănă de sarcasm.

Gunner Skale mestecă dumicatul, apoi se șterse din nou cu mâneca la gură, lăsând o dâră pe materialul roșu.

— Vi s-au oferit deja informațiile de care aveți nevoie, dacă sunteți dispuși să le căutați. Sper că ai o memorie bună, fiule.

— Fiule?

— Ai prostul obicei de a repeta ce spun, băiete. Îți recomand călduros să termini cu chestia asta.

Tonul bărbatului îl făcu pe Michael să dea din cap, simțindu-se brusc spăsit. Bătrânul mai avea sânge în vene, asta era clar. Dar Michael nu știa cum își propunea Skale să-și pună în practică amenințările voalate – dacă nu cumva animalele făceau orice zicea el. Nu suna prea îmbietor să fii devorat de un urs.

— Nu mai ai nimic să ne spui? îl întrebă Sarah.

Nu mai zisese nimic între timp.

Skale se ridică și își scoase pelerina, întinzând-o. Ursul mârâi, de undeva din piept, se apropie, luă țesătura roșie, o puse împăturită peste braț și se îndepărtă. Michael era oarecum dezamăgit că nu făcuse o plecăciune și că nu vorbea cu accent englezesc.

— Haideți să ne mutăm în camera de zi, le spuse Skale. Să ne odihnim ciolanele, cum v-am promis.

Fără să mai aștepte un răspuns, o luă spre ușa din capătul opus al camerei și ieși. Michael îi aruncă o privire lui Sarah, apoi mai luă câteva îmbucături și încă o gură de apă. Se ridicară amândoi de la masă și o porniră grăbiți după Skale. Michael era sigur că prietena lui se gândea fix la același lucru ca el: nu părea deloc o idee bună să rămână singuri cu toată menajeria aia.

2.

— Ce știți voi doi despre Adâncuri? îi întrebă Skale după ce se instalaseră în ditamai fotoliile, în fața unui foc îmbietor, aprins într-o vatră de cărămidă.

Michael se aplecă spre el, semn că i se trezise curiozitatea.

— Despre *Trup și Suflet*: *În Adâncuri,* adică?

— *Trup și Suflet*: *În Adâncuri,* repetă bărbatul, pufnind. Chiar credeți că ăla e singurul program care a ajuns până la acel nivel?

Michael nu înțelegea la ce se referea Skale.

— La nivelul de *Adâncime*? întrebă Sarah.

Skale încuviință, luându-și ochii de la foc. Michael îi vedea flăcările jucând în ochi.

— Da, la ce altceva? Nivelul ăsta există de la începuturile VirtNetului și doar câteva din programe au ajuns până acolo. *Trup și Sufletul* e singurul care e public și de-abia dacă e demn de acest nume.

— Ce altceva mai există? întrebă Michael.

— Asta o să descoperiți singuri, când va veni vremea. Dar unul dintre acele programe e Râpa Sacră.

Skale se ridică și se apropie de șemineu, ațâțând flăcările cu un vătrai de fier.

— E un program creat de Kaine, ascuns în Adâncuri. Calea face legătura între el și nivelurile superioare ale VirtNetului. Aveți noroc c-ați ajuns până aici și veți fi și mai norocoși dacă ajungeți până la capăt.

Se opri și se întoarse spre Michael și Sarah.

— Haideți să vă întreb ceva, nu v-ați gândit cum de-a putut fi creată o astfel de cale? Una la care băieții mari și tari de la VNS nu pot ajunge decât cu ajutorul *vostru*?

Michael își dorea să știe tot, dar habar n-avea ce să întrebe, de fapt.

— Așadar… de ce ne dezvălui lucrurile astea? Tot ce ne spui sunt ghicitori și indicii care nu ne ajută.

— Nu vă dau niciun indiciu, băiete! aproape că se stropși bărbatul.

Se întoarse și se așeză la loc în fotoliu.

— Vorbesc și eu să ne umplem timpul până când vor veni demonii. Dar poate că sunt obosit. Poate că ne-ar prii tuturor să tragem un pui de somn.

— Și când *vin* demonii? îl întrebă Sarah, de parcă îl întreba cât e ora.

Skale se ridică, uitându-se din nou la foc ca și cum ar fi fost hipnotizat.

— Vin când sunt gata să sfârtece și să ucidă. Noapte bună, deocamdată! Ursul vă va conduce la paturile voastre.

Aruncă o ultimă privire, plină de jind, spre foc, apoi se întoarse și ieși, dispărând pe o ușă de lemn care se închise în urma lui.

În ciuda oboselii, somnul părea să-l ocolească pe Michael.

— A rostit din nou cuvintele alea.

— Poftim? întrebă Sarah.

— „Sfârtecă” și „ucid”. Tipul ăsta n-a auzit de povești de adormit copiii?

Poate că ursul o să ne spună o poveste mai veselă, își zise Michael, posomorât.

3.

Deși Skale îi zisese că o să fie condus la pat, Michael a fost condus la o canapea paradită. Era tare și incomodă și scârțâia la fiecare mișcare, dar tot era mai bună decât podeaua. Se înveli cu o pătură de lână care îl înțepa, trăgându-și-o până la bărbie, și închise ochii. Pe o măsuță aflată lângă pat era o lumânare aprinsă, iar el vedea flacăra tremurătoare chiar și cu ochii închiși.

Accesul se declanșă brusc.

Simți o durere cruntă, trecându-i atât de fulgerător prin țeastă, încât căzu de pe canapea, ducându-și amândouă mâinile la tâmple. Un țiuit strident îi răsuna în cap, combinat cu o lumină orbitoare, și se tângui de durere, simți că Sarah își făcuse apariția lângă el, prinzându-l de umeri, scuturându-l, întrebându-l ce s-a întâmplat. Michael începu să se zbată, încercând s-o facă să-i dea drumul, temându-se de ce-ar putea să-i facă.

Î se derulau imagini prin minte. Părinții lui, siluete tremurătoare, dispărând ca un fuior de fum în vânt. Apoi Helga, cu fața boțită de groază. Dispăru și ea. Apoi Bryson, uitându-se țintă la Michael, cu ochii plini de ură. Apoi dispăru și el.

Durerea nu încetă, iar el realiză că, dacă mai creștea în intensitate, risca să leșine, poate chiar să moară. Încercă să se ridice în picioare. Deschise ochii și o văzu pe Sarah pe podea, uitându-se la el cu o expresie îngrozită. Lumânarea ardea în continuare, dar acum strălucea ca soarele, și Michael trebui să-i întoarcă spatele. Se poticni, întinse brațele spre a-și găsi echilibrul – avea senzația că totul s-a întors cu susul în jos. Părea că se învârte camera cu el și că acum o să fie aruncat peste bârnele de lemn din tavan.

Canapeaua se întindea întruna, făcându-se din ce în ce mai lungă, deși camera rămânea la fel. Capul lui Sarah începu să crească, până când fața ei era o vedenie de groază, ca în oglinzile de la bâlci, care te schimonosesc. Scândurile din podea începură să se răsucească în fel și chip, îndoindu-se de parcă erau făcute din gumilastic. Și în minte îi răsunau zgomotele hoardei care-l sfârteca pe Bryson.

Își astupă urechile, strângându-și capul în mâini de parcă încerca să-l țină laolaltă. Undeva în străfundurile minții lui îi văzu pe Ucid-Simii de la Clubul Black and Blue. *Ei* îi făcuseră asta. Ei îi prăjiseră creierul. Trebuie că anti-programele acționaseră cumva și în Somn, și în afara lui.

Îi pocnea capul de durere și lumea din jurul lui era din ce în ce mai stranie. Brațe care străpungeau pereții, inimi care pluteau în aer, bătând în continuare, o fântână arteziană de sânge care țâșnea din podea, o fetiță într-un balansoar, cu un animal zăcându-i moale în poală. Și vaietele jalnice ale celor chinuiți în umbră…

Și apoi încetă totul.

În cameră se lăsă liniștea și totul reveni la starea dinaintea crizei. Și, deși cu doar câteva momente mai devreme i s-ar fi părut imposibil, durerea de cap îi trecuse.

Michael se lăsă să cadă pe canapea, cu hainele leoarcă de sudoare. Sarah veni lângă el într-o clipă, prinzându-l de mână, cu fruntea încrețită de îngrijorare.

— Iarăși? îl întrebă.

Michael se simțea de parcă ar fi alergat kilometri întregi.

— Cred că sunt pe moarte.

4.

Skale nu se trezi. Sau cel puțin, dacă se trezi, nu veni să verifice dacă musafirii pățiseră ceva. Sarah stătea lângă Michael pe canapea, strângându-l în brațe. Niciunul nu zicea nimic și Michael îi era recunoscător pentru că nu-i ceru să-i povestească prin ce trecuse. Se gândi că avea mare noroc să aibă o prietenă ca ea.

Într-un final, ațipiră amândoi, iar Michael se cufundă într-un somn adânc, fără vise, eliberat de spaime. Dormea dus.

5.

Gunner Skale îi trezi. Își pusese din nou pelerina roșie și era aplecat peste Michael și Sarah, cu fața în umbră.

— E dimineață deja? întrebă Michael.

— La Refugiul Mendenstone nu vine niciodată dimineața, îi răspunse Skale. E blestemul și darul nostru, dar n-am timp să vă explic. V-au venit demonii.

6.

La auzul cuvintelor lui Gunner Skale, Michael și Sarah țâșniră imediat în picioare.

— Cum adică? îl întrebă Michael.

— *Unde* sunt demonii? adăugă Sarah.

— Demonii sunt mereu cu voi, îi răspunse Skale.

Vocea lui părea și mai răgușită ca în ajun.

— N-ați înțeles deja? Sunt mereu cu voi, e imposibil să scăpați de ei. Dar nu puteți ghici niciodată sub ce formă vă vor apărea. Fiți cu băgare de seamă, copii. Haideți acum. Grăbiți-vă.

— Unde mergem? insistă Sarah.

Fără să-i răspundă, Skale traversă încăperea și deschise ușa, strecurându-se în hol. Michael o prinse de mână pe Sarah și ieșiră după el în holul întunecat. Michael desluși cu greu silueta lui Skale mergând spre scări și se grăbi să-l prindă, trăgând-o pe Sarah după el.

Coborâră împreună scările și Skale îi conduse în camera în care luaseră cina în seara dinainte.

— Vă rog, luați loc, le zise Skale, arătând spre jilțurile de lemn. Mă duc să-i invit pe prietenii noștri să ni se alăture.

Michael se chinuia să înțeleagă ce se întâmplă. Era amețit de somn și, deși îi trecuse durerea de cap, se simțea încă vlăguit după ultima criză – durerea și halucinațiile erau încă o amintire proaspătă. Și acum trebuia să se pregătească pentru o confruntare cu demonii? Ce-o fi vrut Skale să spună, cum adică erau mereu cu ei? Clătinând din cap, Michael se așeză pe unul din scaune, tresărind când auzi zgâriat de pași pe podea. Poate că exista vreo cale să fenteze codul și să se sustragă de data asta înainte să ajungă în impas.

Sarah se așeză lângă el.

— Trebuie să ne gândim. A zis că ni s-au dat deja toate informațiile de care avem nevoie. Îți mai amintești ce altceva a mai zis? Probabil că are ceva de-a face cu rugăciunea de dinainte de masă.

— Mda, încuviință Michael, deși, oricât se chinuia, nu-și mai amintea o boabă. Dar nu-mi amintesc decât chestiile despre Kaine.

— Mda, știu.

Michael se rezemă de masă și-și lăsă capul în mâini, închizând ochii. Testă codul.

— Nu văd nimic care ne-ar putea ajuta să trecem de asta deocamdată.

— Am încercat și eu de câteva ori.

Sarah bătu darabana pe masă.

— A zis ceva în rugăciune despre îngenuncheatul dinaintea strămoșilor. Sunt sigură că e un indiciu.

Michael încuviință în timp ce Sarah spunea asta.

— Poate. E ciudat cât de inaccesibil pare să fie codul în locul ăsta. Pe Cale.

Îi venea să dea cu pumnul în masă de nervi.

Gunner Skale intră pe ușă, întrerupându-le brusc discuția. Și nu venea singur. Una câte una, creaturile pe care le întâlniseră mai devreme intrară după el. Intrară la pas, târâș și în zbor. Ursul, gâsca, tigrul, câinele, veverița. Vreo zece alte animale. Aducând cu ele mirosurile pădurii – un miros reavăn de pământ, mucegai și putregai.

Creaturile umplură camera și se instalară treptat de jur-împrejur, stând toate cu spatele la perete și cu privirile ațintite asupra celor doi musafiri, care rămăseseră așezați pe scaun. Se lăsase o tăcere apăsătoare, tulburată doar de câte un mârâit sau pufnit. Iar Michael avea impresia că fiecare din aceste creaturi nu-și dorea nimic altceva decât să-l devoreze la micul dejun.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Michael pe Skale, surprins când realiză că vorbea în șoaptă.

Își drese glasul și continuă ceva mai tare.

— De ce am senzația că urmează să fiu jertfit zeului-animal din cer?

Skale traversă agale încăperea, oprindu-se în dreptul scaunului lui Michael, care își răsuci gâtul ca să vadă chipul bărbatului, ascuns de pelerina roșie.

— Pentru că, îi zise bărbatul, exact asta o să se întâmple.

Michael sări în picioare, trântind scaunul. Dar, până să apuce să facă ceva, bătrânul rosti două cuvinte care îi înghețară sângele în vine.

— Demoni, arătați-vă!

7.

Gunner Skale avusese dreptate, demonii fuseseră cu ei de la bun început. Erau animalele.

Primul pe care îl observă Michael a fost ursul. Își căscă fălcile uriașe, lăsându-și capul pe spate, și scoase un răget care venea din pântece. Apoi blana și pielea începură să se desfacă de pe el, ca scoarța de copac încrețită de foc. Sub pielea lui se ascundea un chip hidos, plin de cicatrice, și ochii lui erau acum de un galben nefiresc de aprins, exact ca ochii pe care îi zărise în pădure.

Treptat, tot trupul creaturii ieși la iveală, lepădându-și blana de împrumut. Mușchi proeminenți, o spinare încovoiată, omoplați ieșiți în afară, labe cu gheare la capăt – nu mai aducea deloc cu ursul care îi servise cina cu doar câteva ore mai devreme. De pe buzele răsfrânte acum, dezvelind niște dinți enormi, țâșni un mârâit gutural. Dar nu se mișcase încă. Rămase locului, cu spatele la perete.

Michael era fascinat de transformare. Și acum toate celelalte animale treceau prin același proces ca ursul, lepădându-și pielea, apărând în chip de demoni înspăimântători, de toate formele și mărimile.

— Parcă ziceai că rolul tău e să ne ajuți, îi zise Sarah lui Skale, care stătea impasibil, complet indiferent la cele ce se întâmplau. Ce-ar trebui să facem?

— Exact asta fac, vă ajut, îi zise Skale, pe un ton ciudat de vesel. Dacă vă înfruntați demonii, asta vă va preface sufletele pe veci. Și, dacă muriți în VirtNet, veți fi trimiși înapoi în Starea de Veghe. Veți fi salvați de la a fi prinși pe veci în locul ăsta, cum am pățit eu. Fie ca strămoșii să vă însoțească, fiul și fiica mea.

Michael trase cu coada ochiului spre ușă și, după cum bănuia, doi demoni blocau drumul. El și Sarah trebuiau, cumva, s-o taie printre ei. O prinse pe Sarah de mână, nevrând să mai stea să aștepte continuarea – aveau o singură opțiune.

Michael țâșni și se agăță de pelerina lui Skale, răsucindu-l și prinzându-l de beregată. Skale tuși, gâtuit. Demonii reacționară la unison – făcură un pas spre el, urlând. Acum se înfuriaseră de-a binelea.

— Înapoi! le strigă Michael, sperând că-l înțelegeau. Dacă vă apropiați, îi rup gâtul.

18. Dinaintea strămoșilor

1.

Michael trebuia să supraviețuiască spre a putea ajunge la Kaine. Și nu avea de gând să-i lase pe demonii ăștia să-l ucidă și să-i spulbere singura șansă.

— Ești nebun, îi zise bărbatul, printre dinți. Nu înțelegi ce…

Michael îl strânse mai tare cu brațul, retezându-i cuvintele.

— Gura!

Creaturile monstruoase se opriseră. Stăteau pe loc, aduse de spate, sucite, de jur-împrejurul camerei, creaturi de coșmar toate, gata să atace una, două.

— Michael, îi șopti Sarah.

Păru să se răzgândească.

— Numai…

Ridică glasul.

— Numai să-l ucizi repede când o s-o faci. Rupe-i gâtul dintr-o mișcare.

Michael se chinui să-și rețină o grimasă.

— Înțeles!

Se trase spre ușă, mergând cu spatele, târându-l pe Skale după el, în timp ce bărbatul se chinuia să se țină pe picioare.

— Să nu vă închipuiți că n-o s-o fac! le strigă demonilor. Lăsați-ne să plecăm și îi dau drumul – altfel, e mort!

Părea absurd, dar, ca și în ajun, când îi apăruseră în chip de animal, creaturile păreau să-l înțeleagă. În cameră începu să se audă un zumzet, un mârâit jos, colectiv, și, la fiecare pas pe care-l făcea Michael, mergând înapoi, demonii făceau un pas în față.

Se uită din nou spre ușă și văzu că cei doi demoni puși s-o păzească se mutaseră, lăsând un culoar spre ieșire. Simți cum se înfiripă un grăunte de speranță în el – deocamdată planul lui funcționa.

— Să nu vă țineți după mine, îi avertiză Michael când ajunse la ușă.

Skale se zbătea să scape din strânsoare, dar Michael îl strânse mai tare și bătrânul se opri.

Mergând cu spatele, Michael ieși pe ușă, în noaptea fără sfârșit, cu Sarah lângă el. În timp ce se îndepărtau încet de clădire, se întoarse spre ea.

— Fă-l să vorbească, îi zise.

Sarah dădu din cap.

— Ai zis că știi cum se ajunge la Râpa Sacră. Cum ajungem? Calea continuă de-aici?

— Nu vă spun nimic, îi zise Skale, gâfâind. Pentru binele vostru, nu al meu. Nimic.

2.

Demonii se strânseseră la ușă, cu trupurile lor lucioase, însângerate, înghesuite unul într-altul, uitându-se lung la cei trei oameni. Ochii lor galbeni scânteiau de furie și Michael avu impresia că apăruse și îndoială acolo.

— Vorbește! zbieră la Skale. Vorbește sau te trimit înapoi în Starea de Veghe!

Îl scutură pe bărbat în timp ce vorbea și îl auzi icnind pentru o fracțiune de secundă.

Dar Skale nu-i spuse nimic. Michael simți un val de panică. Amenințarea lui era un bluf, asta era problema. La ce le-ar fi folosit Skale mort?

Michael nu știa ce altceva să facă. Începu să-l tragă pe Skale după el, îndepărtându-se de casă. Bărbatul era greu și Michael simțea că-l dor mușchii de efort. Sarah rămase lângă el, uitându-se neliniștită de la demoni la Michael și Skale.

— Ce ne facem? îl întrebă pe șoptite.

Michael nu-i răspunse, uitându-se în jur după ceva, orice, care să-i dea o idee. În capătul opus al clădirii lungi, dărăpănate, observă o intrare separată, deasupra căreia era o firmă mare, pe care scria „CAPELA ÎNAINTAȘILOR”. O luă într-acolo, mânat de intuiție. Skale zisese ceva despre a îngenunchea dinaintea strămoșilor.

Bătrânul încerca să-i scape din mâinile lui Michael, zbătându-se și dând din picioare. Michael se opri, sperând să-l prindă mai

bine, și, ridicându-și privirea, văzu că, la doar câțiva pași distanță, demonii începuseră să iasă pe ușă. Se revărsară, unul câte unul, afară în noapte, cu trupurile jupuite și ochii scânteietori scăldați în lumina lunii. Se auzeau mârâieli și zbierete.

— Vorbește! zbieră Michael la prizonier, scuturându-l din nou.

Bărbatul îl scrută cu ochii lui deschiși la culoare, în care se citea o hotărâre nestrămutată. N-avea de gând să spună nimic și Michael o știa și el. N-avea să vorbească nici mort.

— Michael, îi șopti Sarah.

El își ridică privirea și văzu că demonii veneau spre ei, mișcându-se mai repede acum. Unul dintre ei țipă, un sunet ascuțit care reverberă în jur – Michael auzi un geam care se făcu țăndări pe undeva pe aproape.

Se uită pentru ultima dată la Skale, care îi susținu privirea. Și apoi se dădu bătut. Îi dădu drumul și bărbatul se prăbuși la pământ. Marele Gunner Skale.

Gâfâind, Skale se trase repede deoparte și se ridică în picioare.

— Omorâți-i! zbieră. Sfârtecați-i și ucideți-i!

Sarah îl prinse pe Michael de braț și o luară amândoi la fugă, îndreptându-se spre capelă.

Demonii răcniră toți într-un glas și o luară la goană după ei.

3.

Ușa era deschisă.

Michael o trânti în urma lor.

— Găsește ceva cu care s-o blocăm!

Sarah trăgea deja o masă de scris. Michael alergă să o ajute, împingând masa din spate. Picioarele mesei zgâriau podeaua, scoțând un zgomot groaznic, dar nu se lăsară până nu o împinseră în dreptul ușii. Două secunde mai târziu, demonii ajunseră în fața ușii și începură să lovească în ea.

Michael se dădu înapoi, uitându-se atent în stânga și în dreapta să vadă pe ce se puteau baza. Capela era o încăpere mică, banală – vreo douăsprezece strane, cu un culoar pe mijloc, care conducea spre altar. Dincolo de acesta erau statuile unor

oameni de toate vârstele, de înălțimi diferite, sculptate din marmură albă, postate pe o estradă. Păreau că se uită țintă la Michael. Înaintașii. Strămoșii.

Michael observă, îngrozit, că existau mai multe ferestre cu vitralii în pereții din jurul lor. Demonii nu aveau nevoie să intre pe ușă.

— Altarul, îi zise Sarah, surprinzător de calmă. Altarul. Haide!

O luă înainte pe culoar și Michael o prinse rapid din urmă.

— A zis să îngenunchem. Și apoi?

Până să apuce ea să-i răspundă, ferestrele explodară toate în același timp, sparte din afară, și imediat se auziră țipetele și zbieretele și mârâielile demonilor.

Michael și Sarah o luară la fugă spre altar.

4.

Cioburile le străpungeau trupurile demonilor, când începură să se reverse prin geamurile sparte, dar nu îi încetiniră. Michael se concentră la altar, aflat acum la mai puțin de un metru.

— Grăbește-te, îi strigă Sarah.

Se auzeau așa multe zgomote în capelă, era așa multă agitație. În doar câteva secunde hoarda de demoni avea să se năpustească pe ei. Ajunseră în fața altarului și căzură în genunchi, ținându-se de mână. Michael simți pernuța moale lăsată acolo, simți cum se lasă un pic sub greutatea lui.

Dar nu se întâmplă nimic.

Ar fi trebuit să știe deja – nu era de-ajuns doar să îngenuncheze.

Trebuiau să studieze codul ca să scape de-acolo.

5.

O creatură înaripată veni în zbor, trântindu-l pe Michael pe spate și doborând-o și pe Sarah. Monstrul hidos flutura din aripi, plutind chiar deasupra piepturilor lor, și Michael văzu că era demonul-gâscă, două cuvinte pe care nu-și imaginase vreodată că le-ai putea combina. Creatura își căscă ciocul însângerat și

un țipăt strident, oribil, reverberă în întreaga capelă, spărgând bucățile de geam care mai atârnau în ferestre.

Michael se arcui de spate și dădu cu piciorul, izbind demonul, împingându-l într-una din strane, făcându-l să cadă nemișcat la pământ.

O gheară îl prinse de umăr pe Michael și-l ridică în picioare, răsucindu-l, punându-l față în față cu un coșmar care prinsese viață. Două fălci uriașe se căscară, lăsând să se vadă niște dinți ca niște pumnale. Sarah era lângă el, lovind cu pumnii, încercând să scape de demonul care o atacase.

Creatura care-l ținea pe Michael îl trase spre ea, până când erau aproape nas în nas. Răspândea un miros oribil, o combinație de mâncare stricată și gunoaie, și cadavre în putrefacție. Pe Michael îl luă cu greață când duhoarea îl izbi în față.

Era ursul. La cât de înalt și vânjos era, trebuie că era ursul.

Michael se uită țintă în ochii monstrului și îngheță de groază – doar inima îi bătea, gata să-i spargă pieptul.

Habar n-avea ce să facă.

Ceva îi placă din dreapta. Michael și demonul căzură la pământ și demonul a fost silit să-i dea drumul. Michael se răsuci și văzu că era Sarah – îl lovea pe demonul-urs cât putea ea de tare. Aruncând rapid o privire spre locul unde fusese mai devreme, văzu că reușise cumva să ucidă creatura care o atacase.

Michael se întoarse, înfruntând ursul, și realiză că nu-l puteau înfrânge. Nu fără puțin ajutor. Închise ochii și se concentră pe cod, ignorând vârtejul complex de date din jurul lui. Se strădui să lase asta la o parte, concentrându-se pe sinele lui, pe Aura lui, pe biografia lui din Somn. Puse mâna pe primul lucru care-i apăru, Discurile de Foc din *Tărâmurile lui Rasputin,* înșfăcă programul pentru asta și-l trase cu el în capelă. N-ar fi reușit s-o facă în veci dacă ar fi stat prea mult să se gândească – acționând mânat de instinct, deodată îi pluteau dinainte discurile luminoase, incandescente. Le lansă dintr-un gând, le aruncă pe toate spre trupul ursului.

Fiara urlă când îi luă carnea foc și începu să facă bășici. Sarah se trase la o parte și se ridică în picioare, lângă Michael. Răcnind din toți rărunchii, ursul rănit se lăsă în patru labe, o porni greoi

spre perete și, ajuns acolo, se ridică. Michael se învârti în loc – demonii veneau din toate direcțiile spre ei.

Știa că, într-un fel sau altul, altarul avea un punct slab la nivelul codului și era la doar câțiva pași distanță. Uitându-se peste umăr, văzu că unul din demonii mai mici era cocoțat pe el – veverița sau poate dihorul-șobolan-nevăstuică pe care-l văzuseră pe umărul lui Skale. Șuieră la ei, arătându-și colții minusculi.

Michael și Sarah stăteau umăr la umăr, ținându-se de mână, trăgându-se încet, cu spatele, spre pernuța de rugăciune. Cercul de demoni se strângea în jurul lor.

— Tu studiază codul, îi șopti Michael. Găsește locul cu pricina. Eu o să-i țin la distanță cu încă un rând de Discuri de Foc.

Îi spuse asta deși habar n-avea cât timp le putea ține piept.

— Bine, îi răspunse Sarah. Îndrumă-mă.

Închise ochii și-l strânse și mai tare de mână. Michael mai făcu un pas. Apoi își transferă încă un rând de discuri și le aruncă la întâmplare, în toate direcțiile.

Demonii răcneau de durere și Michael lăsă orice precauții la o parte. Trăgând-o pe Sarah de mână, se întoarse și se aruncă spre partea de jos a altarului. Căzură pe podea și alunecară jumătate de metru, oprindu-se chiar în fața pernuței. Sarah reușise cumva să-și țină ochii închiși, rămânând concentrată pe ce avea de făcut, studiind codul. Michael o ținea strâns de mână, conducând-o. Apoi demonul mărunțel de pe altar zbieră și se aruncă spre Sarah – înfigându-și picioarele în părul ei, zgâriind-o pe față și încercând s-o muște de ureche. Ea nu reacționă. Michael întinse mâna spre creatură, prinzând-o și azvârlind-o cât colo.

— Am găsit! strigă Sarah, deschizând ochii. Știu ce trebuie să facem!

Dar demonii erau pretutindeni. Unul îl prinse pe Michael de braț, un altul de picior. Unul o prinsese pe Sarah de păr – o auzi țipând când creatura îi trase capul pe spate. Michael se zbătu să se elibereze, scăpând din mână programul pentru discurile de foc. Creaturile îi înconjuraseră. Întindeau ghearele spre ei, zgâriindu-i și mușcându-i. Michael avu un moment de groază în care a fost cât pe-aci să se dea bătut, cât pe-aci să-i lase să-l omoare și să termine cu toate. Să se întoarcă în Starea de Veghe și să accepte consecințele.

Dar ceva explodă în el. Îi țâșni un răcnet din gât și simți un val de adrenalină inundându-i mușchii. Țipând de furie, începu să lovească fiarele, dându-le la o parte. Pentru o fracțiune de secundă, citi teamă în ochii aceia galbeni care-l înconjurau și asta îi dădu și mai mult curaj.

Doborî o fiară uriașă care o acoperise pe Sarah. Fata era plină de vânătăi și avea sânge pe față. Michael o luă în brațe, purtând-o pe lângă pernuța de rugăciune și pe lângă altar, urcând pe estrada pe care erau înșirate statuile strămoșilor.

Nu era nevoie de cuvinte. Michael închise ochii și se conectă la program, simțind că Sarah era deja prezentă acolo. Ea pregătise deja totul, îi stătea dinainte. Într-o mare tulbure de cifre și litere, și simboluri, o întrezări – o portiță de scăpare. Porniră amândoi în același timp spre ea.

Demonii se năpustiră spre ei, la fel de înspăimântători sub formă digitală. O gheară îl zgârie pe spate. Un monstru în patru labe – câinele sau vulpea – sări pe altar, mârâind. Michael simți că era smuls din loc, dar își încordă mușchii digitali, sforțându-se să rămână locului. O secundă în plus, doar o secundă. Introduse ultima secvență de cod și se auzi un păcănit.

Apoi totul le dispăru dinainte.

19. Arșiță

1.

Totul dispăru din jurul lor și, când lumea apăru din nou, Michael și Sarah se aflau într-o peșteră slab luminată. Pereții erau din piatră neagră.

— Oh, frate, exclamă Michael gemând.

Se ridică în capul oaselor și se târî până la cel mai apropiat perete, rezemându-se de el.

— Eu, unul, nu mă supăr dacă nu mai văd în viața mea vreun animal. Mai ales din alea care se transformă în demoni.

— Amin!

Sarah era așezată în dreptul peretelui opus și lui Michael îi venea greu să se uite la ea – era palidă și plină de sânge.

— Sau vreo pădure. Sau vreun hol. Sau vreun disc de piatră.

— Dar tare mi-aș dori să văd un cheeseburger, acum.

Îi chiorăiau mațele.

— Nu mă chinui!

Se uită spre interiorul peșterii, unde se deschidea un culoar lung. De-acolo venea o lumină portocalie, care părea caldă și îmbietoare. Michael își imagină că acolo locuiau niște pitici, care beau ceai și mâncau o tocăniță cu de toate.

— Cum naiba am supraviețuit chestiei ăleia? întrebă Sarah.

— Datorită ție, zise Michael. Pentru că tu nu ai intrat în panică și ai găsit o cale de scăpare.

Sarah rămase tăcută un moment, părând îngândurată.

— N-a fost așa greu, să știi. Aproape că pare că în unele locuri ne-au lăsat calea liberă să fentăm programul și în altele nu.

— Nu fi așa modestă! Pur și simplu, te pricepi de minune la asta.

Ea nu-i răspunse, părând cufundată din nou în gânduri.

Michael scoase o exclamație de mirare exagerată.

— Pe bune, când te-ai transformat în supererou? Ești un fel de combinație între Batman și Hulk.

— Ai talentul de a face complimente care sună a insulte.

— Mă străduiesc.

Sarah zâmbi.

— Haide! Să începem să explorăm – știm c-o să dăm peste chestii nasoale și vreau să terminăm mai repede cu asta.

Michael oftă. Deși luaseră o masă și apucaseră să doarmă câteva ore înainte de atacul demonilor, era epuizat. Și era așa lihnit de foame că până și pietrele risipite pe jos îi făceau cu ochiul.

— Dar n-avem vreme să stăm pe gânduri, îl avertiză Sarah. Hai să ne urnim.

— Bine.

Michael știa că avea dreptate. Soluția era fără îndoială să rămână în mișcare.

Dar nu se urni imediat. Un lucru pe care-l spusese ea – cum că li se lăsaseră dinadins puncte vulnerabile evidente ici și colo, de-a lungul Căii – îl pusese pe gânduri. Părea să aibă ceva de-a face cu vocea sinistră pe care o auzise de atâtea ori – vocea care-i spunea pe nume și îi spunea că se descurcă bine. Care ar fi putut fi scopul? Ce însemna asta? Părea să fie în deplină contradicție cu tot ce făceau ei. Principalul motiv pentru care VNS-ul îi trimisese în Somn în căutarea Căii și a Râpei Sacre era să îi conducă la Kaine. VNS-ul n-avea de unde să știe dacă se descurcă bine sau nu până ce nu-l găsea pe Kaine – care, se presupunea, se ascundea.

Oare asta nu făcea din Cale un zid de protecție, creat de Kaine spre a-i ține pe oameni la *distanță*?

Și totuși…

— Ți-a tăiat cineva limba? îl întrebă Sarah într-un final.

— Ce înseamnă asta?

— Ăăă? N-ai mai auzit expresia asta până acum?

Michael își întinse brațele, încercând să se convingă să se ridice.

— Ba da, am auzit-o. Dar sunt sigur că e o vorbă pe care o spun oamenii în vârstă.

— Cum zici tu. Dar de ce ești așa tăcut?

— Mă gândeam la niște chestii. La Cale. La Kaine. La tot.

— Nu ți-am zis să nu stai să te gândești? îl întrebă Sarah. Nu c-aș fi vorbit serios.

Michael zâmbi și încuviință, dar era și mai agitat acum. Ceva nu se lega în povestea cu Calea. Din nou, dacă era menită să

țină lumea la distanță, atunci de ce existau locuri la nivelul codului care păreau făcute anume spre a-i îndruma? Chiar și simpla idee a unei poteci. Michael fusese atât de prins cu efortul de a supraviețui, încât nu-și pusese problema la modul ăsta până acum.

Și, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai ciudat i se părea. „Calea” era un nume straniu pentru un program menit să te țină *la distanță.* Poate că nu era un zid de protecție, de fapt. Poate că era cu totul altceva.

2.

Gemând din nou de durere, Michael se sforță să se ridice în picioare. Apoi arătă spre un coridor lung aflat în partea din spate a peșterii, care părea să fie singura cale de ieșire.

— Ce crezi că e încolo?

— Lavă.

Sarah răspunse atât de prompt, încât îl luă prin surprindere.

— Pe bune?

— Mda, cred că suntem într-un vulcan – piatra neagră e magmă răcită.

— Așadar, ditamai râul de foc topit ar putea să țâșnească prin tunelul ăsta chiar acum?

— Cam așa.

Din ce în ce mai bine, își zise Michael.

— Ha! Ei bine, le arătăm noi. N-o să stăm să așteptăm – o să intrăm fix în gura lupului, ca niște netoți.

Sarah îi zâmbi, cu un aer obosit.

— Arăți groaznic, apropo, adăugă Michael.

Ea se uită chiorâș la el, deși în scurt timp îi reveni zâmbetul.

— Nu se poate să arăt mai rău ca tine.

— Nu-ți face griji! Tot bine arăți, doar că într-un mod groaznic.

Suna prostește, dar era sincer.

— Mulțam, Michael.

După ce trecuseră prin atâtea împreună, exista o legătură specială între ei, pe care nu-și închipuia că ar putea-o avea cu altcineva.

— Când o să terminăm cu toate astea, îi zise într-un final, chiar mi-aș dori să ne întâlnim în Starea de Veghe. Promit că sunt și mai arătos în carne și oase.

— Eu probabil c-arăt și mai rău, râse Sarah, un sunet pe care aveau nevoie să-l audă amândoi.

— Nu mi-ar păsa. Pe cuvânt! Asta e partea faină la Somn. Știu cum ești pe dinăuntru și asta e ceea ce contează.

În viața lui nu rostise ceva așa de siropos.

— E chiar foarte drăguț că-mi spui asta, Michael.

El se înroși.

— Pe deasupra, pariez că *ești* o tipă bună, de fapt.

— Cum zici tu.

Sarah își dădu ochii peste cap, dar continua să se uite la el.

— Ne-am înțeles – de îndată ce terminăm cu salvarea VirtNetului –, petrecem o zi în aer liber, la lumina soarelui natural.

— Înțeles.

Sarah se mișcă, forțându-se să se ridice în picioare, cu un geamăt. Michael o înțelegea foarte bine – părți ale corpului, de a căror existență nu avusese habar în ajun îl dureau acum în ultimul hal.

— Să pornim în expediție prin peșteră? o întrebă, cu un accent britanic exagerat.

— Să pornim, dară, îi răspunse Sarah.

Zâmbetul i se citea și în ochi acum și Michael se simți mai bine văzându-l.

În timp ce porneau să urce panta, șchiopătând ca doi bătrânei cu artroză, Sarah îl luă de mână.

— Să pornim, dară, repetă.

3.

Michael își zise că pereții tunelului păreau artificiali. Erau negri și lucioși și păreau tăiați cu dalta. Lumina blândă care venea din adâncul peșterii se oglindea într-un mod care dădea impresia că totul stă să se topească.

De-abia trecuseră de prima cotitură, când Michael observă o lumină vie, portocalie. Ca la un semn, o boare de aer cald trecu

pe lângă ei, răvășindu-i hainele și părul lui Michael. Era o senzație plăcută – mai că-i veni să se întindă și să încerce să tragă un pui de somn.

Niciunul din ei nu spuse nimic cum mergeau înainte. Michael se uită țintă la lumina caldă pe măsură ce se apropiau de ea. Era îmbietoare, ca un foc de tabără într-o noapte răcoroasă. Ce-l speria era întrebarea ce emitea acea lumină. Dacă erau într-adevăr în interiorul unui vulcan, cu siguranță nu era ceva foarte plăcut.

Tunelul se lărgi brusc, dând într-un spațiu deschis. Tavanul urca, ajungând până la zece metri înălțime. Din câte observa Michael, mai în față spațiul se lărgea și mai tare – îi aștepta ditamai peștera, iar văpaia portocalie era și mai intensă. Temperatura crescuse și aerul era saturat de umiditate.

În curând ajunseră la un eleșteu micuț în care clipocea roca topită.

Michael era fascinat de frumusețea priveliștii, până când își aminti ce învățase la geologie – însemna că se aflau pe un strat de lavă răcită, care era, probabil, deasupra unei cantități uriașe de lavă nerăcită. Michael își închipui deodată cum se crapă stânca, lăsând să țâșnească jeturi de foc lichid, gata să-i incinereze, și îl luă tremuratul.

— Vrei să dăm o tură de bazin? o întrebă stângaci.

Sarah îi dădu drumul la mână și îl bătu pe umăr.

— Nu, mulțumesc. Te las pe tine.

Fata ei era udă de sudoare.

— E foarte cald, zise Michael.

— Mda, și-o să se facă și mai rău. Haide – n-o să găsim nimic de mâncare și, cu cât durează mai mult, cu-atât mai slăbiți o să fim.

— O să fie nașpa, este?

Sarah încuviință.

— Mda, o să fie nașpa. Dar n-avem pe unde s-o luăm prin altă parte. Codul arată clar lucrul ăsta.

O porniră din nou, avântându-se și mai adânc în vulcan.

4.

Când Michael și Sarah ajunseră la capătul tunelului, se opriră, uitându-se lung. Tunelul dădea într-o peșteră uriașă, plină de lacuri cu lavă spumegândă.

Peisajul care li se întindea dinaintea ochilor îi aminti lui Michael de pielea unui tigru. Râurile de magmă aburindă, tulbure, decupate de panglici de piatră neagră, răcită. O priveliște și mai spectaculoasă erau cascadele de lavă care curgeau prin crăpăturile pereților, revărsându-se, spumegând și șuierând, în lacurile de magmă. Țâșneau flăcări din păraiele care curgeau de-a lungul peșterii – iar Michael și Sarah trebuiau să le treacă pe toate.

Curenți de aer cald veneau valuri-valuri peste ei, în timp ce ei rămăseseră țintuiți locului.

— E mai rău decât mi-am imaginat, murmură Michael.

Sarah închise ochii pentru o clipă, apoi arătă spre capătul opus.

— Mai e un tunel acolo, iar Calea pare să arate într-acolo. Nu simt c-ar mai exista altă cale. Tu?

Michael studie și el codul și oftă.

— Nu. S-ar părea că într-acolo trebuie s-o luăm.

— Ar fi cazul să ne grăbim sau o să murim de deshidratare. Mă îndoiesc că e vreo cișmea prin apropiere.

— Haide, o îndemnă Michael.

Începea să intre în panică, stând acolo și uitându-se lung la peisaj, și voia să se urnească.

O bucată de drum în pantă conducea de la tunel la podeaua peșterii și profitară de locul înalt unde se aflau spre a încerca să-și dea seama care era drumul cel mai bun, folosindu-se deopotrivă de panorama pe care o aveau și de ce mai prindeau când trăgeau cu ochiul la program. Imaginea care se înfiripă astfel era cea a unui labirint de magmă răcită, coloane de foc și cascade de lavă, înconjurate de indiciile care le erau familiare deja, privind drumul de urmat, înserate în codul complicat. Luând-o înainte, Michael își croi drum cu grijă de-a lungul pantei, printre stâncile risipite și praf. De cum ajunse la poalele pantei, îi izbi un val de căldură și începu să gâfâie. Era zgomot. Auzea un vâjâit surd în urechi.

— Ești gata? îi strigă lui Sarah.

Ei îi curgea sudoarea pe față deja și era leoarcă. Michael știa că și el era la fel de asudat.

Sarah încuviință, părând prea vlăguită ca să mai poată vorbi. În momentul acela, Michael își dori cu disperare să fie aproape de capătul acelei Căi blestemate. Îi ura pe Kaine și pe Agenta Weber, cu VNS-ul cu tot.

Dădu și el din cap.

Apoi porni de-a latul peșterii, cu Sarah după el.

5.

Avea senzația că a intrat într-un cuptor și că l-a lăsat cineva la copt.

Traversară o porțiune de stâncă lată de un metru, care trecea prin râul de lavă, și ajunseră până în mijlocul peșterii. Partea asta fusese destul de ușoară, deși, din cauza căldurii răspândite de lavă și pentru că se temea că o să fie opărit de magma aburindă, Michael simțea că inima i-a luat-o la goană. Încercă să se grăbească și să fie totodată cu băgare de seamă, dar începea să se facă simțită panica, dându-i o senzație de claustrofobie deși peștera era imensă.

Pas cu pas, traversară podul natural. Michael simțea că-l ard ochii de căldură. Când ajunseră în capătul opus, hotărî s-o ia spre dreapta, tăind-o în zigzag printr-un labirint de insulițe de stâncă, despărțite de lacuri de magmă incandescentă. Puteau oricând s-o ia înapoi, dacă era nevoie, dar el se baza pe instinctele lui și pe ce mai prindea când studia codul.

Înaintau de-a lungul unei porțiuni înguste de piatră neagră. Michael simțea căldura prin tălpile pantofilor – piatra era așa fierbinte, încât se temea ca nu cumva să i se topească tălpile. Când ajunseră la capăt, pășiră pe o insuliță rotundă, înconjurată din toate părțile de un cerc de magmă, portocaliu-aprins.

El dădu s-o ia spre stânga, dar Sarah îl prinse de braț și se aplecă spre el.

— Mie mi se pare c-ar trebui s-o luăm încolo! îi strigă, arătând drept în față, spre un șir de bolovani negri.

Păreau să alcătuiască o potecă în trepte, ca într-o grădină.

— Uite, de cealaltă parte mai e un pod, care duce până în dreptul peretelui. Și-apoi putem să mergem pe margine, să urcăm până la scobitura aia și să ieșim pe-acolo.

Michael studie un pic zona și părea că Sarah avea dreptate. Drumul pe care fusese cât pe-aci s-o ia el se termina într-o prăpastie, peste care n-ar fi putut sări decât dacă își luau avânt.

— Bun plan. Vrei s-o iei tu înainte de data asta?

Zâmbi larg, semn că glumea, dar Sarah îl luă în serios și sări pe prima insuliță. Flutură din brațe până ce își găsi echilibrul, de-i sări inima din piept lui Michael.

— Ai grijă! îi strigă el.

— Încercam doar să te sperii, îi răspunse Sarah.

— Nu-i amuzant! Deloc!

Sarah sări pe următoarea insuliță și, de îndată ce ea era la loc sigur, veni și Michael după ea, sărind pe prima bucată de stâncă.

— Ia-o încet! îi strigă Michael.

— Stai calm, îi răspunse ea.

Sări peste următorul șanț și peste încă unul, fără să-l mai aștepte. Michael o porni repede după ea, îngrozit la gândul că Sarah ar putea să alunece în lacul cu magmă. Străbătu în salturi întinderea de lavă și, în curând, ajunseseră amândoi teferi la bârna îngustă de piatră neagră aflată de cealaltă parte.

Sarah îl strânse tare de tot în brațe, luându-l prin surprindere.

— Mi-a dat fiori, îi șopti la ureche. Frate, mi-a dat fiori!

El îi înconjură umerii cu brațele, strângând-o la fel de tare.

— Mda, ai fost cam nesăbuită, nu crezi?

Deși erau în miezul unui vulcan, îmbrățișarea îl ungea la inimă și și-ar fi dorit să nu se mai termine.

— Mai bine să treci mai repede peste asta decât să-ți faci griji la fiecare pas.

— Mda, așa o fi.

Ea se trase înapoi și se uită la el. I se ivi o lacrimă în ochi, lăsând o dâră prin murdăria de pe obraz și oprindu-i-se în barbă. De-acolo îi picură pe fustă.

— Ești bine? o întrebă Michael.

Ea încuviință, apoi îl îmbrățișă din nou.

— Haide, hai să ajungem la următorul tunel și să ne răcorim.

— Să sperăm.

O luară la fugă pe pod, care părea mai sigur decât cărarea de pietre. De cealaltă parte era o pantă care mergea până în dreptul peretelui peșterii. Se grăbiră să se îndepărteze cât mai mult de lavă, fugind în paralel cu peretele, spre gura următorului tunel, Sarah în față, cu Michael după ea.

Erau doar la câțiva metri de destinație când se întâmplă.

Michael de-abia ce se relaxase un pic, îngăduindu-și să se gândească la momentele pe care tocmai le trăise cu Sarah. La conversația lor, la cum se ținuseră de mână, la îmbrățișare. Ar fi trebuit să știe deja că fix atunci avea să se ducă de râpă totul.

Treceau pe lângă un lac mare de lavă, aflat la poalele pantei, când se auzi un gâlgâit strașnic, apoi un vuiet, ca un furnal care se trezește brusc la viață. Michael se întoarse la fix spre a vedea un jet de magmă țâșnind din lac, precum un stâlp portocaliu, incandescent, aducător de moarte, care venea direct spre Sarah.

Când o izbi, Sarah căzu la pământ… scoțând un țipăt cum nu mai auzise vreodată Michael.

6.

Pe Michael îl cuprinsese o teamă așa de intensă, încât uită complet de VirtNet și de Sicriul care-l aștepta acasă. Uită că moartea însemna pur și simplu că Sarah avea să se trezească în propriul ei Sicriu, teafără și nevătămată, chiar dacă un pic tulburată.

Singurul lucru pe care îl vedea era prietena lui, în agonie. Lava îi mistui pe loc hainele și pielea, lăsând în urmă o priveliște de coșmar, o masă amorfă de mușchi, oase și carne vie. Țipetele ei se stinseră încet, transformându-se în sunete nearticulate, în timp ce Sarah cădea moale la pământ, frângându-i inima.

Și totul se întâmplă într-o clipită.

O luă la fugă spre ea, dar se opri, știind că nu-și putea risca propria viață – lava picura încet prin praf, spre lacul din care țâșnise.

Dar Sarah nu murise încă. Zăcea ghemuită la pământ, tremurând. Michael se apropie cu grijă de ea, ca să se uite la chipul ei. Avea ochii deschiși și i se citea durerea în ochi.

— Sarah, îi șopti, căutându-și cuvintele. Sarah. Îmi pare nespus de rău.

Ea se chinui să spună ceva, dar părea că se îneacă. Michael se aplecă spre ea, apropiindu-și urechea de fața ei.

— Mi…, începu, dar a fost întreruptă de un acces violent de tuse.

Oricât de mult îl durea că avea să-l lase singur, Michael își dorea ca ea să moară cât mai repede. Să se întoarcă în Starea de Veghe. Până când se întâmpla asta, fiecare clipă de agonie prin care trecea ea avea să i se pară pura realitate.

— Sarah, iartă-mă. N-ar fi trebuit să te las s-o iei înainte. Ar fi trebuit…

— Mai… se sforță ea să vorbească. Taci.

Se simți scuturată de un nou acces de tuse.

— Nu mai rezist, îi zise Michael. Nu mai rezist, Sarah. Nu mai suport. Vreau să mă întorc cu tine. Poate c-o să mă arunc în lacul de lavă.

— Nu! țipă ea, făcându-l să tresară. Tu… ter… mină!

El rămase tăcut câteva secunde. Dar știa că Sarah avea dreptate.

— Bine. Așa o să fac. Promit.

— Găsește… Râpa… Sacră, îi zise Sarah, printre reprize de tuse. Eu…

— Nu mai vorbi, Sarah.

Lui Michael i se rupea inima. Își dorea s-o știe acasă, teafără și nevătămată.

— Nu te mai gândi. Jur c-o să parcurg cât mai repede ce a mai rămas și-o să termin cu asta. Nu uita ce-am convenit. O zi la soare. O zi în Starea de Veghe. Totul va fi bine.

— Așa… rămâne.

Michael se gândi că ăsta era sfârșitul. Că murise. Dar apoi Sarah mai spuse ceva.

— Michael.

Îi rosti numele clar, fără să se întrerupă, și el simți ceva zvâcnindu-i în piept, ceva între o gheară și o văpaie.

Și-apoi Sarah își dădu ultima suflare, pieptul i se ridică și coborî pentru ultima dată. După câteva secunde, dispăru, în

timp ce corpul ei fizic se trezea în lumea reală. Lăsându-l pe Michael în străfundurile VirtNetului, într-un loc de care nu știa aproape nimeni, în mijlocul unei Căi care părea că nu se mai termină – *sau* unde ororile păreau că nu se mai termină.

Și de data asta era singur.

Complet singur.

20. Un trup de argint

1.

Michael încercă să nu mai gândească în următoarele câteva ore. Nu avea răgazul să fie trist sau să-și plângă de milă. Îi promisese lui Sarah că va ajunge la destinație și ăsta era singurul lucru la care își îngădui să se gândească. Îl consola gândul că fata nu murise de-adevăratelea, chiar dacă, oricând îi revenea în minte amintirea ultimelor ei clipe, îl copleșea durerea.

Și tocmai de-asta trebuia să-și alunge totul din minte. Să nu mai simtă nimic.

Mai avea de parcurs încă un tunel lung, întrerupt în mai multe locuri de râuri de lavă. Michael sări peste ele cât mai atent cu putință. Se apropie de un loc mai dificil, unde magna picura cu intermitențe dintr-o crăpătură în tavan. Așteptă, își dădu cu presupusul, se bază pe instinct. A fost cât pe-aci să se ardă când a țâșnit pe-acolo. La scurt timp după, o întreagă porțiune de tunel se prăbuși chiar când trecea pe lângă ea și un râu năvalnic de magmă, din care țâșneau flăcări, se revărsă în urma lui. O luă la fugă, gonind, simțind cum îl urmărea mareea de coșmar. Dar într-un final magma începu să se răcească și putu și el să încetinească.

Urmau tuneluri mai lungi și peșteri mai mari. Lavă cât vedeai cu ochii. O arșiță care atingea cote imposibile, depășindu-le apoi. Curgeau apele pe el. Niciodată n-avusese gâtul așa uscat – era ca un deșert, ca un peisaj selenar. Ar fi băut apă și din cel mai împuțit pârâu, dintr-o mlaștină, din canalizare. Tânjea după apă, dar nu se vedea nicăieri, și, treptat, începu să se simtă vlăguit și hămesit.

Dar o ținu tot înainte, mergând încotro îl îndruma codul – Calea.

Se concentra doar la program.

2.

Trecură ore întregi. Ore în care, în fiecare minut, Michael era convins că următoarea clipă avea să fie ultima. Că o să cadă din picioare și nu o să mai fie în stare să se miște până când se usca de căldură și murea, spre a fi trimis înapoi în Starea de Veghe, în Sicriu.

Tocmai cobora prin încă un tunel interminabil când dădu cu capul de o stâncă joasă. Icni și se feri, apoi se ghemui la pământ, răsucindu-se cum putea mai bine, spre a studia împrejurimile. Durerea îl ajutase să-și vină în fire. Și a fost șocat când a observat că pasajul de piatră neagră se îngustase. Se îngustase așa de tare, încât nu încăpeau mai mult de doi oameni pe cărare. Se și întunecase considerabil, deși Michael vedea în continuare destul de bine.

Mai în față, părea că o să fie obligat s-o ia târâș.

Îl cuprinseră panica și un acces subit de claustrofobie. Mai multe întrebări i se învârteau prin minte, apăsându-i creierul obosit – oare greșise cu ceva? Îi scăpase vreo alee unde ar fi trebuit să dea colțul? Vreo ușă? Un Portal? Michael se făcu ghem, strângându-și genunchii la piept, și începu să se legene înainte și înapoi, cu ochii închiși, impunându-și să se liniștească.

Treptat, accesul îi trecu. Se întinse și, în ciuda suprafeței tari, se culcă.

3.

Când se trezi, amorțit și chinuit de dureri, Michael se uită de-a lungul tunelului din ce în ce mai îngust și realiză că trebuia s-o țină tot în direcția aia. La fiecare pas al călătoriei prin măruntaiele vulcanului, scotocise prin program după alte metode de a trece la nivelul următor și, deocamdată, găsise una singură. Era clar, Calea fusese gândită drept o șansă unică. Și nu putea să se dea bătut acum.

Îi chiorăiau mațele de foame, făcându-l să se simtă slăbit. Dar nici măcar asta nu se compara cu setea cumplită, care-i dădea impresia că gâtlejul lui se prăjea sub soarele deșertului.

Apă. Era în stare să ucidă pe oricine ar fi stat acum între el și o cană cu apă.

Gemând, se ridică în patru labe și porni târâș pe podeaua aspră a tunelului, ridicându-și privirea doar ca să vadă ce era mai în față. Iar tunelul prin care se târa începea să se îngusteze.

Cumva, reuși s-o țină înainte.

Într-un final, ajunse să atingă tavanul peșterii cu spinarea și se văzu silit să se ghemuiască și mai mult. În curând, trebui să se lase pe burtă, sprijinindu-se în brațe și împingându-se în picioare, ca un soldat care se târăște pe sub un păienjeniș de sârmă ghimpată la instrucție. Pereții începură să se apropie, și ei și, în scurt timp, de-abia reușea să-și întindă îndeajuns de bine brațele ca să-și mențină echilibrul.

Și-apoi rămase înțepenit de tot.

4.

Avusese o senzație de claustrofobie și înainte, dar acum teama era o creatură monstruoasă, care îl înghiți ca o flacără. Începu să se zvârcolească și să țipe din toți rărunchii. Dar era blocat în tunel, nu se mai putea mișca nici înainte, nici înapoi. Auzea ecourile propriilor țipete și pereții de stâncă păreau că vin spre el, tăindu-i răsuflarea. Încercă să închidă ochii și să studieze codul, dar nu reușea să se concentreze și trebui să se dea bătut.

Începu să se agite, să dea din picioare, să zgârie pământul cu unghiile.

Alunecă în față câțiva centimetri. Îndoindu-și eforturile, împingându-se în degetele de la picioare și sprijinindu-se în mâini, încordându-și și relaxându-și mușchii, mai înaintă un pic, poticnit. Și încă un pic. Un sfert de metru, o jumătate, un metru.

Îi apăru dinainte o lumină albastră, ca un petic de cer. Ar fi putut să jure că mai trecuse pe-aici – oare exista o cale de ieșire? Nu se simțea nicio adiere de vânt, nu se auzea niciun sunet, nu era niciun nor. Se vedea doar albastru pur, o pată inexplicabilă de culoare.

Țipă din nou, sforțându-se să dea tot din el ca să ajungă în locul acela. Era un Portal. Trebuia să fie un Portal.

Icnind, sucindu-se, înfigându-și degetele în stânca prăfoasă. Reuși să înainteze, încet-încet. Peticul de albastru se apropia. Era la câțiva metri de el acum. La câțiva centimetri.

Când ajunse în sfârșit acolo, Michael se simțea ca și cum o luase razna. Nu mai avea niciun gând coerent, doar o dorință disperată să ajungă la peretele acela de albastru, indiferent de ce îl aștepta acolo.

Își întinse brațele, trecând prin Portal, și le văzu dispărând ca și cum le înmuiase într-un lichid. Apoi ceva îl prinse de mână de dincolo și-l trase cu totul. A fost aruncat înainte, lăsând definitiv vulcanul în urmă.

5.

Michael căzu pe o podea de metal, cu obrazul lipit de suprafața tare, rece. Noul spațiu era scăldat într-o lumină albă, orbitoare. Gemând, se ridică pe burtă și se întoarse pe spate, mijind ochii ca să-și dea seama unde se afla. Era înconjurat doar de lumina albă, imaculată, nu se vedea nimic altceva. Nu. În dreapta lui, se vedea un contur tulbure, care se mișca prin lumină, o siluetă umană.

— Unde sunt? întrebă gâtuit, tresărind când își auzi propriul glas.

Vocea care-i răspunse era o voce metalică, de robot. Joasă și cu o inflexiune electrică.

— Ești la o răscruce, Michael. Ai ajuns în punctul din care nu mai există cale de întoarcere.

Michael clipi, încercând să-și limpezească privirea. Creatura care-i vorbea nu avea nimic omenesc – în ciuda aspectului. Avea un cap, umeri, două mâini și două picioare. Dar era făcut, din creștet până în tălpi, din metal argintiu. Suprafața netedă a corpului nu era întreruptă de nicio îmbinare, de niciun șurub. Avea un chip fără ochi, gură sau nas. Doar un vizor verde, strălucitor, pe care nu se vedea nimic. Robotul stătea complet nemișcat, cu fața la el.

Michael se uită de jur-împrejur, dar camera era complet goală, cu excepția luminii albe, orbitoare. Era într-o cameră goală, cu un robot lângă el.

Chiar și-așa, un singur lucru îl preocupa acum.

— E niște apă pe-aici?

Își trase picioarele spre el și se așeză cu fața la interlocutorul lui straniu.

— Da, răspunse creatura cu vocea sa mecanică. Corpul tău va fi revigorat.

Un disc se desprinse din podea, dinaintea lui, coborând în adâncuri. Rămase holbându-se la el, până când discul reapăru, purtând deasupra o farfurie de mâncare și un pahar mare, oprindu-se în dreptul pieptului lui Michael.

— Mănâncă, îl somă robotul, fără să se miște. Ai cinci minute la dispoziție înainte să crească miza.

6.

Michael era mort de foame și de sete – în așa hal că nici măcar nu-i păsă că robotul tocmai lansase o amenințare voalată. Nu-i stătea gândul decât la mâncarea pe care-o avea dinainte. O bucată de friptură, cu fasole verde și morcovi. Un codru de pâine. Un pahar cu apă.

Michael începu festinul. Mai întâi dădu pe gât jumătate de pahar, trăind un moment de extaz când simți apa curgându-i pe gâtlej. Apoi luă friptura între două degete și mușcă din ea cu poftă. Înfulecă o parte din morcovi și păstăi înainte să termine de mestecat carnea. Reveni la friptură. Apoi iar la legume. Încă o gură de apă. Carne și legume. Se îndopă pe cinste.

Era cea mai delicioasă mâncare pe care o gustase vreodată, își zise.

Odată ce devorase și ultimul dumicat și golise paharul, se șterse la gură cu mâneca și își ridică privirea spre fața verde, lipsită de expresie, a robotului.

— Gata. Mulțumesc.

Deși îi căzuse cam greu la stomac festinul ăsta neașteptat.

Creatura argintie făcu câțiva pași în spate, oprindu-se în colțul opus al camerei. În același timp, discul pe care i se servise masa coborî în podea și dispăru. Michael își întoarse din nou privirea spre robot, care i se adresă din nou:

— Ai ajuns în punctul din care nu există cale de întoarcere. La răscruce. Până acum, moartea ta ar fi pus capăt misiunii tale de a afla unde duce Calea, dar n-ar fi marcat sfârșitul vieții tale reale. Prietenii tăi sunt acum fiecare la casa lui, teferi și nevătămați.

— Ăăă..., făcu Michael. Mă bucur că sunt în siguranță. Am de gând să mă întorc eu și foarte curând alături de ei.

Robotul continuă ca și cum nici nu l-ar fi auzit.

— Nu vei mai avea consolarea de a ști că, dacă mori, nu e sfârșitul definitiv. Vei parcurge restul călătoriei, inclusiv timpul pe care-l vei petrece în Râpa Sacră, dacă vei reuși cumva să pătrunzi pe tărâmul sfânt, având conștiința faptului că îți pui în joc de-adevăratelea viața.

Michael simți un junghi în stomac. Ce tot spunea creatura asta?

— Inițiază operațiunea, spuse robotul.

Două cuvinte la auzul cărora Michael sări în picioare, simțind că stătea ca pe ace.

Începu să se audă un zumzet, urmat de bâzâitul unor mașinării. Michael își ridică privirea, îngrozindu-se când văzu brațe de metal coborând din tavanul alb, cu tot soiul de instrumente la capăt. Mai întâi îl atacară ghearele argintii, prinse cu articulații. Încercă să fugă, dar se mișcau prea repede. Două gheare îl prinseră de brațe, strângându-se și ridicându-l în aer. Alte două îl prinseră de picioare, desfăcându-le, astfel că era suspendat la verticală, dar cu picioarele rășchirate. Se zbătu, încercând să scape, dar ghearele care-l țineau erau solide, de neclintit.

Începură să apară și mai multe brațe. Unul îi puse un cerc de metal în jurul gâtului, un altul îi poposi în jurul frunții, împingându-i capul înainte și imobilizându-l. Un cerc de metal îi înconjură pieptul, atât de strâns, încât era aproape dureros. În doar câteva secunde, Michael fusese luat pe sus și imobilizat.

— Ce-mi faci? zbieră. Ce se-ntâmplă?

Robotul nu-i răspunse, nici măcar nu se mișcă. Michael închise repede ochii, încercând să studieze programul, dar părea scris într-o limbă străină, un vârtej în continuă mișcare, complet inaccesibil. Auzi la ureche un zumzet, apoi un sunet ca și cum trăgea cineva de o manetă în dreapta lui, dar nu putea întoarce capul să vadă ce se întâmplă. Simțea ceva la doar câțiva

centimetri de el, întrezărea fără să vadă limpede un obiect aflat chiar la marginea câmpului lui vizual. Apoi începu să se audă un zgomot infernal, ca de bormașină, un sunet strident, din ce în ce mai intens pe măsură ce accelera ritmul.

— Ce faci? strigă din nou Michael.

Apoi simți o durere fulgerătoare în țeastă. Țipă când i se înfipse ceva în carne, străpungându-i pielea. Rămase fără aer și inspiră, apoi începu din nou să țipe.

Durerea era de neîndurat. Deodată, îi apăru din nou dinainte robotul, cu vizeta verde la doar câțiva centimetri de fața lui Michael.

— Miezul tău a fost distrus, îi spuse. De-acum, dacă dai greș, vei muri de-adevăratelea.

21. Două uși

1.

Ghearele care îl imobilizaseră atât de violent pe Michael se retraseră brusc. Căzu moale la podea, în timp ce brațele de metal dispărură în tavan, în huruit de rotițe și zdrăngănit de metal. În câteva secunde se sfârșise totul, în cameră se lăsă liniștea și era din nou singur cu monstrul argintiu.

Îl durea capul. Își atinse involuntar rana și, când își retrase mâna, era plină de sânge. Se simțea de parcă i-ar fi râcâit cineva măruntaiele cu o lamă ascuțită. Îi fusese scos Miezul.

— Cum ai făcut asta? îl întrebă pe robot.

Doar Michael ar fi trebuit să-și poată scoate Miezul. Fix de-asta existau parolele.

— De unde mi-ai știut codul?

— Ai o singură șansă acum. Te așteaptă moartea.

Lui Michael i se făcu pielea găină la auzul vocii reci, metalice.

— Kaine are metode de a-ți accesa codul pe care nu le știe nimeni altcineva.

— Spune-i lui Kaine că o să-l omor, îi răspunse Michael, simțind un val de furie. O să-l găsesc și o să smulg, cifră cu cifră, codul *lui.* O să arunc într-o budă toată inteligența lui artificială și-o să trag apa. Așa să-i zici c-am spus.

— Nu-i nevoie să-mi dai acest ordin, îi zise creatura argintie. Kaine aude tot.

2.

De-abia terminase de vorbit robotul, că strălucirea din cameră se intensifică, înecând totul în lumina albă, incandescentă. Michael închise strâns ochii, acoperindu-și pleoapele cu pumnii. Auzi un zumzet constant care se transformă într-un bâzâit, apoi într-un țârâit ascuțit, strident.

Michael simți cum îi reverbera în țeastă și cum îi zvâcnea rana din tâmplă. Începu să-i curgă iar sânge, îmbibându-i-se în păr.

Lumina și zgomotul ajunseră la o intensitate de neîndurat, ca niște pereți concreți care se strângeau din toate părțile, zdrobindu-l. Simți un strigăt crescând în el, o rugăminte disperată de a fi salvat – îi urcă în gâtlej și-i țâșni de pe buze, doar ca să se piardă în furtuna de zgomot care umpluse camera.

Apoi se făcu întuneric și se lăsă liniștea. Îi răsuna în urechi și zgomotul propriei răsuflări. Curgea transpirația pe el. Instinctul îi șopti să rămână nemișcat, să-și țină ochii închiși, să se roage ca orice îl aștepta în continuare să dispară pur și simplu și să-i dea pace. Gândul că Miezul îi fusese răpit – *dezactivat* prin metode monstruoase, ilegale – îl îngrozise mai mult decât crezuse că era cu putință.

Nu voia să moară. Până la întâlnirea cu robotul, fusese speriat, dar având măcar consolarea că moartea însemna întoarcerea la Starea de Veghe, unde putea să iasă din Sicriu și să cadă în pat. Singurele sechele cu care risca să rămână ar fi fost cele psihologice – probleme pe care un psiholog bun l-ar fi putut ajuta să le depășească în câteva ședințe de terapie. Putea ține piept VNS-ului dacă era cazul.

Dar acum totul era pe bune. Fără Miez – fără acea barieră de siguranță, care făcea legătura cu Sicriul –, în caz că murea, creierul lui ar fi încetat să funcționeze și în lumea reală. Miezul făcea parte din sistem, era la fel de important în alcătuirea lor ca o inimă care să bată. Fără el, infrastructura VirtNetului n-ar fi funcționat în veci cum funcționa – n-ar fi fost atât de veridic. Bariera oferită de Miez era esențială în programare.

Și el n-o mai avea.

Nu voia să se uite. Dacă ar fi avut o pătură, și-ar fi tras-o peste cap, scâncind ca un copil mic.

Rămase câteva minute așa, până când simți o lumină roșie, intermitentă. Încet, deschise ochii și văzu o firmă roșie de neon, atârnată deasupra unei uși simple, de lemn, care scălda ușa în lumina aruncată de scrisul roșu ca sângele.

Pe firmă scria „RÂPA SACRĂ”.

3.

A fost cât pe-aci să sară în picioare, dar prudența a triumfat în cele din urmă. Era întins pe o parte, făcut aproape ghem, dar își întinse cu grijă picioarele și se întoarse pe spate. Se uită atent în jur, căutând din priviri orice ar fi putut să-l pândească. Dar era întuneric beznă, cu excepția unei alte firme de neon atârnate deasupra unei uși aflate față în față cu prima, care arăta la fel.

Pe firma asta scria, cu verde și la fel de luminos, „IEȘI DE PE CALE”.

Michael se ridică în capul oaselor, trăgându-și genunchii la piept și înconjurându-i cu brațele. Cele două firme și ușile de sub ele erau singurele lucruri care se vedeau, oriunde s-ar fi uitat. Nu se vedeau niciun fel de pereți, nici tavan, până și podeaua părea decupată în vid, ca și cum ar fi plutit în gol.

Râpa Sacră.

Ieși de pe Cale.

Două opțiuni. Se ridică, uitându-se de la una la alta, cântărindu-și opțiunile. După toate încercările, iată-l aici – în pragul locului pe care-l căutase. Unde i se dăduse ordinul să meargă. Avea șansa de a-și îndeplini misiunea de a opri ceva care, conform VNS-ului, punea întreaga lume în pericol. Michael era urmărit și, dacă intra pe ușa care dădea spre Râpa Sacră și îl găsea pe Kaine, agenții VNS-ului își puteau face intrarea în forță și puteau să-l salveze.

Ceva i se părea suspect – avea senzația asta de ceva vreme. Știa că nu i se spusese totul. Calea nu era gândită ca un *firewall.* Avea sentimentul copleșitor că făcea exact ce-și dorea Kaine să facă, nu avea nimic de-a face cu VNS-ul și că, odată ce deschidea ușa spre Râpă, avea să facă ultimul pas spre… spre ce? Habar n-avea.

Pe deasupra, de-acum înainte își punea viața în joc.

Bryson se întorsese acasă. Sarah se întorsese acasă. Familia lui Michael…

Familia lui. Părinții lui. Helga. Uitase de ei. Oare ce se întâmplase cu ei? Cum putea să meargă înainte când nu știa care e miza?

Dar simți o îndârjire neașteptată. Cum putea să se întoarcă din drum acum? îi fusese amenințată familia. Cei mai buni

prieteni. Și îi făcuse o promisiune lui Sarah. Asta ca să nu mai zică de angajamentul pe care și-l luase, de a opri un Tangent care o luase razna.

I se oferea o ultimă șansă de a alege. Și alese singura opțiune pe care o avea, de fapt.

Mișcându-se mai încrezător ca oricând, porni cu pași mari și hotărâți spre ușa deasupra căreia scria RÂPA SACRĂ. O deschise și păși înăuntru.

22. Intrarea prin latrină

1.

Dincolo de ușă era beznă și o tăcere mormântală. Nu se auzea niciun sunet, nu era nicio adiere de vânt, nimic. Doar întuneric beznă. Dar Michael nu șovăi. Trase ușa după el.

Imediat se schimbă ceva în aer, ca și cum i-ar fi răpit cineva simțurile și-acum îi erau redate. Simți o rafală de vânt, purtând ceva grunjos, ca nisipul, de la care îl usturau ochii. Se făcu rapid cald, apoi arșiță de-a binelea. Se șterse cu mâneca la ochi, simțind o lumină pe undeva, și, când se uită din nou, i se tăie răsuflarea.

Era în mijlocul unui deșert.

Ușa dispăruse și în jurul lui, cât vedea cu ochii, erau dune uriașe de nisip auriu, profilate atât de limpede pe cerul albastru, fără pic de nor, încât păreau ireale. Nori pântecoși de nisip pluteau, prin arșiță, ca fuioarele de fum lăsate în urmă de un tren vechi, cu abur, din filme. Terenul era o întindere aridă, nu se vedea niciun copac, niciun tufiș – nimic care să aducă o pată de verdeață. Doar nisip, o mare de nisip.

Cu o singură excepție.

În apropiere era o construcție micuță, prăpădită, cam cât o budă, făcută din scânduri șui, gri, din care se ițeau cuie ruginite. Avea o ușă care atârna precar de balamalele slăbite, scârțâind în vântul puternic. Clădirea ternă era cum nu se putea mai stingheră, dat fiind că nu mai era absolut nimic în jur, cât vedeai cu ochii.

Michael porni spre ușă, simțind o undă de regret că nu alesese să se întoarcă acasă.

2.

Soarele îl bătea direct în cap în timp ce înainta prin nisip spre baracă. Îl urmăreau gânduri sumbre, dar se strădui să-și golească mintea – luase o hotărâre și de-acum nu putea decât să meargă pe drumul ales. Și ceva îi spunea că, într-un fel sau altul, deznodământul era aproape. Spera doar că nu avea să includă obștescul lui sfârșit.

Mergând, îi curgea transpirația pe față și simțea cum îl arde soarele pe gât. Avea senzația că acum o să-i ia părul foc, iar cămașa părea scoasă direct din uscător. Se apropie de baracă, sperând că n-avea să găsească doar o găleată între pereții prăpădiți. C-avea să găsească niște răspunsuri.

Era gata să deschidă ușa când auzi o voce de bărbat în spatele lui.

— N-aș face asta în locul tău.

Întorcându-se, Michael dădu cu ochii de un individ îmbrăcat într-un soi de robă jegoasă – ditamai bucata de pânză zdrențuită, în care era înfășurat din cap până în picioare. Avea la ochi o pereche de ochelari de soare negri.

— Poftim? exclamă Michael.

Oare ăsta să fie Kaine? se întrebă.

— Ce-i drept, suflă vântoasa printre dune, îi răspunse bărbatul, cu vocea înfundată prin pânză. Dar m-ai auzit, și m-ai auzit bine.

Michael îl auzise, într-adevăr.

— Nu crezi c-ar trebui să intru în clădirea asta? De ce?

— Din multe motive. Dar îți spun numai atât – dacă intri pe ușa aia, viața ta se va schimba pe veci.

Michael căută o replică.

— Păi… nu e posibil ca ăsta să fie un lucru bun, totuși?

— Totul e relativ, îi răspunse bărbatul, fără să facă vreo mișcare. Un cuțit e un dar ceresc pentru un om legat cu o frânghie, dar moarte sigură pentru unul legat în lanțuri.

— Foarte profund.

Michael se întrebă dacă individul era un Tangent trimis să se joace cu el.

— Ia-o cum vrei.

— Tu de unde ai apărut, de fapt?

— Ești în VirtNet, nu? îl întrebă bărbatul, rămânând nemișcat. Am apărut de unde am apărut.

— Spune-mi doar de ce n-ar trebui să intru pe ușa asta.

Bărbatul nu îi răspunse, și vântul începu să sufle un pic mai tare. Michael fu împroșcat cu nisip în față, intrându-i și în gură. Scuipă și tuși, ștergându-și nisipul de pe față. Apoi repetă întrebarea. Bărbatul îi răspunse de data asta, iar răspunsul îi îngheță sângele în vine lui Michael.

— Pentru că, dacă nu intri, o să scapi de durerile de cap.

3.

Era rândul lui Michael să amuțească. Rămase țintuit locului, uitându-se lung la chipul bărbatului. Nimic nu suna mai tentant decât să scape de durerile de cap.

— Nu intra pe ușa aia, îi spuse necunoscutul. Hai cu mine într-un ținut unde ignoranța va fi cea mai mare binecuvântare pentru tine.

Michael își regăsi în sfârșit glasul.

— Cum anume?

Bărbatul clătină din cap. Era prima mișcare sesizabilă pe care o făcea.

— Nu pot să-ți mai spun nimic în plus. Deja ți-am zis prea mult. Dar ce-ți promit e real – vino cu mine, lasă-l în pace pe Kaine, uită de Doctrina Mortală. Îți vei petrece restul vieții într-un loc al fericirii pure, un rai al ignoranței. Alege!

Michael era fascinat de necunoscut.

— Ce *e,* de fapt, Doctrina Mortală? îl întrebă.

Apoi arătă cu degetul în spate.

— Ce se întâmplă dacă intru?

Îi puse aceste întrebări pentru că, deodată, simțea un impuls – un impuls covârșitor – să-i urmeze sfatul, să plece cu el. Calea îl storsese cu totul pe Michael, îi secătuise sufletul. Și cumva știa că promisiunile pe care i le făcuse bărbatul erau *sincere.* Se petreceau lucruri pe care Michael nici nu le putea cuprinde cu mintea. Putea să plece cu tipul ăsta și să nu afle niciodată adevărul, să trăiască fericit, în ignoranță.

Dar ceva întuneca tabloul ăsta, ca o pată de ulei pe un lac altfel precum cleștarul. Era ceva alunecos, dubios, aiurea, pe care nu-l putea ignora.

— Gata cu întrebările, îi zise bărbatul. Hai cu mine, Michael. Hai acum. Doar o vorbă să-mi spui și vom dispărea din deșertul ăsta, vom merge în locul pe care îl numesc eu acasă. Doar o vorbă.

Michael își dorea lucrul ăsta. Nespus. Își dorea să plece cu individul ăsta și să nu afle adevărul. Adevărul despre ce? Cine putea ști? Dar Michael își dorea să plece și să nu afle niciodată ceea ce, se părea, Kaine era hotărât să-i dezvăluie.

Dar nu putea s-o facă. Ceva îi spunea că era un drum care n-avea să-l ducă înapoi la prietenii și familia lui.

— Îmi pare rău, amice, îi zise, într-un final. Eu intru în budă.

Necunoscutul nu încercă să-l convingă când Michael îi întoarse spatele. Hainele îi fluturau în vânt, nisipul îi zgâria pielea și în minte îi pluteau posibilele regrete viitoare în timp ce întinse mâna spre clanță. Deschise ușa și păși într-o clădire umedă și friguroasă, în care puțea.

4.

Se auzi o bufnitură înfundată când închise ușa și apoi se făcu întuneric. Michael știa că trecuse printr-un Portal – că, dincolo de ușă, nu mai era deșert, iar el fusese purtat aici. Simți un freamăt de neliniște în timp ce aștepta să se facă lumină. Când se întâmplă în sfârșit asta, se trezi scăldat într-o lumină caldă, liniștitoare.

Se afla într-un hol jos, de piatră, cu făclii aprinse, înfipte în suporturi de-a lungul zidurilor. Tapiserii vechi erau atârnate pe pereți, reprezentând scene din bătălii medievale, care-i aminteau de jocuri pe care le jucase cândva. Se uită în dreapta și în stânga, întrebându-se încotro s-o ia. Holul părea să arate la fel și într-o parte și în cealaltă și tocmai se pregătea s-o ia la întâmplare, când auzi un murmur foarte slab din stânga. Păreau să fie șoaptele celor care muriseră în umbra acestor săli străvechi.

Aruncă o privire în cod, fără să descopere nimic.

Se hotărî s-o ia în direcția vocilor.

Porni ținându-se în umbră – aproape lipit de perete. Pe măsură ce înainta, vocile începură să se audă mai tare, una în special, care părea să le acopere pe celelalte. Îi suna extrem de cunoscut, și nu în sensul bun. Îi dădu sentimentul că retrăia un coșmar care-l bântuise ani de zile.

Era vocea lui Kaine. Michael nu avea nicio îndoială. Nu avea să uite în veci acea voce.

Nu reușea să audă deslușit cuvintele – reverberau pe coridoarele de piatră, tremurând, înecate de ce încercau să spună ceilalți. Părea că au un soi de întâlnire.

Holul era din ce în ce mai bine luminat și Michael încetini, lipindu-se de perete și înaintând ca melcul. Mai în față, holul cotea la dreapta și Michael dădu cu grijă colțul, descoperind că dădea într-un balcon, cu vedere spre un spațiu foarte luminos. De jos răsuna vocea lui Kaine, iar Michael avu senzația că îi curgea ulei fierbinte prin măruntaie.

Am reușit, realiză. Ajunsese la destinație. Lucrurile erau pe cale să se schimbe.

Michael se lăsă în genunchi și se târî până în balcon, trăgând cu ochiul peste balustradă.

Un bătrân adus de spate stătea la un soi de amvon improvizat. Tăcuse o clipă, părând că așteaptă reacția publicului. Vreo treizeci de persoane, bărbați și femei, stăteau pe băncile în semicerc din fața lui. Majoritatea se foiau în scaun, părând că nu erau de acord sau că erau stingheriți de cuvintele bătrânului. Acesta purta o robă verde și o cingătoare de care atârna o sabie. Lui Michael nu-i venea să creadă că Tangentul care băgase spaima în VirtNet era acest bătrân stafidit, aflat dinaintea mulțimii. Dar a fost convins că el era, când i-a auzit din nou glasul.

Era Kaine.

Și, de bună seamă, Tangentul știa de sosirea lui Michael.

Kaine ridică o mână firavă și toată lumea din sală amuți. Nu se auzea decât trosnetul focului din șemineul uriaș. Lui Michael i se tăiase răsuflarea și fu cât pe-aci să tușească.

Kaine începu din nou să vorbească.

— Puterea din încăperea asta e de nedescris – ar fi fost de neînchipuit, cu doar câțiva ani în urmă. Nu putem să irosim ce-

am clădit, ce-am devenit. Suntem independenți. Înzestrați cu *conștiință.*

Făcu o pauză.

— E vremea să fim în frunte.

Se auziră urale nu foarte entuziaste din rândul grupului de Tangenți. Michael își dorea să-i studieze, dar nu-și putea lua ochii de la figura din față. Cel pe care fusese trimis să-l găsească.

Când se făcu din nou liniște, Kaine continuă, aproape în șoaptă.

— Suntem gata să devenim oameni.

23. O întâlnire a minților

1.

Michael era terifiat.

Agenta Weber și ceilalți nu-i spuseseră niciodată cum o să știe unde și când să-i activeze dispozitivul de urmărire și să intre cu forța în program. Simțindu-se complet neputincios, se lipi de balustradă, continuând să urmărească spectacolul de sub el. Și, îngrozit, văzu că bărbatul – nu, Tangentul – se uita fix la el.

Michael era gata să se întoarcă și s-o ia la fugă, dar vocea răsunătoare a lui Kaine îl opri până să apuce să facă vreo mișcare.

— Michael!

Suna ca un ordin – un singur cuvânt îl țintui locului.

— Așteptam, îi spuse Kaine, arătând cu un deget încovoiat spre el. Răbdător. Te așteptam. Trebuie să afli niște lucruri, tinere. Prietenii mei, aici de față, sunt martori cu toții.

Unde e VNS-ul? se întrebă Michael. *Unde* mă aflu? Nu avea nici cea mai vagă idee ce să-i răspundă Tangentului, așa că tăcu.

— Doctrina Mortală, continuă Kaine. A venit vremea sa, Michael. Fiecare dintre noi și-a ales un om de care să se folosească. Și, în curând, vom fi gata să implementăm doctrina. E foarte simplă, de fapt. Tangenții merită și ei să trăiască. Și aici începe totul. Am pregătit purtătorii – trupurile sunt gata, ne așteaptă, creierele au fost golite și sunt gata să primească o nouă viață. O viață mai bună. Și astfel, introducând inteligența Tangenților în corpuri umane, începem următoarea fază a evoluției.

Michael simți că i se face rău. Introducerea programelor de operare ale Tangenților în creiere umane? Îi stătu inima în loc.

— Joci un rol mai important în treaba asta decât ți-ai fi închipuit vreodată, îi zise Kaine.

Zâmbi, dezvelindu-și dinții strâmbi, de moșneag.

Și, în momentul acela, Michael simți o explozie de durere în țeastă.

Țipă, căzând la pământ. Totul era agonie.

Undeva, auzi vocea rece a lui Kaine, un vuiet ca de ghețar care se sparge în bucăți.

— *Aduceți-l la mine.*

2.

Michael refuză să deschidă ochii până ce nu-i trecu criza, nevrând să mai vadă scenele de coșmar declanșate de aceste accese.

Auzi pași, zgomot de bocanci bocănind pe piatră. Strigăte. Ecouri. Zăngănit de metal.

Agonia tot nu se încheiase. Simți cum e prins de brațe, tras în picioare. Un nou val de durere îi străbătu țeasta, coborându-i pe gât și în tot corpul. Nu se putea ține pe picioare, simți că era târât pe podea.

Dar ținu ochii închiși, în timp ce durerea continua neostoită.

Cum era târât de-a lungul holului lung, cu lumina torțelor jucându-i pe pleoape, știu că scâncea, simțea lacrimi pe obraji, dar nu-i păsa. Nu-i păsa nici măcar de faptul că fusese descoperit, că era luat pe sus. Nu mai era loc în ființa lui pentru altă senzație decât cea de durere.

Și apoi durerea încetă – la fel de subit ca până atunci – și îl izbi deodată conștiința pericolului în care se afla acum.

Deschise imediat ochii.

Doi bărbați – tot ce vedea erau zale și un păr sârmos – îl târau pe Michael, în timp ce alți doi, leiți primilor, mergeau ca la paradă în față. Se apropiară de o ușă enormă, din lemn, întărită cu fier, cu torțe de-o parte și de alta, aruncând limbi de foc.

Unul dintre bărbați făcu un pas în față și trase de un mâner, iar ușa se deschise. Se auzi scârțâitul balamalelor. Michael știa că nu trebuia în niciun caz să se lase purtat spre ce îl aștepta dincolo de ușă. Trebuia să acționeze, să scape cumva. Nu avea timp să-i aștepte pe agenții VNS.

Numără până la trei în minte, apoi, concentrându-și toată forța, se răsuci și se smulse din mâinile bărbaților. Se lăsă la

pământ și se mișcă rapid, până să apuce ei să reacționeze. Strecurându-se pe lângă ei, sări în picioare și-o tăie la fugă. Trebuia să existe vreo ușă sau vreo galerie laterală pe care n-o observase mai devreme. În urma lui se auzeau țipetele și zgomotele soldaților care-l urmăreau – scârțâit de piele, zdrăngănit de metal și pași apăsați.

Michael fugea mâncând pământul, uitându-se în depărtare după orice cale de ieșire. În cel mai rău caz, își zise, o să se întoarcă în balcon și o să sară de-acolo – nu era o distanță mare și poate că avea șanse să-și amortizeze căderea dacă ateriza peste spectatorii lui Kaine.

Tocmai dăduse colțul, când clădirea a fost scuturată de o explozie subită, care-l aruncă peste pardoseala pietruită, făcându-l să alunece, sprijinindu-se în coate și în bărbie. Bucăți din pereții de piatră și din tavan se prăbușiră în jurul lui, ridicând un nor de praf. Michael tuși, încercând să se ridice. Ceva îi atrase privirea la câțiva pași mai încolo, unde se ivise o gaură în perete.

O femeie păși prin spărtură. Purta o uniformă bleumarin și avea chipul ascuns de o cască neagră, reflectorizantă. Ținea în brațe o armă care părea desprinsă dintr-un joc SF – lucioasă, elegantă, cu trăgaci și cu o țeavă scurtă. Se uită la Michael – cel puțin așa i se păru lui –, apoi păși peste o bucată de zid și îndreptă arma spre ceva aflat în spatele lui.

Michael se întoarse la țanc ca să vadă o străfulgerare albastru-aprins și o rază care îi izbi pe soldații aflați pe urmele lui. În clipa următoare corpurile lor erau mistuite de flăcări și se dezintegrară.

Apoi femeia îngenunche dinaintea lui, vorbind cu el.

— Mulțam că ne-ai condus până aici, puștiule. De-aici preluăm noi acțiunea. Acum, fugi!

3.

Michael nu mai stătu la discuții. Era clar că femeia făcea parte din VNS.

Se ridică în picioare și o luă la fugă spre gaura din perete. Se auzeau explozii în depărtare, punctate de vuiete înfundate,

țipete și zumzetul electric al armelor cu laser. Aerul era saturat de praf.

Michael sări peste o grămadă de moloz, trecu printr-un nor de var și praf, apoi nimeri într-un alt hol. Într-o doară, făcu stânga. Tot castelul se cutremură, aruncându-l într-un perete, trântindu-l la pământ.

Se ridică și merse înainte. Un culoar făcea la dreapta și o luă pe-acolo, coborând o pantă lungă, care descria un cerc. Un grup de soldați venea spre el din sens opus, în poziție de atac, și Michael se aruncă la pământ, ascunzându-se degrabă după o grămadă de moloz. Dar bărbații trecură în goană pe lângă el, urmăriți de un grup de agenți VNS cu armele îndreptate spre ei. Agenții deschiseră focul, incinerându-i pe mai mulți dintre soldați. Nimeni nu părea să-l fi observat pe Michael.

Se ridică din nou, tușind din cauza prafului, și o luă din nou la fugă.

Holul dădea într-o încăpere mare, în mijlocul căreia ardea un foc de tabără; de-a lungul pereților erau înșirate armuri, săbii și topoare de luptă. Michael văzu o ieșire în capătul opus al camerei și o luă într-acolo. Pe la jumătatea drumului, îi fugi deodată pământul de sub picioare, aruncându-l în față. Întreaga clădire părea să fi explodat și el alunecă pe burtă, în timp ce în jurul lui cădeau bolovani uriași – unul se făcu praf la doi pași de țeasta lui. Michael se întoarse pe spate și văzu un alt bolovan zburând chiar spre fața lui, apucând să se ferească în ultimul moment. Și-apoi începu să se năruie totul în jurul lui.

Porni înainte târâș, încercând să se ferească de pietrele care cădeau întruna. Când atingeau pământul se făceau țăndări zgâriindu-l pe față, umplându-i plămânii de praf, dar merse înainte. Ajunse la ieșire și se ridică din nou în picioare, luând-o la fugă pe încă un hol interminabil. Partea asta a clădirii era mai stabilă, dar se cernea în continuare praf de sus, în timp ce exploziile se țineau lanț. Vuiete ca de tunet în depărtare. Se întâlni cu încă un grup de soldați puși pe fugă și se lipi de perete, urmărindu-i cum trec. Îl zăriră, dar nu se opri niciunul.

După vreo încă cincisprezece metri, trecu pe lângă trei agenți VNS. Unul dintre ei îl salută din cap, în trecere. Michael nu înțelegea de ce nu-l oprea nimeni. S-ar fi așteptat ca oamenii lui Kaine să vrea să-l vadă mort, iar agenții VNS să vrea să-l

protejeze pe puștiul care le oferise o cale de acces. Dar îl ignorau cu toții.

Merse înainte, coborând în continuare panta. Stânga, dreapta, hol după hol, ținând-o într-o fugă. Explozii și țipete. Soldați și agenți. Praf și o ploaie de bolovani. Lasere orbitoare și zbierete. Miros de ozon și de carne arsă. Cumva Michael reuși să se furișeze prin toate astea, fără să fie oprit sau atacat. Încă un culoar, apoi o scară de modă veche, care cobora într-un alt hol imens. Coborând câte trei trepte odată, țâșni spre etajul inferior, ajunse acolo și o luă la fugă spre o boltă uriașă, cu două uși mari, de lemn, larg deschise, dincolo de care se vedea doar întuneric.

De jur-împrejurul camerei imense, soldații se luptau cu agenții – Kaine părea să fi teleportat de undeva arme pentru slugile lui, care să facă față armelor invadatorilor. Raze largi și săgeți subțiri de lumină zburau prin aer, străpungând pereții și dezintegrând corpurile. Michael fugea prin mijlocul a toate, zbierete de durere și urletele bătăliei, croindu-și drum, ferindu-se, luând-o de-a dura, sărind din nou în picioare, tentând atacurile.

Ajunse la ieșirea cu boltă și țâșni în noapte.

4.

Luna strălucea, reflectată în căștile nenumăraților agenți VNS. Erau aliniați ca niște piese de șah, gata să se alăture atacului asupra castelului, care se înălța amenințător în urma lui Michael. Agenții se dădură la o parte când îl văzură apropiindu-se, lăsându-i un culoar să treacă. Era ceva ciudat în toată situația asta, ceva suspect. Toți acești agenți rămași afară în timp ce înăuntru se dădeau lupte crunte. Kaine și amicii lui Tangenți, entități puternice în lumea Somnului – luați complet pe neașteptate de sosirea lor.

Era ceva care nu se lega aici. Kaine părea prea avansat ca să lase să se întâmple așa ceva. Dar Michael nu știa ce să facă în privința asta.

Fugi înainte, lăsând totul în urmă, străbătând un luminiș, îndreptându-se spre o pădure cu copaci înalți, care ajungeau

până la stele. Voia doar să găsească un loc unde să se poată ascunde. O să se trântească la umbra unui stejar uriaș, ca să-și adune gândurile. O să se odihnească și-o să reflecteze, o să dezlege misterul.

Se opri la marginea pădurii, întorcându-se să se uite îndelung la atacul asupra castelului. Șuvoaie de raze laser izbeau zidurile clădirii uriașe de piatră. Flăcările se răspândiseră, oamenii cădeau ca muștele. Agenții continuau să dea năvală înăuntru, dar tot era ceva suspect în toată povestea asta.

Trăgându-și răsuflarea, Michael întoarse spatele nebuniei și se furișă în pădure, mergând până ce găsi copacul mare la care visase – un trunchi gros, de vreo cinci sau șase ori cât corpul lui în lățime. Punându-l pavăză între el și castel, se lăsă să cadă la pământ și închise ochii.

Copleșit de extenuare, adormi.

5.

Nu ar fi știut să spună cât timp trecuse. Douăzeci de minute, o oră, poate două. Visă niște chestii așa bizare, încât nu reușea să le dea de cap. Era amețit, ca în transă, după toată nebunia la care asistase în ultimele câteva zile.

A fost trezit din somn într-o clipită.

Cineva îl prinse de guler și-l trase în sus așa violent, încât Michael zbură prin aer. Apoi se trezi că era târât prin covorul de ace de pin presărate pe jos. Michael începu să dea din picioare, răsucindu-se, încercând să scape. Dar sforțările sale erau zadarnice.

Trecură pe lângă așa mulți copaci, că le pierdu numărul, în timp ce atacatorul lui nu dădea niciun semn că ar vrea să încetinească. Michael se lăsă moale; nu avea niciun rost să se zbată – așteptă pur și simplu sfârșitul.

6.

Avea senzația că fusese târât mai bine de un kilometru și jumătate, dacă nu mai mult. Îl durea tot corpul, dar închise ochii, sperând că se va termina în curând.

Într-un final, atacatorul îl trânti la pământ, fără vreun avertisment. Michael se făcu ghem, trăgând cu nesaț aer în piept și tușind când îl dădea afară. Se auzi scârțâitul unei uși care se deschide, apoi pași pe o podea de lemn și o conversație pe șoptite, din care Michael nu desluși nimic. Se răsuci să se uite de unde se auzeau vocile și văzu o cabană micuță de piatră, pe prispa căreia stătea un tip cât casă, cu spatele la el.

Bărbatul se întoarse spre Michael, cu chipul scăldat în umbră, și porni cu pași apăsați spre locul unde zăcea el. Până să apuce Michael să scoată o vorbă, bărbatul îl smuci, ridicându-l în picioare, și începu să-l tragă spre cabană. Ajunseră în prag și îi făcu vânt lui Michael pe ușă, cu atâta elan încât băiatul se poticni și căzu pe podea. De-abia căzuse la pământ că bărbatul îl prinse de spatele cămășii și-l ridică din nou, trântindu-l apoi într-un scaun pus în fața unei vetre de cărămidă, în care ardea un foc pe cinste.

Michael era cuprins de panică, nereușind să mai închege niciun gând. Dar zări pe dată încă un scaun lângă foc. Un bătrân era așezat în el, picior peste picior, cu brațele încrucișate la piept. Avea un zâmbet pe chipul ridat și o privire chiorâșă, în contradicție cu zâmbetul.

Era Kaine.

— Ai reușit, Michael, îi spuse Tangentul. Nu-mi vine să cred că ai reușit.

24. Demn

1.

Michael nu reacționă în niciun fel. Rămăsese perplex. Mintea lui încerca să împletească laolaltă toate firele experiențelor pe care le trăise de-a lungul Căii, astfel încât să alcătuiască o imagine coerentă, dar nu se lega nimic. Îl durea tot corpul după ce fusese târât prin pădure, și puiul de somn pe care-l trăsese nu-i alungase deloc oboseala. Nu putea decât să se uite lung la chipul uscat al lui Kaine, să se întrebe despre ce vorbea și să aștepte o explicație.

A fost un efort supraomenesc, dar Michael s-a silit să se uite în ochii Tangentului.

— N-ai idee cât de complexă e povestea în care ești implicat, îi spuse Kaine. Totul a fost gândit anume ca să-i atragă aici pe cei ca tine. Ești unul dintre mai mulți aleși, dar primul care a ajuns până la capăt. Ai fost studiat la fiecare pas. Inteligența, agerimea, curajul – toate ți-au fost puse la încercare.

Michael își regăsi în sfârșit glasul.

— Pentru ce? Ca să te folosești de mine să pătrunzi în și mai multe programe?

— Nu.

Kaine râse, un chicotit înfundat, care păru să-l relaxeze cumva pe Michael.

— Am testat mult, mult mai multe lucruri, nu doar talentele tale de hacker. Ajută și ele în viață, dar până la un punct. N-o să înțelegi cât de complex e procesul pe care l-am declanșat decât când îl vei trăi pe pielea ta. Nu poate fi explicat doar prin vorbe.

Era ciudat, dar Michael avea senzația că bătrânul îi vorbea aproape de la egal la egal. Se așteptase să dea peste un nebun – și Calea păruse să confirme asta –, dar individul părea foarte lucid. Curtenitor, chiar.

— VNS-ul e aici. S-a sfârșit.

Kaine clătină din cap.

— Oh, dacă ai bănui, măcar, Michael!

Michael dădu să spună ceva, dar bătrânul îl întrerupse cu un singur cuvânt.

— *Liniște*! se rățoi Kaine, aplecându-se spre el.

Era atât de aproape, încât chipul lui, cu o privire înverșunată, părea să umple câmpul vizual al lui Michael. Îi reaminti subit ce reprezenta individul. Era, aparent, cea mai mare amenințare care pătrunsese vreodată în VirtNet.

Kaine se rezemă de spătarul scaunului, părând că-și recăpătase calmul.

— Sunt implicate aici forțe pe care nu le înțelegi. Nu încă.

— Ce rost au toate astea? îl întrebă Michael timid. De ce m-ai pus la încercare?

— Ești pe cale să afli, îi spuse Kaine. Și apoi, cu… vitejia ta *impresionantă,* cu inteligența și talentele tale la programare, o să mă ajuți să zdrobesc lumea în pumn.

2.

— *Ce* o să te ajut să faci? îl întrebă Michael. Chiar crezi c-o să te ajut?

Kaine încuviință degajat, ca și cum ar fi fost o întrebare prostească.

— Absolut. Deja m-ai ajutat ajungând până aici. N-ai niciun cuvânt de spus în privința asta.

— Am venit să te opresc!

Michael începuse să țipe.

— Să-i conduc pe cei din VNS până aici!

Kaine părea mai curând amuzat, dar nu răspunse nimic. Tăcerea lui îl scotea din minți pe Michael – nu se auzea decât focul trosnind în vatră, ceea ce-l scoase și mai tare din fire.

— Care-i faza? zbieră Michael la el, ridicându-se în picioare. Spune-mi ce se întâmplă!

Zâmbetul Tangentului părea împietrit pe chipul lui.

— Ți-am spus – n-ai cum să înțelegi până ce n-o trăiești pe pielea ta. Și exact asta o să se întâmple, foarte curând. Orice ai face, nu poți să împiedici asta, Michael.

— Ar trebui să-ți sparg codul, îi răspunse Michael. Aș fi în stare s-o fac. Aș putea să-ți dezactivez sistemul de operare. Să te opresc definitiv.

— Nu faci decât să-mi dovedești în continuare că te-am considerat demn pe bună dreptate, băiete. Ești, într-adevăr, candidatul ideal. Ai vrea să mai știi altceva?

Michael fierbea de furie – refuză să-i răspundă.

Kaine dădu din umerii lui firavi, apoi continuă.

— Părinții tăi, Michael. S-au… dus. I-am șters de pe fața pământului. N-o să-i mai vezi în veci. Am făcut exact la fel și cu sărmana Helga. S-au *dus,* Michael.

Lui Michael îi tremurau mâinile și fierbea de nervi, simțea cum îi zvâcnește sângele în urechi.

Kaine zâmbi larg, cu toți dinții.

— Au murit cu toții.

3.

Michael se simțea ca o coardă prea întinsă, gata să pocnească. La auzul ultimei propoziții a lui Kaine, se rupse ceva în el.

Țâșni și-l prinse pe Tangent de cămașă, smucindu-l din scaun și aruncându-l pe podea. Scaunul zbură înapoi, izbindu-se de vatră și căzând peste foc, împrăștiind scântei și cenușă peste tot. Kaine zăcea pe spate, uitându-se lung la Michael, cu un zâmbet larg pe față. Apoi Michael observă că Tangentul tremura. Kaine râdea de el.

Ura lui Michael explodă. Se trânti peste pieptul bătrânului, pironindu-l la pământ. Dar Kaine râdea în continuare. Michael își trase pumnul înapoi, luându-și elan, dar rămase cu pumnul suspendat – nu era în stare s-o facă. Nu putea să pocnească pe cineva care părea atât de bătrân și de firav, indiferent că era o simulare sau nu.

Kaine îi susținu privirea, zâmbind, dezvelindu-și dinții de moșneag.

— Îmi place că ai sânge în vine, zise. Îmi place la nebunie că-mi tot dovedești c-am avut dreptate.

Indiferent la ce se referea Kaine, Michael se simțea secătuit. Se ridică de peste corpul Tangentului, uitându-se de sus la el și respirând poticnit. Kaine își puse mâinile după ceafă și-și încrucișă gleznele, ca și cum era întins pe pământ undeva și admira cerul înstelat.

— Discuția asta nu-și are rostul, zise Michael. O să las VNS-ul să se ocupe de tine. Și, dacă n-o fac ei, o să găsesc eu ceva. Am încheiat discuția.

Se întoarse și porni spre ușă.

— Nu faci decât să-mi dovedești iar și iar că am dreptate, strigă Tangentul din urma lui. Ești prea deștept, prea echilibrat, ca să te lași copleșit de furie mai mult de o clipă. Du-te, Michael. Mergi și îndeplinește noul rol pe care-l ai de jucat în lume. O să înțelegi în curând.

Michael refuză să se uite în urmă. Ieși pe ușă, trântind-o în urma lui.

4.

Primul gând care i-a trecut prin minte a fost că trebuia să găsească un agent VNS, să-i ceară ajutorul să se întoarcă în Starea de Veghe. Nu părea o idee prea bună să rătăcească prin pădure, căutând un Portal – expus cine știe căror pericole. Trebuia s-o ia înapoi spre castel și să spere că băieții buni câștigaseră.

Drumul de întoarcere era ușor de urmat chiar și pe întuneric. În cel mai rău caz, se orienta pe bâjbâite. Coborî pe potecă, întrebându-se dacă Tangentul avea să-l urmărească – să încerce să-i facă vreun rău.

VNS-ul. Ei erau singura opțiune a lui Michael.

O luă la fugă.

5.

Pe măsură ce se apropia de marginea pădurii, începu să audă zgomotele bătăliei și văpaia flăcărilor din depărtare începu să-i lumineze calea, dar, cu cât era mai aproape, cu atât mai sumbre

îi erau gândurile. Spera că VNS-ul avea să câștige rapid lupta – așa păruse că va fi când plecase de la castel. Dar trebuie că se întorsese roata dacă bătălia nu se terminase nici acum.

Într-un final văzu unde se terminau copacii și se ascunse după trunchiul unui stejar uriaș, ca să studieze mai bine situația.

Era haos. Un haos, pur și simplu, un dezastru.

Castelul în sine era aproape o ruină. Porțiuni întregi se năruiseră, lăsând în urmă grămezi de moloz. Focurile se răspândiseră peste tot – flăcările ardeau neîncetat, aruncând scântei spre cer. Pământul era presărat de leșuri și bolovani sfărâmați – și erau cam tot atâția agenți VNS câți Tangenți. Michael se uită cu gura căscată la cadavrele care dispăreau de sub ochii lui.

Michael nu știa ce să facă. Cum putea spera să supraviețuiască într-o nebunie ca asta?

Deși ar fi preferat să se întoarcă în pădure, o rupse la fugă înainte, luând-o spre cel mai apropiat agent VNS, care era la aproape șapte metri distanță. Era o femeie, care, după câte se părea, tocmai îl eliminase pe unul dintre soldații lui Kaine.

— Hei! îi strigă Michael. Hei! Trebuie să vorbesc cu tine!

Ea se întoarse spre el, ridicând arma. Michael se lăsă imediat în genunchi și ridică mâinile.

— Lucrez pentru voi! Mă numesc Michael, eu sunt cel care v-a condus aici!

Femeia nu lăsă arma din mână, dar nici nu trase. Se apropie de el, fiecare gest sugerând că era în defensivă.

— Ce fel de șiretlic mai e și ăsta? îl întrebă, când ajunse în fața lui.

Zgomotele bătăliei răsunau în continuare în jurul lor, țipete și explozii.

— Șiretlic? Nu e niciun șiretlic.

Michael trebuia să țipe în continuare, fără să știe dacă femeia îl auzea. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Agenta Weber… m-a trimis aici. Să pătrund în Râpa Sacră. Să opresc programul Doctrina Mortală!

Femeia se uită lung la el prin scutul de sticlă. Lui Michael nu-i plăcea deloc că nu-i putea vedea ochii.

— Chiar nu înțelegi, așa-i? îi întrebă într-un final. Incredibil.

Michael nu putu să-i răspundă. Avea dreptate – nu înțelegea. Dar habar n-avea ce anume nu știa.

O rumoare îi distrase atenția. Dincolo de agenta din fața lui, pe tot cuprinsul câmpului de luptă, Michael văzu oamenii venind în fugă dinspre ușa castelului, încercând cu disperare să scape de... ceva.

Și-apoi văzu de ce fugeau. Creaturile fuseseră greu de zărit pe întuneric.

Ucid-Simi. Cu zecile. Țâșnind din fortăreața năruită și atacând tot ce mișca.

6.

Michael sări în picioare chiar când agenta se întoarse și realiză ce se întâmpla. Lăsă arma din mână și o luă la fugă spre pădure.

În mintea lui Michael era un vârtej de gânduri, între care predomina acela că nu exista nicio șansă să scapi prin fugă de creaturile astea. Negre, uriașe, goneau cu o viteză imposibilă, străbătând câmpul de luptă și venind drept spre el. Așa că rămase țintuit locului, așteptând, întrebându-se dacă exista vreo cale de scăpare. Închise ochii și studie codul, dar nu găsi nimic.

De bună seamă, dacă Michael era așa special, Kaine nu o să stea cu mâinile în sân, lăsându-l să moară tocmai acum. Miezul îi fusese eliminat. Dacă murea, asta era. Dar de ce? Ce-ar fi trebuit să facă?

Deschise ochii. Una dintre creaturi venea în salturi, sărind peste o grămadă de moloz și țâșnind drept spre el, cu fălcile negre căscate, lăsând să se vadă hăul întunecat care fusese cât pe-aci să-i înghită mintea lui Michael la club. Pentru o fracțiune de secundă rămase încremenit, întrebându-se fulgurant ce s-ar întâmpla dacă nu se mișca, dacă se lăsa în voia sorții. Oare ar fi fost chiar atât de nasol? Dar, la vederea acelei creaturi gonind spre el, își veni în fire. Se aplecă, apucă arma pe care o scăpase agenta VNS și văzu, cu coada ochiului, prima creatură la doar câțiva pași de el.

Puse degetul pe trăgaci, îndreptând țeava puștii spre creatură. Animalul plonjă spre el, slobozind acel țipăt binecunoscut, care cutremura totul în jur. Michael trase, clătinându-se, când o rază de energie pură țâșni pe țeavă și izbi

trupul animalului, prefăcându-l într-o văpaie, înainte de a se dezintegra cu totul, lăsând în urmă doar o licărire de hologramă.

Mai mulți veneau în urma lui și alte zeci după ei. Michael își găsi o poziție mai bună și deschise focul, trăgând încontinuu, mișcând arma încoace și încolo, nimicind orice creatură care se nimerea în calea razei. Toți explodau într-o lumină orbitoare, apoi dispăreau, dar veneau alții în urma lor. O armată de creaturi, cele mai multe scoțând acele țipete neomenești, umbre negre în mișcare care se contopeau într-o masă amorfă, întunecată. Lui Michael îi curgeau broboanele de sudoare pe frunte, în timp ce ținea trăgaciul apăsat și încerca să doboare monștrii, unul câte unul. Dar, la fiecare inamic ucis, apăreau și mai mulți și erau din ce în ce mai aproape.

Îndreptă arma și trase din nou, doborând monștrii care veneau spre el.

Și-apoi arma se opri.

Într-o clipită, trei Ucid-Simi se năpustiră asupra lui Michael, trântindu-l la pământ.

7.

Îi tăiară răsuflarea – începu să se zbată, încercând să-și ferească fața de fălcile căscate ale creaturilor. Labele lor enorme îi pironiră brațele și picioarele la pământ și doi dintre ei îi apăsau pieptul, cu toată greutatea lor. Continuau să scoată zbierătele acelea lugubre, care-ți spărgeau timpanul. Realiză că orice efort de a le ține piept era zadarnic de-acum. Se opri, uitându-se îngrozit la cel mai apropiat dintre ei, care căscă gura mare – Michael auzea cum îi trosnesc fălcile, ca niște balamale ruginite. Creatura își apropie încet gura de fața lui, în timp ce nenumărați dintre semenii lui se strânseră în jurul lor, formând un cerc de siluete negre. Se contopiră într-un singur contur, ascunzând complet lumina flăcărilor dinspre castel.

Gura căscată a creaturii, ca un hău fără fund, se apropia.

Michael avu o sclipire. Înțelese limpede că nu era în lumea reală, că totul în jurul lui era ireal, făcea parte dintr-un program creat de oameni. Știa toate lucrurile astea, dar deodată avu o înțelegere mai profundă ca oricând a acestui fapt. Ca în orice alt

joc din Somn, trebuia să existe o cale de ieșire, o cale de a fenta codul – poate că se dăduse bătut prea curând. Fiarele care îl atacaseră *nu erau adevărate,* chiar dacă puteau să-i distrugă propriul lui cod. Această idee subită trebuia să însemne ceva.

Creatura îi prinse fața între fălci și Michael nu mai văzu nimic în jur. Dar, în loc să fie copleșit de panică, se simți calm. Ca și cum, pentru prima dată în viața lui, deținea controlul absolut. Era în pragul unei descoperiri mărețe, ceva care scăpa în continuare puterii lui de înțelegere. Se concentră la programul care alcătuia lumea din jurul lui.

Se ridică în capul oaselor și își eliberă puterea minții, fentând codul cum nu mai încercase niciodată să o facă. Ștergând, în loc să rescrie.

Se auzi un bubuit ca de tunet și un val de energie țâșni din ființa lui, răspândind lumină în jur, în timp ce toți Ucid-Simii erau aruncați în aer, zburând care încotro. Făceau tumbe prin aer, urlând. Michael se ridică, uitându-se în jur. Cercul acela de putere a minții devenită vizibilă – o manifestare a codului pe care îl mistuise fără să se străduiască măcar – se tot lărgea, transformându-se într-un câmp de forță masiv care distrugea totul în calea lui. Întreg castelul dispăru înghițit de o ceață tulbure, care se ridică spre cer ca o tornadă. Michael nu putea decât să urmărească spectacolul în stare de șoc.

Totul începu să se schimbe în jurul lui. Să se cutremure, deși *el* nu simțea nimic. Trupurile și iarba, și armele, și săbiile, totul tremura ca și cum pământul de sub ele zvâcnea, ca o coardă ciupită. Apoi începură să se dezmembreze, dezintegrându-se sub ochii lui, destrămate de vârtej. Părea că fiecare lucru – chiar și pământul în sine – se prefăcuse în nisip și era măturat de vânt. Michael se întoarse și văzu că același lucru se întâmpla cu copacii uriași din pădure, trunchiurile lor erau deja reduse la jumătate, risipindu-se de la o clipă la alta.

Lumea se dezintegră în puncte minuscule, care se strânseră laolaltă într-un vârtej de cioburi nelămurite, care gravitau în jurul lui Michael. El rămase locului, uitându-se încoace și-ncolo. Pe undeva știa că e în pragul marii revelații, pe care o intuise și mai devreme. Și simțea mai curând curiozitate decât teamă. Rotindu-se în aer, din ce în ce mai repede, spirala de frânturi era tot ce vedea acum, îi umplea întreaga lume, învăluită într-o culoare care, cumva, era deopotrivă vie și stinsă. Se auzea un

vuiet năvalnic, ca valurile înalte într-un ocean, și mirosea a plastic încins.

Michael simți iar o durere cumplită de cap.

Nu părea cu putință, dar era chiar mai cruntă ca până atunci. Căzu în genunchi, străbătut de un val de durere. Închise ochii și țipă, ducându-și mâinile la tâmple, atingând rana rămasă după ce i se scosese Miezul. Simțea cum zvâcnește durerea, era ca și cum cineva ar fi luat un cuțit și i-l înfigea întruna în țeastă. I se făcu greață și durerea se înteți.

Când deschise ochii, îi dăduseră lacrimile și își dorea cu disperare ceva sau pe cineva care să-l poată ajuta. Dar nu se mai vedeau nici cerul, nici pământul – doar vârtejul de praf și cioburi, rotindu-se mai repede acum, o învolburare amețitoare de culoare și sunet. Michael plutea în mijlocul vârtejului, rămas în genunchi pe un teren nevăzut.

O lume spulberată care gravita în jurul lui.

Și agonia care-i despica țeasta.

Țipetele care păreau că rup ceva în el.

Era pe moarte. Nu înțelegea cum, dar știa că așa era.

Cumva, reuși să îngaime gâtuit câteva cuvinte, rugându-se, implorând singura persoană care bănuia că ar putea să-l audă.

— Kaine. Te rog. Fă să înceteze totul.

Se auzi o voce, dar nu reuși să deslușească ce spunea. Și apoi fu înghițit de vârtej și durerea încetă brusc, ca de fiecare dată până atunci.

25. Treaz

1.

Michael auzi sunetele cunoscute, estompate, ale lichi-gelurilor și jeturilor de aer care se retrăgeau, simți cum îl împungeau și-l trăgeau cablurile senzoriale în timp ce se desprindeau de pielea lui. Respira egal, calm, nu-l durea, nici nu-l jena nicio parte a corpului. Deschise ochii și văzu lumina dinăuntrul Sicriului.

Se sfârșise. Se întorsese teafăr și nevătămat.

Trăia. Nu murise. Nu se mișcă, rămase întins acolo, în timp ce rememora toate experiențele prin care trecuse din ziua în care fata pe nume Tanya se aruncase de pe pod. Calea, durerile cumplite de cap, confruntarea cu Kaine și lucrurile stranii spuse de acesta, sfârșitul bizar al bătăliei din Râpa Sacră.

Totul era alandala, și Michael nu înțelegea deloc toată treaba cu Doctrina Mortală, cum nu o înțelesese prima dată când îi pomenise Agenta Weber de ea. Dar se străduise și nu putea decât să spere că VNS-ul obținuse ce își dorise. Michael terminase oficial cu povestea asta.

Răsuflă ușurat și împinse capacul Sicriului, desfăcându-l din balamale și lăsându-l cu grijă pe podea. În cameră era întuneric – era de atâta vreme în Somn că nici nu mai știa ce zi este în lumea reală. Ieși din cutia lunguiață și se ridică în picioare, întinzându-și brațele spre tavan, fără să-i pese că era dezbrăcat. Deși totul era învăluit în întuneric, lucrurile păreau mai luminoase ca înainte, mintea lui părea limpede, mușchii puternici. Până și *aerul* părea înmiresmat. Nu-și amintea ultima dată când fusese așa de bine dispus.

Apoi își aminti de părinții lui. Ce-i spusese Kaine, că-i ștersese de pe fața pământului. Simți un val de panică.

Porni spre întrerupător și se izbi de ceva, se împiedică și căzu pe parchetul de lemn masiv. Asudând, duse mâna la genunchiul cu care tocmai se izbise de lemn – ceea ce nu avea nicio noimă. El avea *mochetă* peste tot în apartament. Bâjbâi până ce dădu peste un perete, apoi peste un mobilier care nu-și avea locul

acolo. Pe mobilier era o veioză, iar Michael apăsă pe întrerupător, ridicându-se în picioare.

Când se făcu lumină, Michael icni surprins. Nici măcar un lucru din jur nu i se părea cunoscut. Se afla în dormitorul altcuiva. Pereți zugrăviți verde-închis, un pat cu cearșafuri boțite, un șifonier cu machete de trenuri deasupra, desene cu creaturi mitologice pe pereți – unicorn, dragon, grifon. Sicriul din care tocmai ieșise – cu echipamentul auxiliar – ocupa un întreg colț al camerei.

Observă toate astea în stare de șoc. Nu-i veni în minte nicio explicație logică – cum ar fi putut cineva să-l mute într-o altă casă fără să-l deconecteze, fără să-l trezească? Să fi fost mâna VNS-ului cumva? O făcuseră ca să-l protejeze în Starea de Veghe?

Era și o fereastră care dădea spre o stradă, în oraș, cu lumini care străluceau ca stelele pe cer. Dădu fuga într-acolo și se uită atent pe geam, văzând o stradă care-i era complet necunoscută. Clădiri uriașe de jur-împrejur, zgârie-nori. Camera lui era cel puțin la etajul cincizeci, de unde vedea mașini gonind în noapte.

Îi atrase privirea ceva ciudat la chipul reflectat în geam, trezind o presimțire groaznică în străfundurile ființei lui. Un fior de panică, care îi dădea o senzație de rău fizic. Începea să înțeleagă ce se întâmplase chiar în timp ce întorcea spatele ferestrei, căutând disperat baia. Trebui să străbată în grabă dormitorul, ieșind într-un hol, mergând poticnit pe un culoar întunecat. Găsi ce căuta, se strecură înăuntru și aprinse lumina.

Michael se uită în oglinda tivită cu un șirag de lumini albe în jumătatea de sus.

De-acolo îl privea chipul unui necunoscut.

Michael se dădu înapoi din fața chipului din oglindă, se izbi de peretele din spatele lui, apoi se prelinse pe podea. Își duse mâinile la față, pipăind-o. Nimic nu i se părea cunoscut la atingere.

Se ridică grăbit în picioare, se uită din nou în oglindă, studie părul, chipul și corpul unei persoane pe care nu o mai văzuse până atunci. Se uită în... ochii lui. Ochi care *nu* erau ai lui. Un chip care nu era al lui. Respira greoi, poticnit. Simțea broboane de sudoare pe piele, pe brațe, își simțea pulsul la gât, își auzea bătăile inimii în urechi.

Și se uită lung la necunoscutul din oglindă. Ca și cum ar fi fost o fereastră care dădea spre altă cameră – mintea lui nu reușea să accepte nicio altă explicație. Și totuși, persoana care-l privea de-acolo îi imita la perfecție fiecare gest. Era reflexia perfectă.

Michael era... altcineva.

Părea că lumea în sine se oprise în loc, luna se făcuse scrum, soarele pâlpâia ca o flacără gata să se stingă. Nimic nu era cum ar fi trebuit să fie, nimic nu avea noimă. Viața lui se năruise din temelii. Și tot ce putea face era să se holbeze la chipul care-i stătea dinainte. Să se holbeze la acest individ pe care nu-l mai văzuse până atunci. Știa că o să-l bântuie pe veci, că o să-i plutească zi și noapte în minte, ca o vedenie.

Apoi își aminti că auzise o voce, chiar înainte de a-și pierde cunoștința la Râpa Sacră. Și, cumva, în clipa aceea, Michael înțelese în sfârșit ce-i spusese vocea.

Citește-ți mesajele.

2.

Michael se întoarse grăbit în camera pe care nu o mai văzuse niciodată până atunci, se trânti pe pat și apăsă pe cască. I se ivi dinainte un NetScreen albăstrui, pe care nu era mai nimic, în afara celor câteva iconițe standard. Totul fusese șters. Buletinul îl anunță că avea un mesaj necitit. Simțindu-se precum cineva care s-ar afla pe punctul de a descoperi o rasă extraterestră sau un tratament pentru cancer, întinse mâna și apăsă pe ecran, deschizând mesajul.

Dragă Michael,

Ești primul subiect la care s-a implementat cu succes Doctrina Mortală. Există o singură cale de a-ți explica procesul și, pe scurt, e în felul următor: *ai fost cândva Tangent, un program creat de oameni pentru a fi folosit de oameni. Acum ești, la rândul tău, om. Inteligența ta, gândurile tale, experiența ta de viață, toate au fost transferate în corpul cuiva care, am considerat noi, nu merita să-și mai ducă propria viață.*

I-am creat pe Ucid-Simi fix cu scopul ăsta. Ei șterg Aura și, practic, golesc creierul cuiva – lăsându-l numai bun să fie folosit cum crezi tu de cuviință.

Acest plan a fost dezvoltat îndelung. Scopul activității mele în VirtNet a fost să-i găsesc pe toți cei capabili să-mi dea de urmă. Să-i găsesc pe Tangenții cei mai inteligenți, mai abili și mai curajoși, înzestrați cu potențialul de a supraviețui în Starea de Veghe. Capabili să facă față experienței fizice solicitante pe care o presupune condiția umană. Toate eforturile mele au condus la ziua de azi.

Tu ești doar începutul, Michael. Primul pas dintr-un măreț salt înainte în procesul evoluției. Felicitări! *Nu mai trebuie să-ți faci griji în legătură cu Degradarea, ceea ce înseamnă că durerile de cap vor înceta, în sfârșit. O veste minunată, sunt convins.*

O să te contactăm în curând. Avem nevoie de ajutorul tău.

Kaine

3.

Și, deodată, într-un moment de coșmar, totul i se lămuri.

Michael era o formă de inteligență artificială, un Tangent, un program pe calculator. Tot ce alcătuise viața lui fusese o iluzie și acum înțelegea fiecare detaliu. „Casa” lui, „Veghea” lui, totul se desfășurase în *Trup și Suflet*: *În Adâncuri* – panourile pe care le vedea zi de zi pe geam nu erau reclame. Erau *etichete.* Indicatoare.

Trup și Suflet: *În Adâncuri* reprezentase viața lui artificială. Când se strecura în Sicriu și se cufunda în Somn, *ieșea* de fapt din Adâncuri și intra în VirtNetul normal, acolo unde intrau oamenii în carne și oase în joc. Toate amintirile lui din copilărie fuseseră fabricate. Nu era altceva decât un program pe calculator.

Iar durerile de cap, viziunile stranii... era întocmai cum îi spusese Kaine: începea să sufere de Degradare. Nu aveau nimic

de-a face cu atacul Ucid-Similor de la Black and Blue. Tangenții puteau rezista doar un răstimp înainte să clacheze. Asta explica și de ce părinții lui și Helga dispăruseră aparent fără vreo explicație. I se spusese întotdeauna că asta se întâmpla – că elemente din viața ta începeau să dispară din program și că, cel mai adesea, nici măcar nu-ți dădeai seama de asta. Cel puțin, nu la început. Își aminti șocul pe care îl simțise când realizase că părinții lui lipseau de săptămâni întregi și că nu i se păruse ciudat până în momentul acela.

Michael nu exista cu adevărat. Era o creație artificială. Îl luă cu greață. Avea senzația că cineva îi turnase otravă pe gât, în doze zdravene, cât să-l înece. Nu voia să mai trăiască. Nu merita să trăiască. Era un *Tangent.*

Dar Kaine îi dăruise viață. Furase trupul unei ființe umane și îl transformase în trupul lui. Calea fusese, într-adevăr, un test – dar unul pe care își dorea acum să nu-l fi trecut. Michael nu era decât un cobai pentru un Tangent care dobândise cumva conștiință de sine. Și acum, acesta voia ca Michael să-l ajute să repete acest proces. Să preia controlul asupra întregii omeniri, poate. Toate se legau și înțelese de ce VNS-ul îi ceruse să-l găsească pe Kaine.

Și care era treaba cu Bryson și Sarah, cu părinții lui, cu Helga? Oare vreunul dintre toți acești oameni din viața lui existase de-adevăratelea? Și, dacă da, mai putea să-i regăsească vreodată? Îl copleși un val de deznădejde.

Michael închise ecranul, rezemându-se cu capul de perete și închizând ochii. Primul lui gând fu ce se întâmplase cu Tanya, cum își pusese capăt zilelor sărind de pe podul ăla. Dacă, într-adevăr, era om de-acum – în carne și oase –, atunci putea să facă și el același lucru. Și poate că asta chiar i-ar da peste cap planurile lui Kaine – poate că l-ar încetini un pic. Poate că aveau nevoie de Michael ca matriță, ca să poată repeta procesul.

Dar, chiar în timp ce se gândea la asta, știa că nu era o opțiune să pășească pe urmele Tanyei.

Putea să facă un singur lucru ca să dreagă lucrurile.

Să trăiască.

Să trăiască și să dea din nou piept cu Kaine.

Cineva sună la ușă.

4.

Michael străbătu apartamentul deloc familiar, în trupul lui deloc familiar. Era încordat și inima i-o luase la goană. Nu avea de unde să știe cine mai locuia aici, cine ar putea să se întoarcă acasă, cine ar putea să-l aștepte în hol. Dar știa, știa cu certitudine, că trebuia să răspundă la ușă.

Când deschise, în prag se afla Agenta Weber – cu părul ei negru, ochii migdalați și picioarele până la gât. Expresia ei era impenetrabilă. Momentul când o întâlnise la sediul VNS-ului părea că se petrecuse într-o altă viață. Fu cât pe-aci să-l pufnească râsul când realiză că, de fapt, așa și era. Michael nu ar fi putut să afle niciodată dacă femeia existase cu adevărat sau nu până în momentul ăsta.

— Probabil că ai o mie de întrebări, îi zise femeia, cu o voce încordată.

— Două mii, mai curând.

Noul lui glas îi suna ciudat în urechi.

— Întâlnirile noastre s-au petrecut cu adevărat, îi zise Weber. Interacțiunile noastre – misiunea ta – s-au petrecut cu adevărat. Am fost păcăliți cu toții de Tangent. De Kaine.

— Dar știați că și *eu* eram Tangent, așa-i?

Femeia încuviință.

— Desigur că știam. Știam că atrage Tangenți în bârlogul lui, că-i pune la încercare cumva. De-asta ne-am folosit de tine. Ne-am întâlnit cu tine în *Trup și Suflet*: *În Adâncuri* și ne-am folosit de tine. Îmi pare rău, Michael, dar era singura cale.

Michael simți un gol în stomac, dar trebuia să-i pună următoarea întrebare.

— Dar Bryson? Sarah? Ei sunt…

— Da, încuviință Weber. Sunt persoane reale, Michael. Și n-au știut că tu nu erai om. Va trebui să le dai tu personal o mulțime de explicații.

Michael începu să râdă. Habar nu avea ce-l apucase, dar râdea.

— Așadar, zise într-un final, ce urmează? Sunt sigur că știe și Kaine c-ai venit.

— Voiam doar să mă vezi. Să știi că exist cu adevărat – că nu ești singur. Să știi că VNS-ul e la fel de hotărât să-l prindă pe Kaine și să-i dejoace planurile. O să plec acum, Michael.

Weber făcu o pauză. Părea aproape tristă.

— O să te contactăm. Între timp, străduiește-te să joci rolul persoanei pe care ai înlocuit-o. Pur și simplu, nu ai de ales.

Și, zicând asta, Agenta Weber îi întoarse spatele și o luă spre ieșire, cu tocurile păcănind pe gresia din hol. Michael se uită după ea până ce ieși, apoi închise ușa și se îndreptă spre bucătărie.

I se făcuse foame.

Mulțumiri

Le datorez atât de multe oamenilor minunați de la Random House și Delacorte Press. În anii cât a durat publicarea seriei *Labirintul,* foarte mulți dintre voi i-au dedicat atâtea ore, care i-au asigurat succesul. Departamentul de management, redactorii, cei de la marketing, departamentul de corectură, design, echipa de vânzări… o muncă titanică, coordonată de Beverly Horowitz și Krista Marino. Vreau să vă spun tuturor ce recunoștință profundă, eternă, nemăsurată (mai inserați voi câteva adjective aici – am tăiat la greu din romanele cu pricina) vă port pentru că am luat parte la acest proces.

Și acum sunt atât de entuziasmat de această poveste nouă și de faptul că, pentru încă vreo câțiva ani, voi lucra cu voi toți.

Desigur, toată această muncă ar fi fost zadarnică în absența cititorilor mei credincioși, pasionați, extraordinari, uneori nebuni, dar întotdeauna minunați. Sper sincer că noua poveste vă va ține în suspans și vă va surprinde la fel de mult ca seria *Labirintul.* Vă mulțumesc pentru că vă plac cărțile mele. Nu știu vreun mod sofisticat de a spune asta. Mulțumesc. Îmi faceți viața frumoasă.

Le mulțumesc în mod special lui J. Scott Savage și lui Julie Wright. Fără vreun motiv anume. Totodată lui Lauren Abramo și întregii echipe de la Dystel & Goderich pentru că se asigură că scrierile mele pot fi citite de cât mai mulți oameni din întreaga lume. Mulțumesc!

Și, în sfârșit, ca și cum n-ar fi fost de-ajuns că i-am dedicat cartea, îi mulțumesc lui Michael Bourret. Nu e doar un agent de prima mână. Pe deasupra îmi e prieten, șef, terapeut, avocat, mă încurajează constant și mă ajută să-mi organizez viața. Și mă face să râd. N-aș fi aici fără el.

mastică

virtual-project.eu
JAMES DASHNER
Cu ochii
minţii